C:\Users\Plazma\Desktop\A\Asprin_Robert-Mytus_10-Sladke_(misty)_o_zivote_myty.pdb

PDB Name: Asprim Robert-10-Sladke (misty)
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.5.2007
Modification Date: 1.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robert Asprin
SLADKÉ (MÍSTY)O ŽIVOTĚ MÝTY

PERSEUS 1998

Kapitola první

„Nezdá se vám snad taky, že mám víc než kopec trablů?“
Job

„...A tak, abych to shrnul, situace je...“
Abych svá slova zdůraznil a poskytl posluchačstvu viditelnou představu, začal jsem vypočítávat na prstech.
„Za prvé, královna Bolehlava mě chce za manžela. Za druhé, dala mi měsíc na rozmyšlenou, než se rozhodnu. Za třetí...“
Poklepal jsem na příslušný prst, abych to podtrhl.
„Jestli se rozhodnu si ji nevzít, tvrdí, že abdikuje a mě určí jako svého nástupce a do celé té šlamastyky mě tak stejně uvrtá. Jasný?“
Navzdory nepříjemné krizové situaci jsem byl pyšný na svou schopnost pojmenovat problém, shrnout ho, analyzovat a hledat řešení. Ještě v nedávné minulosti bych jednoduše propadl naprosté panice. Za ty roky, pokud má dobrodružství něco dokázala, tak zázrak, že jsem si začal věřit, že dokáži zvládnout téměř jakoukoliv krizi.
„Glíp!“ odvětilo moje posluchačstvo.
Dobrá... zas až tak jsem si nevěřil.
I když jsem věděl, že bych se dokázal protlouct většinou krizí, nejvíc jsem se hrozil jen jediného. Že bych ze sebe před svými přáteli a kolegy udělal blázna. Byli vždycky neochvějní ve své oddanosti a ochotě mě vysekat z jakékoliv Šlamastyky, do které jsem zabředl. To však neznamenalo, že bych zrovna nějak dychtil znovu podrobovat naše přátelství zkoušce, i kdyby šlo tentokrát pouze o radu. Při nejmenším jsem si myslel, že když už před ně předstoupím, měl bych tak učinit pokud možno se vztyčenou hlavou a dospěle a ne tam hystericky blábolit o svých trablích. Proto jsem se rozhodl nacvičit si svůj proslov před jedním z členů našeho týmu, se kterým jsem se cítil opravdu v pohodě... před mým miláčkem drakem.
Vždycky jsem tvrdil, že Glíp je, navzdory svému jednoslovnému slovníku, který mu dal jméno, docela bystrý. Podle mého partnera a učitele Aahze je omezený slovník mého drobečka pouze znakem jeho nedospělosti a bude se rozšiřovat, jak se bude blížit dospělosti. Vzhledem k tomu, že draci žijí několik století, je šance, že se někdy s Glípem dočkám oboustranné rozmluvy, mizivá. Avšak v časech jako nyní vítám, že mám někoho, ke komu mohu promlouvat a on jenom poslouchat... bez nápomocných poznámek ohledně mé neschopnosti přejít ulici a nedostat přitom sebe a celý tým do nějakého průšvihu.
„Potíž je,“ pokračoval jsem, „že při všech těch problémech a pohromách, kterým jsem musel po ty roky čelit, o snaze prezidentovat M.Y.T.H. Inc. ani nemluvě, jsem moc času na milostný život neměl. Vlastně žádný nebyl... a naprosto jsem neuvažoval se oženiti Tím chci říct, že jsem se ještě ani nerozhodl, jestli se vůbec chci ženit a už vůbec ne kdy a s kým.“
Glíp naklonil hlavu na stranu a úplně visel na každém mém slově.
„Samozřejmě, že vím, že ani z druhé možnosti nejsem vůbec nadšený. Už jednou jsem měl možnost hrát krále... a naprosto mi to stačilo, díky. Už jenom zaskakovat za krále Rodrika bylo hrozný, ale představa, že bych měl vládnout království sám za sebe a pořád, ne jen na pár dní, ta mě opravdu děsí. Otázkou je, co děsí víc. Tahle představa nebo představa svatby s královnou Bolehlavou?“
Na mé dilema odpověděl můj miláček zuřivým drbáním tlapy, která ho zřejmě svrběla.
„Díky moc, Glípe, kámo,“ řekl jsem a navzdory špatné náladě jsem se zahořkle usmál. Samozřejmě, že jsem od draka nějakou brilantní radu doopravdy neočekával. Myslel jsem si ale, že moje problémy jsou natolik vážné, že aspoň upoutají jeho pozornost. „To jsem to mohl zrovna tak říkat Aahzovi. Ten se na mě aspoň dívá, když mě za to drbe.“
Pořád ještě s úsměvem jsem zvedl pohár vína, který jsem si s sebou přinesl na morální podporu, a chystal se napít.
„Ach, Aahz tak zlý není.“
Vylekal jsem se a na moment si pomyslel, že mi odpověděl Glíp. Pak jsem si uvědomil, že hlas přišel zezadu a ne od

mého drobka. Rychlý pohled přes rameno potvrdil moje nejhorší obavy. Můj parťák, v celé své nádheře se zelenými šupinami a ostrými zuby, se opíral o zeď ani ne deset stop ode mě a očividně vyslechl celý můj proslov.
„Ahoj Aahzi," řekl jsem a nuceným úsměvem zakrýval rozpaky. „Neslyšel jsem, že jsi přišel. Omlouvám se za to poslední, ale jsem trošku..."
„Nedělej si z toho hlavu, Skeeve," přerušil mě máchnutím ruky. „Jestli je to to nejhorší, cos o mně za ty roky řek, tak si myslím, že si vedeme fakt dobře. Občas sem na tebe docela tvrdej. Řek bych, že to je můj způsob, jak nakládat se stresem."
Aahz vypadal docela klidně... vlastně vypadal až podezřele klidně. Když na mě řval, nebyl jsem z toho nadšený, ale bylo to aspoň srozumitelný. Z téhle nové ukázky mírnosti mně dvakrát nebylo... bylo to, jako by najednou slunce vyšlo na západě.
„No... a co tady děláš, parťáku?" zeptal jsem se a snažil se, aby to vyznělo nenucené.
„Hledal sem tě. Napadlo mě, že možná potřebuješ pozorný ucho, než se rozhodneš, co dál."
Opět se mi v hlavě rozezněl poplašný zvonek. Kdybych měl dát dohromady výrazy, kterými by se v minulosti dalo popsat Aahzovo chování ke mně, „pozorné ucho" by mezi nimi rozhodně nebylo. „Jak jsi věděl, kde jsem?"
Snažil jsem se sice toto téma zamluvit, ale byl jsem přirozeně zvědavý, jak mě našel. Vynaložil jsem velkou námahu, abych bez povšimnutí proklouzl dolů do královských stájí.
„To nebylo těžký," řekl Aahz a zašklebil se, jako by si přiskřípl palec ve dveřích. „Venku se okolo potlouká hotovej dav." „Ano?"
„Jasně. Paška je sice na můj vkus trošku hubatá, ale jako osobní strážce je skvělá. Řek bych, že ti je v patách, co jsi je vytáhl z komnaty."
Paška je nová osobní strážkyně, kterou jsem získal při svém posledním výletu na Perv... ještě než jsem se dozvěděl, že je to Aahzova sestřenice.
„To je divný," zamračil jsem se. „Nikde jsem ji neviděl."
„Hele, řek sem, že svý práci rozumí," mrkl na mě parťák. „Že respektuje tvý soukromí a drží se mimo dohled, ještě neznamená, že tě tu nechá potloukat se bez dozoru. Řek bych ale, že jí Kvido zblejsknul a rozhodl se přidat... od tý doby, co se poznali, chodí za ní jako pejsek... a to taky znamená, že musel jít i Frigo... No, takže výsledek je, že venku u vrat máš všechny svý tři osobní strážce, který dohlížejí, abys nebyl rušenej."
Nádhera. Hledal jsem trošku soukromí a skončil s procesím.
„No, a co si myslíš ty, Aahzi?" zeptal jsem se. Věděl jsem, že dřív nebo později jeho názor vyslechnu a pomyslel jsem si, že bych se do toho mohl pustit rovnou teď a mít to z krku. „O čem?"
„O mém problému," vysvětlil jsem. „Jakým problému?"
„Promiň. Myslel jsem, žes to slyšel, když jsem to vysvětloval Glípovi. Mluvím o tom celém s královnou Bolehlavou."
„Vím," řekl parťák. „A znova opakuju, jakým problému?"
„Jakým problému?" Začínal jsem být trošku zmatený, což při rozhovoru s Aahzem není nic neobvyklého. „Nemyslíš snad..."
„Zadrž chvilku, parťáku," řekl Aahz a zvedl ruku. „Pamatuješ, jak jsme se poprvé potkali?"
„Samozřejmě."
„Stejně ti ale osvěžím paměť. Tvýho starýho učitele Garkina zrovna zabili a bylo jasný, že ty jseš další v pořadí. Je to tak?"
„Je. Ale..."
„Tak to byl problém," pokračoval, jako bych ho vůbec nepřerušil. „Stejně jako byl problém, když jsi musel zastavit armádu Velkýho Jula s bandou pochybnejch existencí... a uvědom si, že ti hrozilo, když bys uspěl, že tě Grimble po návratu paláce zabije nebo ještě něco horšího."
„To si pamatuju."
„A když ses rozhodl pokusit mě dostat z toho obvinění z vraždy, co na mě ušili v Limbu, dimenzi jako z udělání plnou upírů a vlkodlaků, tak to bych řek, že to byl taky problém."
„Nechápu, co..."
„Teď se pro srovnání podívejme na současnou situaci. Jestli tomu rozumím, tak jsi v nebezpečí, že se oženíš s královnou Bolehlavou, což podle mě zahrnuje
i volný přístup ke královské pokladnici. Druhá možnost je, že se rozhodneš s ní neoženit, takže bude abdikovat a tebe určí za následníka... takže opět budeš mít v nakládání s financemi volnou ruku, navíc bez královny." Předvedl mi svůj působivý chrup. „Takže opakuju, o jakým problému?"
Napadlo mě, a ne poprvé, že můj parťák má sklony hodnotit plusy a mínusy jakékoliv situace jednoduše tak, že všechno převádí na finance a zhodnotí bilanci.
„Problém je," pravil jsem důrazně, „že abych měl přístup k pokladnici, musím se oženit nebo se stát králem. Upřímně řečeno, ani z jednoho moc odvázaný nejsem."
„Když to srovnám s tím, cos musel minulosti dělat, abys sehnal pár drobnejch, tak to není špatný," pokrčil rameny Aahz. „Vyrovnej se s tím, Skeeve. K nadělání jmění obvykle patří i něco nepříjemnýho. Nikdo... a tím myslím fakt nikdo... ti jen tak pořádnej balík nevysolí, aby ses měl dobře."
Jasně, těch „pár drobnejch", které jsme za minulé roky sehnali, bylo tolik, že i pervský bankéř se posadil zpříma a musel si dělat poznámky. Věděl jsem však, že je marné se pokoušet přesvědčit Aahze, že je něco takového jako dost peněz.
„Možná bych mohl o těch dobrodružstvích napsat a do žádných se už nepouštět," zamumlal jsem. „To mi vždycky připadalo jako pěkně pohodlný živobytí."
„Myslíš? Tak dovol, abych tě, parťáku, poučil o hořký realitě všehomíra. Jedna věc je něco dělat, třeba i koníčka, když

se ti zachce. Ať už je to psaní, zpívání nebo baseball. Když ale něco musíš dělat, ať se chce nebo ne, je to práce!“
Pochopil jsem, že rozmluva nikam nevede. Aahz jednoduše můj pohled nepochopí. Rozhodl jsem se hrát trošku nečistě. Přešel jsem na jeho pohled.
„Možná bych byl víc nadšený,“ řekl jsem opatrně,
„kdyby nebyly královské finance na dně. Udělat něco nepříjemného a získat tak hromadu dluhů mi jako skvělý obchod vůbec nepřipadá.“
Ano, tak jo. Byla to rána pod pás. Ale občas to jinak nejde, protože tam jsou Pervektové jako Aahz nejcitlivější... tedy tam, kde nosí měšec.
„V tom máš pravdu,“ řekl parťák zamyšleně. Poprvé v hovoru zaváhal. „Ale podařilo se ti ukecat celý měsíc, než se rozhodneš. Myslím, že za tu dobu bysme měli být schopný získat docela dobrou představu, jaká je tu opravdu finanční situace... a jestli se dá změnit.“
„Je tu jenom jeden problém,“ zdůraznil jsem. „O penězích toho vím ještě míň než o magii.“
„No, na první pohled bych řek, že v obou oblastech si vedeš docela dobře.“
Bylo to sarkastické a došlo mi, že mou poznámku zřejmě bere osobně... což není překvapující, protože skoro všechno, co o magii a penězích vím, mě naučil on.
„Ach, když přijde na osobní finance a obchodní jednání, to je v pořádku... vlastně víc než v pořádku... a za to ti musím poděkovat,“ řekl jsem honem. „Ale teď tu máme vysoké finance... pokusit se spravovat kasu pro celé království! A řekl bych, že tohle jsme nebrali, a jestli ano, tak mi to uniklo.“
„Dobrá. To je dobrá připomínka,“ připustil Aahz. „Ale je to skoro to samý, co děláš v M.Y.T.H. Inc., jenom ve větším měřítku.“
„To je bezva, až na to, že v M.Y.T.H. Inc. dělá většinu účetnictví Zajda,“ zašklebil jsem se. „Kdyby tady tak byla.“
„Je tady,“ prohlásil Aahz a luskl prsty. „To je další důvod, proč jsem tě hledal.“
„Opravdu? A kde je?“
„Čeká ve tvé komnatě. Nevěděl jsem, jak to budeš chtít zařídit se spaním.“
Jedna ze změn od mého předchozího pobytu v paláci byla, že už jsem neměl komnatu společně s Aahzem, ale svou vlastní. Naprosto mi ale ušlo, co to vlastně řekl, což ukazuje, jak jsem měl hlavu plnou starostí.
„To samý jako obvykle,“ řekl jsem. „Ale koukni se, jestli pro ni najdeme pokoj aspoň ve stejném křídle paláce, co jsou naše.“
„Když myslíš,“ pokrčil rameny Aahz. „Měli bysme ale raději už jít. Vypadá to, že se o tebe fakt bojí.“
To poslední jsem poslouchal jen tak na půl ucha, protože v tu chvíli upoutalo mou pozornost něco jiného.
Otočil jsem se od Aahze, abych poplácal Glípa na rozloučenou, a na zlomek vteřiny jsem uviděl něco, čeho jsem si nikdy předtím nevšiml. On nás poslouchal!
Jak už jsem poznamenal, vždycky jsem tvrdil, že Glíp je bystrý, ale jak jsem se otočil, na chvilenku jsem spatřil v jeho výrazu inteligenci. Abych to vysvětlil, mezi „bystrý“ a „inteligentní“ je rozdíl. „Bystrý“, jak jsem vždy mluvil o svém miláčkovi, znamená, že je pohotový a učenlivý. Na druhé straně „inteligentní“ je mnohem víc než kousky typu „hodná opička, udělá to taky tak“, je to „nezávislé myšlení“.
Když jsem se otočil, byl Glípův výraz jako přemýšlivé soustředění, až skoro uvažování. Pak uviděl, že na něj hledím, a výraz zmizel a nahradil ho dobře známý výraz dychtivé přátelskosti.
Kdo ví, proč mě to šokovalo. Možná proto, že jsem si vzpomněl na zprávy od našeho týmu o jejich úsilí rozložit království, když jsem u toho nebyl. Obzvlášť jsem si vzpomněl na tvrzení, že Glíp málem zabil Tanandu... což jsem v té době pominul jako náhodu, kterou nafoukli, aby na mě udělali dojem, jak těžký měli úkol. Teď ale, když jsem na svého miláčka hleděl, říkal jsem si, jestli jsem přece jenom neměl věnovat
větší pozornost tomu, co říkali. Možná že to ale na mě jenom hrál. Glíp teď vypadal naprosto nevinně.
„Tak pojď, parťáku,“ opakoval podrážděně Aahz. „S drakem si můžeš hrát jindy. Stejně si myslím, že bysme se měli pokusit to pitomý zvíře prodat, než nás tím, kolik toho sežere, přivede na mizinu. Opravdu nám ničím nepřispívá... kromě účtů za žrádlo.“
Protože jsem byl připraven, tentokrát jsem to uviděl. Na kratičký moment se při pohledu na Aahze Glípovy oči zúžily a z jedné nozdry mu unikl sotva patrný obláček kouře. Pak opět vyhlížel připitoměle a nevinně.
„Glíp je můj přítel, Aahzi,“ pravil jsem zřetelně a z draka přitom nespustil oči. „Stejně jako ty a všichni z našeho týmu. Nechtěl bych ztratit nikoho z vás.“
Vypadalo to, že si drak mých slov nevšímá. Natahoval krk a rozhlížel se po stáji. Zdálo se mi ale, že ta jeho nevinnost je přehnaná... že se úmyslně vyhýbá pohlédnout mi do očí.
„Jak myslíš,“ pokrčil rameny Aahz a mířil ke dveřím. „Zatím ale pojď za Zajdou, než vybuchne.“
Chvíli jsem váhal a pak vyšel za ním ze stájí.

Kapitola druhá

„Také vás rád vidím.“
MUDr. H. Livingston

Jak Aahz předvídal, před stájemi na mě čekali mí tři strážci. Vypadalo to, že se o něčem dohadují, ale jakmile jsem se objevil, přestali a zostražitěli.
Možná si myslíte, že je to docela zábava mít vlastní osobní strážce. Pokud ano, tak jste žádné nikdy neměli.
Ve skutečnosti to znamená, že se vzdáte jakékoliv představy, že váš život je jenom vaše záležitost. Soukromí se stane

mlhavou vzpomínkou, kterou vám dá práci si vybavit, protože normou se stalo „dělení“... jídlem na vašem talíři počínaje a chozením na záchod konče („Páni, Šéfe! Víš, kolik chlápků na to dojelo, že se někdo schovával na hajzlu? Prostě se chovej tak, jako bysme tu nebyli.“) Pak je to nepomíjející znepokojující připomínka, že ač si myslíte, jakkoliv jste senzační, že jsou někde lidi, kteří čekají na možnost předčasně ukončit vaši kariéru. Pořád jsem si říkal, že to poslední na mě neplatí, že don Bruce trval na tom, že mi přidělí Kvida a Friga jako známky postavení než pro cokoliv jiného. Pašku jsem si ale najal sám, když mě při posledním výletu na Perv přepadli, takže jsem nemohl zcela pominout fakt, že strážci jsou občas nezbytní a že nejsou pouhou nekonvenční dekorací.
„Máš chvilku, Skeeve?“ řekla Paška a postoupila kupředu.
„No, šel jsem se přivítat se Zajdou...“ „Fajn. Můžeme si promluvit cestou.“
Srovnala se mnou krok a Aahz se taktně přidal k dvěma zbývajícím strážcům.
„Jde o to,“ šla Paška rovnou k věci, „že pomýšlím na vyinkasování a návrat zpátky na Perv.“
„Opravdu? Proč?“
Nepatrně pokrčila rameny.
„Myslím, že tu nejsem k ničemu,“ řekla. „Když jsem navrhla, že zůstanu, mysleli jsme, že se vracíme do malé války. Teď vidím, že osazenstvo, který už máš, to zvládne.“
Zatímco mluvila, mrkl jsem dozadu na Kvida. Vlekl se za námi jako zpráskaný pes. Bylo jasné, že se do Pašky zbláznil a že z jejího nápadu odjet není vůbec nadšený.
„Ehmm... Vlastně bych radši, abys tu ještě nějakou dobu pobyla, Paško,“ řekl jsem. „Aspoň než se rozhodnu, co udělám s tou situací ohledně královny Bolehlavy. Je známo, že když není po jejím, dokáže být docela nebezpečná.“
„Jak chceš,“ řekla Paška a znovu pokrčila rameny. „Jenom jsem ti chtěla usnadnit, kdybys hledal, jak ušetřit.“
Tomu jsem se usmál.
„To, že budeme pracovat na královských financích ještě neznamená, že jsou naše finance v nepořádku. Snad znáš svého bratrance natolik, abys jeho nakládání s penězi důvěřovala.“
„To ano, Aahze znám,“ řekla a střelila po dotyčném zlověstným pohledem, „tak dobře, že vím, že než by se rozloučil s penězi, pokud to není nezbytně nutné, usekl by si raději ruku... nebo spíš někomu jinému.“
„Za posledních pár roků trochu změkl,“ usmál jsem se, „ale vím, co myslíš. Pokud ti to ale pomůže, tak najal jsem tě já, takže podléháš přímo mně, ne jemu.“
Paška na mě mrkla.
„Pokud by to tak nebylo, tak bych sem vůbec nešla.“
Mohl jsem to nechat být, ale zvědavost zvítězila.
„Co vlastně spolu máte? Teda přesněji, co máš s Aahzem za problém? On má pro tebe a tvou práci jenom samou chválu.“
Pašce ztvrdly rysy, odvrátila zrak a hleděla upřeně dopředu.
„To je mezi náma dvěma,“ prohlásila kamenně. Její postoj mě zmátl, ale pochopil jsem, že bude lepší nepokračovat.
„Aha. Dobrá... no, ale stejně bych rád, kdybys tu zůstala, pokud je to možný.“
„Z mý strany žádnej problém,“ řekla. „Jenom jednu věc... pro můj klid. Mohli bychom upravit můj plat? Teď mi platíš prémiovou taxu za krátkodobou zakázku. Na dlouhodobou práci ti můžu dát slevu.“
„Kolik?“ pospíšil jsem si. Jak už jsem řekl, většinu z toho, co o penězích vím, mě naučil Aahz a přitom jsem pochytil i některé jeho reflexy.
„Co to dát na tolik, kolik platíš těm dvěma,“ řekla a palcem ukázala na Kvida a Friga. „Když nic jinýho, tak to může zamezit profesionálním třenicím mezi náma.“
„Hmm... fajn.“
Neměl jsem to srdce jí říct, že Kvido a Frigo si vydělávají víc, než je její prémiová taxa. Když jsem si uvědomil, že je nejen ze stejné dimenze ale i rodiny jako Aahz, nebyl jsem si jistý, jak by tu zprávu vzala. S tím vším, co jsem měl v hlavě, jsem se rozhodl to řešit později... řekněme v den výplaty.
„Dobrá, to je všechno, co jsem chtěla,“ pravila Paška. „Nějaký pokyny pro nás?“
„Ano. Pověz Frigovi, že bych s ním rád mluvil.“
Bydlení v paláci se vyznačuje tím, že vám zabere spoustu času, než dojdete odněkud někam, takže mít porady cestou na jiné porady nám ušetří spoustu času. Hele, netvrdím, že zrovna tohle je na bydlení v paláci to hezký... prostě je to tak.
„Co je, Šéfe?“ řekl Frigo, když se mnou srovnal krok.
„Zůstává nebo odchází?“
„Cože? Aha. Zůstává, aspoň myslím.“
„Fuj! To se mi ulevilo!“ řekl a zakoulel očima. „Teda řeknu ti, myslím, že by to s Kvidem nebylo k vydržení, kdyby teď zmizela... chápeš?“
„Jo, hm,“ řekl jsem a mrkl dozadu na jeho bratrance... který, soudě podle toho, jak se zubil, se už tu zprávu dozvěděl.
„Vypadá to, že je do ní fakt udělanej.“
„A to toho nevíš ani půlku,“ zašklebil se Frigo. „Tak o čem jsi chtěl se mnou mluvit?“
„No, víš, jak jsi říkal, že se Glíp chová poslední dobou nějak divně?“
„Jo. A co?“ řekl svým pištivým hláskem, do kterého se mu vloudil opatrný tón.
„Chci, abys jsi s ním zkusil trávit víc času. Mluvit na něj... možná ho vzít někam ven, aby se proběhl.“
„Já, Šéfe?“
„Jasně. Vycházíš s ním nejlíp ze všech... kromě, možná, mě... a mě teď budou nějakou dobu zaměstnávat královský finance. Jestli s Glípem něco je, chci to zjistit dřív, než se někomu něco stane.“

„Jak si přeješ.“
Naprostého nedostatku nadšení v jeho hlase si nešlo nevšimnout.
„Ano. Přeju,“ potvrdil jsem neústupně. „Je to pro mě důležitý, Frigo. A nedokážu si představit nikoho jiného, komu bych to mohl svěřit.“
„Dobrá, Šéfe.“ Trošku pookřál. „Hned se do toho dám.“
Chtěl jsem ho ještě trochu víc povzbudit, ale mezitím jsme dorazili ke dveřím mých komnat.
„Počkám tady venku, Šéfe, a dohlídnu, aby chvíli nikdo nešel dovnitř,“ řekl Frigo se zábleskem úsměvu a ustoupil.
Trochu mě to překvapilo, protože mě obvykle ani do mých komnat nepustili na krok samotného a z hovoru jim neušlo ani slůvko. Pak jsem si všiml, že i ostatní z naší skupinky u dveří zastavili a s úsměvem mě pozorují.
Nešlo mi do hlavy, co se děje. Ano, ovšem, uvnitř byla Zajda. No a co? Vždyť jde o Zajdu.
Podujal jsem se tedy své úlohy, nedbale na ně kývl a otevřel dveře. „SKEEVE!!“
Stěží jsem zavřel dveře a otočil se, když se na mě přes pokoj vrhla Zajda. Sevřela mě do mohutného objetí, které mi vzalo dech... a to doslova.
„Tolik jsem se o tebe bála!“ zahuhňala zabořená do mého hrudníku. „Ahh...ehh!“
Ta poslední poznámka, to jsem byl já. Ona to nebyla žádná poznámka, ale zvuk, který jsem vydal, jak jsem se snažil dostat do plic aspoň trochu vzduchu. Snadno se to řekne, ale hůř udělá... a tohle vůbec nešlo říct snadno!
„Proč ses cestou z Pervu nezastavil v kanceláři?“ naléhala Zajda a ještě víc mě stiskla a lehce mnou zatřásla. „Skoro jsem přišla o rozum, když jsem si pomyslela, že jsi sám v tý strašlivý dimenzi...
Nevnímal jsem, co říkala, a celým vědomím se soustředil na pohyb. Pomalu se mi v jejím objetí podařilo uvolnit jednu ruku... potom paži. Sebral jsem veškeré své rychle ubývající síly, vysunul paži bokem a uvolnil její sevření a dopřál si přival zoufale potřebného vzduchu.
Dobrá, dobrá. Nebylo to zrovna vášnivé, ba dokonce ani zdvořilé. Ale to proto, že jsem si za ty roky osvojil pár otravných sobeckých zlozvyků... jako třeba dýchání.
„Skeeve, co se děje?“ řekla Zajda starostlivě a pozorně se na mě zadívala. „Jsi v pořádku?“
„UUUUH hah... UUUUH hah,“ vysvětloval jsem a poprvé mi došlo, jak sladce chutná obyčejný vzduch.
„Já to věděla!“ vztekala se. „Tananda pořád říkala, že budeš v pořádku... pokaždý, když jsem se jí ptala, říkala pořád to samý... že budeš v pořádku. Až příště uvidím tu malou...“
„Jsem... v pořádku... Opravdu, Zajdo. Jsem... v pořádku.“
Pořád jsem měl co dělat, aby mi plíce začaly pracovat, ale ukazovákem jsem jí zkusmo píchl do bicepsu.
„To teda bylo... pořádný přivítání,“ řekl jsem. „Nikdy jsem si nevšiml... že jsi tak... silná.“
„Ach, tohle,“ pokrčila rameny. „Trošku jsem si žehlila figuru, zatímco jsi byl pryč... vlastně každý večer. Po večerech nebylo co dělat. Je to snadnější jak si udržet figuru než diety.“
„Žehlila?“
Dýchal jsem už skoro normálně, ale hlava se mi pořád ještě trochu točila.
„Jasně. Víš, prkno, kladka, závaží a železo a raz dva, raz dva.“
Znělo to jako divný způsob žehlení a nikdy by mě nenapadlo, že z žehlení můžou ženské paže takhle zesílit. Řekl jsem si v duchu, že musíme začít posílat naše prádlo prát ven.
„Je mi líto, že mě nenapadlo se u tebe zastavit,“ řekl jsem a vrátil se tak k původnímu tématu. „To proto, že jsem předpokládal, že v kanceláři jsi v pořádku, a pospíchal jsem, abych viděl, jestli jsou v pořádku i ostatní.“
„Já vím. To proto, že...“
Náhle mě opět objala... tentokrát jemněji.
„Nezlob se na mě, Skeeve,“ řekla tiše, zabořená do mého hrudníku. „Občas mám o tebe prostě strach.“
Překvapilo mě, když jsem zjistil, že se chvěje. Vždyť v komnatě tak chladno nebylo. Zejména, když jsme byli tak těsně u sebe.
„Já se na tebe nezlobím, Zajdo,“ uklidňoval jsem ji. „A nebylo proč se bát... opravdu. Na Pervu všechno klapalo.“
„Slyšela jsem, že tě málem zabili ve rvačce,“ namítla a stiskla mě. „A byly přece nějaký potíže s poldama, ne?“
Trochu mě to otrávilo. O potížích, do kterých jsem se na Pervu dostal, se mohla dozvědět jedině od Tanandy... až na to, že Tanandě jsem předtím, než zamířila zpátky na Bazar, aby uklidnila Zajdu, nic neříkal. To znamenalo, že buď Aahz nebo Paška vykládali o mých dobrodružstvích... a z toho jsem nebyl vůbec nadšený.
„Kde jsi to slyšela?“ zeptal jsem se jen tak mimochodem.
„Je toho plný Bazar,“ vysvětlovala Zajda a bořila se mi dál do hrudníku. „Tananda říkala, že jsi v pořádku, ale po tom, co jsem slyšela, jsem se o tom musela přesvědčit sama.“
„Ale no tak, Zajdo,“ chlácholil jsem ji a v duchu se omlouval Aahzovi a Pašce. „Víš přece, jak se na Bazaru všechno přehání. Vidíš, že jsem v pořádku.“
Chystala se něco říct, ale otočila hlavu, protože přes zavřené dveře pronikly zvuky hádky. „Co to je?“
„Nevím,“ přiznal jsem. „Kvido a Frigo říkali, že dohlédnou, aby nikdo nerušil. Možná někdo...“
Dveře se rozletěly a v nich stála královna Bolehlava. Za ní stáli moji strážci, a když zachytili můj pohled, krčili přehnaně rameny. Zastavit Její Veličenstvo bylo očividně těžší než zastavit průměrného zabijáka... když jsem si ale vzpomněl na řeči o possiltské panovnici, náladu mi to rozhodně nezvedlo.
„Tak tady jsi, Skeeve,“ prohlásila Bolehlava a vpochodovala do pokoje. „Všude jsem tě hledala, až jsem uviděla, jak se venku potlouká ta tvoje cháska a... Kdopak je tohle?“
„Vaše Veličenstvo, tohle je Zajda. Zajdo, tohle je královna Bolehlava.“
„Vaše Veličenstvo,“ řekla Zajda a hluboce se uklonila.
Napadlo mě, že i když se Zajda v mnoha směrech vyznala, s členem královské rodiny se ještě nikdy nesetkala a

vypadala, že to na ni udělalo dojem.
Na druhé straně na královnu Bolehlavu to udělalo asi takový dojem, jako když potká kteréhokoliv dvořana.
„Ale Skeeve! Ta je rozkošná!“ řekla, chytila ji za bradu a zvedla hlavu, aby jí viděla do obličeje. „Už jsem si začínala dělat o tebe trošku starost, s tou tvou monstrózní učednicí, o tom ještěrovi, kterého jsi přitáhl kdoví odkud, ani nemluvě, ale tohle... Je hezký vědět, že když si umaneš, dokážeš si najít takovýhle chutňoučký sousto.“
„Zajda je moje organizační tajemnice,“ řekl jsem trochu škrobeně.
„Ale ovšem!“ usmála se Bolehlava a mohutně na mě zamrkala. „Stejně jako moji mladíci jsou osobní garda... mimochodem placený ze státního rozpočtu.“
„Prosím, Vaše Veličenstvo, nechápejte to špatně,“ řekla Zajda. „Skeeve a já jsme opravdu jenom...“
„Ale no tak, má drahá,“ přerušila ji Bolehlava, uchopila ji za ruce a přitáhla k sobě. „Není třeba si dělat starosti, že bych žárlila. Než se tady se Skeevem vezmeme, ale ani potom, by mě ani ve snu nenapadlo se
míchat do jeho soukromého života, stejně jako očekávám, že on se nebude míchat do mého. Pokud bude se svým dědictvím po tátovi nakládat tak, aby byla chátra spokojená, že má následníka, ani zbla mi nezáleží, co dělá ve zbylém čase.“
Směr, kterým se konverzace ubírala, se mi vůbec nelíbil. Proto jsem si pospíšil změnit téma hovoru.
„Říkala jste, že jste mě hledala, Vaše Veličenstvo?“
„Ach ano,“ řekla královna a pustila Zajdiny ruce. „Chtěla jsem ti říct, že Grimble čeká, aby se s tebou setkal okamžitě, jak se ti to bude hodit. Řekla jsem mu, že pomůžeš při urovnávání královských financí. Je připraven ti poskytnout jakoukoliv informaci nebo pomoc, jakou budeš potřebovat.“
Tohle mi rozhodně neznělo jako J. R. Grimble, kterého jsem znal, ale nechal jsem to pro tuto chvíli být.
„Výborně. Za chvilku tam zajdeme.“
„Samozřejmě.“ Královna se usmála a znovu na mě mrkla. „No, tak já zase běžím.“
Když došla ke dveřím, zastavila se a ještě jednou Zajdu přejela zevrubným pohledem. „Okouzlující,“ řekla. „Musím ti opravdu pogratulovat, Skeeve.“
Když královna odešla, zavládlo rozpačité ticho. Nakonec jsem si odkašlal.
„Omlouvám se za to, Zajdo. Asi si myslela, že...“
„Tohle je ta ženská, co si máš vzít?“ pronesla Zajda, jako kdybych nepromluvil.
„No, to chce ona, ale já si to pořád ještě rozmýšlím.“
„A kdyby jí někdo zabil, tak bys považoval za povinnost ujmout se vlády v království?“
„Eh... no, ano.“
Na Zajdině hlase se mi něco nezamlouvalo. Také jsem si uvědomil, že se sice nikdy předtím nesetkala s nikým z královské krve, ale že její strýček není nikdo
jiný než don Bruce, mafiánský kmotr, a že byla zvyklá na naprosto jiný způsob prosazování zájmů.
„Chápu,“ pravila Zajda zamyšleně a pak nasadila svůj obvyklý úsměv. „No, myslím, že bude lepší jít za Grimblem a zjistit, v jaký šlamastyce to vlastně jsme.“
„Tak jo. Jasně,“ odvětil jsem a byl rád, že krize pominula... i kdyby jen pro tuto chvíli.
„Jenom ještě jednu otázku, Skeeve.“
„Ano, Zajdo?“
„Jak ty to máš s tím dědictvím po tátovi ve vztahu ke královně, jak to Její Veličenstvo tak vznešeně opsalo?“
„Nevím,“ přiznal jsem. „Vždyť jediný, co mám po tátovi, je to, že jsem kluk. A na tom asi nesejde.“
„Nesejde?“
„Nejspíš ne. Jenom nechápu, co to má co dělat s tím stát se královniným manželem.“

Kapitola třetí

„Dobrý žonglér vždycky práci najde.“
L. Paccioli*

J. R. Grimble, kancléř správce pokladu Království possiltského, se od doby, co jsme se viděli naposledy, změnil jen maličko. Snad přibylo trošku bříško, i když jeho štíhlá postava by snesla přibrat i víc, a kštice se definitivně přesunula z kategorie „ustupující“ do „ustupivší“, ale kromě toho ho léta moc nepoznačila. Po úvaze jsem usoudil, že to byly jeho charakteristické oči, které odsoudily ostatní rysy k bezvýznamnosti. Byly malé a tmavé a svítily horečnatým leskem chamtivého hlodavce... nebo někoho, kdo strávil příliš mnoho hodin zíráním na maličké naškrábané číslice, které zaznamenávaly pohyb peněz jiných lidí.
„Pane Skeeve!“ zvolal, popadl mi ruku a nadšeně s ní pumpoval. „To je dobře, že jste zpátky. A Aahz taky! Neodolal se nepřidat, co?“ Žertovně na mého parťáka zamrkal. „Jen žertuji. Jsem rád, že vás taky vidím.“
„Grimble, vy jste pil?“ zeptal se rovnou Aahz.
Upřímně řečeno, mě napadlo to samé, ale snažil jsem se vymyslet, jak se na to zeptat diplomaticky. Naštěstí mi pomohla charakteristická beztaktnost mého parťáka.
„Pil?“ zamrkal kancléř. „Proč? Ne. Proč se ptáte?“
„Vypadáte mnohem víc v náladě než normálně, proto. Po pravdě řečeno, nevzpomínám si, že byste nás vůbec někdy rád viděl.“
„No, no, co bylo, to bylo, co jsme si, to jsme si, ne? I když musím přiznat, že v minulosti jsme měli různice, budeme teď muset pracovat spolu... a čestně, pánové, nemohu přijít na nikoho jiného, koho bych měl v současné finanční krizi na

své straně. Nikdy předtím bych to dobrovolně nepřiznal, ale vždycky jsem obdivoval vaše schopnosti, co se nakládání s penězi týče.“
„Ehm... díky, Grimble,“ odvětil jsem, stále nejistý, jak se k jeho novému postoji postavit.
„A koho to máme tady?“
Obrátil svou pozornost na Zajdu a hltal ji očima jako ropucha mouchu.
Náhle jsem si vzpomněl, že s Aahzem jsme se zapletli do práce v Possiltu poté, co Grimble sbalil v baru Tanandu. Také mě napadlo, že Grimbla moc rád nemám.
„To je Zajda,“ pravil jsem. „Moje organizační tajemnice.“
„Samozřejmě,“ střelil po mně Grimble postranním úlisným pohledem a pak zase mlsně civěl na Zajdu. „Vy jste vždycky měl v ženách vynikající vkus, Skeeve.“
Stále mě zlobilo, jak se královna Bolehlava k Zajdě chovala, a rozhodně jsem nechtěl nechat Grimbla v tom pokračovat.
„Grimble,“ pravil jsem úmyslně trochu ostřejším hlasem. „Sledujte moje ústa. Řekl jsem, že je to moje organizační tajemnice. Chápete?“
„Ano... Naprosto.“
Vypadalo to, že se kancléř trochu stáhl. Nervózně se kousnul do rtů, ale hravě se sebral.
„Velmi dobře. Teď vás podrobně seznámím s tím, jak fungujeme.“
I když se Grimble možná příliš nezměnil ani tělesně, ani fyzicky, jeho pracoviště, to bylo něco naprosto jiného. Dříve pracoval v malinkém kamrlíku až po strop
nacpaném stohy a hromadami lejster. Lejstra, to bylo jediné, co zůstalo. Z kamrlíku se propracoval do prostorné místnosti, i když bez oken. Tedy možná prostorné, kdyby ji měl sám pro sebe.
Namísto toho tam byl nacpán tucet individuí, která byla zabrána do práce, jež zjevně nespočívala v ničem jiném než v hromadění dalších stohů papírů popsaných sloupci a řádky čísel. Když jsme vešli, ani nevzhlédli a Grimble neprojevil snahu je v práci zastavit nebo nás nějak představit. Povšiml jsem si ale, že všichni měli v očích ten horečnatý lesk, o kterém jsem si myslel, že je typický pouze pro Grimbla.
„Vypadá to, že současná finanční krize vašemu fungování přílišná omezení nezpůsobila,“ poznamenal Aahz suše.
„Samozřejmě, že ne,“ odvětil okamžitě Grimble. „To se přece dá čekat.“
„Jak to?“ otázal jsem se.
„Nu, pane Skeeve,“ usmál se kancléř, „brzy zjistíte, že účetní jako supi... vede se nám dobře, když to s ostatními jde z kopce. Víte, když se království nebo firmě daří, tak se s rozpočtem a tím méně s úsporami nákladů nikdo nezatěžuje. Dokud mají pokladnu plnou, tak jsou šťastní a spokojení. Na druhé straně, když to s podnikáním jde z kopce, což je v současné době případ Possilta, všichni najednou chtějí odpovědi... nebo zázraky... a je na nás, cifršpionech, co lezou na nervy, abychom je dodali. Více analýz znamená víc člověkohodin, což zase znamená víc zaměstnanců a rozšiřování pracoviště.“
„Okouzlující,“ zavrčel Aahz, ale Grimble si ho nevšímal.
„Tak,“ pronesl a zamnul rukama jako masařka nožičkama, „co byste chtěli vidět nejdřív? Což kdybychom při obědě probrali náš základní přístup a strategii?“
„Ehmm...“ pronesl jsem inteligentně.
Bylo úděsnou pravdou, že postaven před Grimbla a jeho hory lejster jsem neměl ani tu nejmlhavější představu jak postupovat.
„Nuže, Grimble,“ řekla Zajda a postoupila kupředu, „než začneme myslet na oběd, ráda bych viděla váš plán příjmů a výdajů na letošní rok, a to kalendářní verzi, stejně jako zisky a ztráty a finanční uzávěrky za posledních pár měsíců... ach, ano, a také rozbor stavu finančních prostředků, a to jak plánovaného, tak i skutečného, pokud by vám to nevadilo.“
Kancléř zlehka zbledl a ztěžka polkl.
„Zajisté. Já... samozřejmě,“ řekl a věnoval Zajdě pohled, ve kterém bylo mnohem více respektu než v těch předchozích. „Hned to pro vás budu mít.“
Odběhl se poradit s párem podřízených. Všichni při tom vrhali na naši skupinku nervózní pohledy.
Zachytil jsem Aahzův pohled a zvedl obočí, na což se zašklebil a pokrčil rameny. Bylo příjemné zjistit, že ohledně Zajdiných požadavků nevěděl můj parťák, která bije stejně jako já.
„Tak tady to máme,“ vrátil se Grimble s hromadou papírů, které podal Zajdě. „Rozbor stavu finančních prostředků budu mít pro vás za chvíli, ale zatím můžete začít s tímhle.“
Zajda něco nesrozumitelného zabručela a začala se papíry probírat. Nad každým listem se zastavila a pozorně ho zkoumala. Nejspíš aby se předvedla, uklidnil jsem se, když jsem jí koukl přes rameno. Moje bystré oči vmžiku poznaly, že listy byly zaplněny řádky a sloupci čísel. Nádhera.
„Ehm... pokud byste chtěla vidět, jak jsme k těm číslům přišli, mám nějaké tabulky, tedy spredšíty, jak se teď říká,“ vypravil ze sebe Grimble stísněně.
Zajda zkoumání přerušila a věnovala mu zachmuřený pohled.
„Možná později,“ řekla. „Ale víte, odkud se to slovo vzalo, ne?“
„Ehmm...“ zaváhal kancléř.
„V jedný dimenzi se tak říkalo kůžím, co používali lovci kožišin,“ pokračovala Zajda s lehkým úsměvem. „Víte, ty věci, co táhli za sebou, aby zametli stopy.“
Grimble na ni chvíli zaraženě zíral, pak náhle vybuchl v smích a laškovně ji plácl po rameni.
„To je dobrý!“ zvolal. „To si musím zapamatovat.“
Koukl jsem na Aahze.

„Účetnickej humor, řek bych," pravil s úšklebkem. „Pro většinu smrtelníků nesrozumitelnej. Víš, něco jako ty vtípky typu „ostrá tužka to spraví"."
„To není vůbec legrační," opravil ho s předstíranou vážností Grimble. „Tohle se na nás na všechny házelo příliš často... a myslelo se to vážně. Je to pravda, Zajdo?"
Nemohl jsem si nevšimnout, že teď se k Zajdě chová jako ke kolegyni. Zjevně její vtip kancléře přesvědčil, jakkoliv mně připadal nesmyslný, že je víc než jen moje ozdoba.
„Až moc," řekla moje tajemnice. „Ale vážně, Grimble, zpátky k věci. Jestli máme dát finance království do pořádku, budeme potřebovat naprosto všechny údaje a to neupravované. Znám tu tradici všechno vylepšovat grafy a studiemi o historických trendech. Protože ale budeme pracovat pouze spolu a nikam ven s tím nepůjdeme, zůstaneme tentokrát u naprosto jasných a strohých čísel."
Připadalo mi to jako rozumný požadavek, ale vypadalo to, že kancléř to považuje za radikální návrh... a ne příliš moudrý.
„Já nevím, Zajdo," řekl a střelil po Aahzovi a mně pohledem, který bývá obvykle vyhrazen pro zrádce a špióny. „Víte, jak to chodí. I když nám spílají do byrokratů, skutečnou moc něco prosadit nemáme. Všechno, co děláme, jsou doporučení pro ty, co to mohou změnit. Když naše doporučení patřičně neosladíme nebo nezkreslíme, aby byla v souladu s tím, co chtějí vládci a ředitelé slyšet, nebo je nezamotáme tak, že ani sami bohové nechápou, co to vlastně chceme říct, je tu riziko, že jediný, co se změní, vlastně vymění, budeme my."
„Nikdo nechce ve skutečnosti slyšet pravdu, co?" řekl účastně Aahz. „Řek bych, že to je typický. Zjistíte ale, že tentokrát je to jiný, Grimble. Kdyby nic jinýho, tak tady Skeeve má plnou moc zavíst jakýkoliv změny, o kterých si bude myslet, že jsou nezbytný to tady napravit."
„To je pravda," prohlásil jsem, rád, že jsem konečně schopný přispět svou troškou do mlýna. „Jedna z věcí, kterou si myslím, že bychom měli udělat co nejdřív, je zmenšit armádu... řekněme, na polovic?"
Při neustávajícím kancléřově sporu ohledně armádních výdajů jsem si myslel, že na tento návrh skočí, ale k mému překvapení zavrtěl hlavou.
„To se nedá," řekl. „Způsobilo by to depresi."
„Nezajímá mě, jestli jsou šťastný nebo ne!" zavrčel Aahz. „Prostě je přestaňte platit. Královna souhlasila, že zastaví svou výbojnou politiku, takže není důvod, proč bysme měli platit takhle velkou armádu."
Grimble se na parťáka podíval, jako kdyby měl hřebík v botě.
„Hovořil jsem o ekonomické depresi," prohlásil pádně. „Když vrhneme na trh práce tolik bývalých vojáků a zároveň omezíme vojenské výdaje, způsobí to ohromnou nezaměstnanost. Hladovějící lidi na mizině a zejména ti, co prodělali vojenský výcvik, mají nechutný sklon se bouřit proti moci... kterou v tomto případě náhodou představujeme my. Myslím tedy, že budete souhlasit, že z dlouhodobého hlediska nejsou velké škrty v armádě zrovna tou nejlepší cestou, kterou bychom se měli dát."
Hned jsem nabyl ke Grimblovi větší respekt. Očividně bylo na té inkoustařině mnohem víc, než jsem si vůbec představoval.
„Nějaké úspory bychom ale mohli dosáhnout přirozeným úbytkem," pokračoval kancléř.
„Přirozeným úbytkem?" řekl jsem. Usoudil jsem, že jestli mám být vůbec při tom všem nějak nápomocný, je načase, abych přiznal svou neznalost a začal se učit základní slovníček.
„V tomto případě, pane Skeeve," vysvětloval Grimble s překvapivou trpělivostí, „tento termín znamená snižování počtního stavu nenajímáním nových při normálním úbytku pracovníků... nebo, v případě armády, že zastavíme verbování nových rekrutů za ty, kterým skončila služba. Velikost armády to sníží, ale pomaleji, takže se to mezi civilními pracovními silami snáze vstřebá."
„Můžeme si dovolit udělat to pomalu?" zeptal se Aahz, kterého předchozí nezdar zjevně nevyvedl z konceptu. „Měl jsem dojem, že království je finančně v prekérní situaci."
„Zaslechl jsem řeči, že bychom mohli zvednout daně?" Kancléř učinil z oznámení otázku a významně se na mě podíval.
„Nemyslím, že by to něco přineslo," ozvala se Zajda od prohlížení čísel, co jí dal Grimble.
„Prosím?" zamračil se kancléř.
„No, z toho co tady vidím, nejsou problémem výnosy z daní, ale jejich vybírání," řekla a poklepala na jedno lejstro. Grimble si povzdechl a lehce splaskl.
„Musím přiznat, že to je jedno z našich slabých míst," řekl, „ale..."
„Hej! Moment!" přerušil jsem ho. „Mohl by mi to někdo přeložit?"
„Tvrdím, že království má vlastně peněz dost," řek-
la Zajda, „ale jenom na papíře. Lidi nám totiž spoustu dluží na daních, ale ty nejsou vybírané. Kdybychom provedli pár zásahů a přeměnili tyto pohledávky... dluhy, co nám dluží... v hotovost, se kterou bychom mohli nakládat, království by na tom bylo dobře. Ne sice hvězdně, to si nemyslete, ale dost dobře, aby se tahle krize zvládla."
„Problém je v tom," navázal Grimble na své řečnění, „že když přijde na daně, jsou občané extrémně nespolupracující. Bojují s námi o každý ždibec z toho, co mají zaplatit, a když přijde na samotné placení daní... no, pestrost výmluv, které dokážou vymyslet, by byla zábavná, kdyby jsme čekáním, až vyrovnají své účty, nespěli k bankrotu."
„V tom s nima musím souhlasit," zašklebil se Aahz.
„Je povinností každého občana platit ve formě daní svůj spravedlivý podíl na nákladech na chod království," pronesl kancléř podrážděně.
„A je právem každého jedince platit co nejmenší daně, jak je to legálně jen možné," odsekl můj parťák.
Už to skoro vypadalo jako za starých časů, kdy si Aahz s Grimblem šli navzájem po krku. Tentokrát jsme ale museli rozlousknout větší oříšek.
„A co tohle," řekl jsem a zvedl ruku, abych je utišil. „Co kdybychom mohli zabít dvě mouchy jednou ranou?"

„Jak?“ zamračil se Grimble.
„Za prvé zavedeme váš návrh snížit armádu přirozeným úbytkem... a možná to trochu postrčit nabídkou zkrácením doby služby pro každého, kdo chce skončit dřív...“
„To by mohlo pomoct,“ přikývl kancléř, „ale nechápu...“
„A,“ honem jsem pokračoval, „udělat z části těch, co zůstanou sloužit, výběrčí daní. Tak můžou pomoct zvyšování příjmů, které by pokryly jejich plat.“
Grimble a Zajda se na sebe koukli.
„To by mohlo fungovat,“ řekl zamyšleně Grimble.
„Nemůže to jít hůř, než jak to funguje teď,“ přikývla Zajda.
„Takže to uděláme tak,“ pravil jsem hrdě. „Vy dva si s tím trochu pohrajte a vymyslete, jak by to šlo provést. Aahz a já to jdeme probrat s královnou.“
Ve skutečnosti jsem neměl v úmyslu navštívit Bolehlavu hned teď, ale usoudil jsem, že je to vhodná chvíle prchnout z téhle porady... když jsem si na účet připsal aspoň malé vítězství.

Kapitola čtvrtá

„Kolik že to dostanu zaplaceno?“
M. Jordan

Následujících několik dnů se relativně nic nedělo. Vlastně byly jeden jako druhý, takže jsem málem nevěděl, co je vlastně za den.
Pokud to vypadá, že jsem se trošku nudil, je to pravda. Po letech dobrodružství a úniků jen o vlásek jsem zjistil, že každodenní rutinní práce je pěkně nemastná neslaná. Samozřejmě, že fakt, že jsem nechápal, co dělám, významně k mé náladě přispíval.
Chci říct, že ve svých specializacích... jako útěk před rozzuřeným davem nebo vyjednat se zákazníkem co nejlepší smlouvu... jsem byl ochoten připustit, že jsem dobrý nebo i lepší než ostatní. Ale ve věcech jako rozpočty, plány příjmů a výdajů a rozbory stavu finančních prostředků jsem byl naprosto mimo mísu.
Dost mě vyděsilo, když mi došlo, že i když jsem nevěděl, co dělám, doporučení, která jsem udělal nebo schválil, jako třeba přeměnit část armády na výběrčí daní, se stala zákonem skoro dřív, než jsem domluvil. Pořád jsem měl na mysli, že musíme něco udělat, abychom zachránili královské finance. Takže jsem si občas pod stolem držel palce a přišel se vším, co se zdálo, že je v tu chvíli ten nejlepší nápad.
Ještě než se zapletu jen do samého stěžování, jak na tom jsem špatně, dovolte mi, abych přiznal komu čest, tomu čest. I když to nebylo nejlepší, bez Zajdy bych byl naprosto ztracený.
I když jsem to neplánoval, moje tajemnice nakonec dělala dvojí práci. Nejdřív trávila spoustu hodin procházením čísel a výkazů s Grimblem. Dělali to svou rychlostí a mluvili přitom žargonem plným zkratek. Já tam jen seděl a s tupým výrazem ve tváři přikyvoval. Pak stejnou nebo ještě delší dobu se mi trpělivě pokoušela vysvětlit, co je třeba rozhodnout. I když to bylo otupující, dával jsem tomu přednost před druhou možností, jak trávit svůj volný čas, což bylo pokoušet se rozhodnout, co udělám s nabídkou královny Bolehlavy ke sňatku.
Nicméně často mi sepnulo, takže jsem si myslel, že něčemu rozumím. I když se později ukázalo, že jsem se mýlil (a to hodně), aspoň mě to vytrhlo z obvyklého sebeuspokojení. Samozřejmě, že jsem nebyl nijak nadšený, že vypadám jako vysloveně pitomý nebo minimálně hloupý, ale byla to změna.
Když si zpětně na ty schůzky vzpomínám, obzvlášť se mi vybavuje jedna rozmluva.
„Počkej chvilku, Zajdo. Ještě jednou, co bylo to poslední číslo?“
„Cože?“ řekla a vzhlédla od listu, ze kterého předčítala. „Aha, to byl tvůj rozpočet.“ „Na co můj rozpočet?“
„Na tvůj díl práce ve financích, samozřejmě. Je v tom plat a pracovní výdaje.“
„Hej! Zaraž, zaraž!“ řekl jsem a zvedl ruku. „Z místa dvorního čaroděje jsem dal oficiálně výpověď. Jak to, že jsem se dostal na výplatní listinu?“
„Grimble tě tam vrátil toho dne, co jsi se vrátil z Pervu,“ řekla trpělivě Zajda. „Ale to s tím nemá co dělat. Tohle je rozpočet na tvé finanční poradenství. Tvůj plat čaroděje je úplně v jiné kolonce.“ „Ale to je absurdní!“ „Ale Skeeve,“ ušklíbla se a zvedla oči vsloup. „Už jsem ti to vysvětlovala. Rozpočty pro různé oblasti musíme mít odděleně, abychom mohli přesně sledovat, jak se plní. Stejně jako musíme vést různé druhy výdajů za každou operaci v různých kolonkách. Jinak...“
„Ne, nemyslím, že absurdní je vést je v různých kolonkách,“ vysvětloval jsem honem, aby se nepustila do další lekce o účetnictví. „Já myslím, že ten rozpočet sám o sobě je absurdní.“
Z nějakého důvodu to Zajdu neuklidnilo, ale rozčílilo ji to ještě víc.
„Hele, Skeeve,“ prohlásila odměřeně. „Vím, že nerozumíš všemu, co Grimble a já děláme, ale věř mi, já si tyhle čísla jen tak nevymyslela. Ty sumy na tvůj rozpočet jsou postavený rozumně. Jsou založený na odhadovaných výdajích a současném platovém rozpětí... dokonce i Grimble prohlásil, že je to přijatelný, a schválil to. Velmi ráda bych teda slyšela, na základě čeho říkáš, že jsou absurdní.“
„Ty mi nerozumíš, Zajdo,“ zavrtěl jsem hlavou. „Neříkám, že to číslo je absurdní nebo nepřesný. Já myslím, že by nemělo být vůbec.“
„Co tím myslíš?“
Začínal jsem mít pocit, že každý mluvíme jinou řečí, ale odhodlaně jsem pokračoval.
„Ale no tak, Zajdo. Celá tahle práce má pro království ušetřit peníze. Prostě to úplně s financemi změnit, ne?“

„Ano, ano," přikývla Zajda. „A o co ti jde?"
„Tak čemu prospěje jim něco za naše služby vůbec počítat, tím spíš takhle přemrštěnou taxu? Když to všechno uvážím, tak si myslím, že bych jim neměl nic počítat ani za čarodějnické služby."
„Ehm, parťáku?" řekl Aahz, který se zvedl ze svého obvyklého místa v křesle v rohu. Myslel jsem si, že ho tohle nudí ještě víc než mě. „Můžu s tebou na chvilku mluvit? Než bude tenhle hovor dál pokračovat?"
Věděl jsem, co to znamená. Aahz je tím notoricky známý. Tlačit taxu co nejvýš. Základní princip práce je, že vydělat méně, než je možné, znamená přicházet o peníze. Jakmile jsem začal mluvit nejen o snižování platu ale o jeho úplném zrušení, dalo se čekat, že Aahz vyskočí, jako když ho píchne. Myslím, že hovor o penězích a o našich penězích obzvlášť, by Aahze probral z komatu.
Tentokrát jsem ale nehodlal s ním souhlasit.
„Zapomeň na to, Aahzi," řekl jsem a máchl rukou. „Nebudu to znova probírat."
„Ale parťáku," řekl hrozivě a nedbale mi položil ruku na rameno.
„Řekl jsem „Ne!"," trval jsem na svém a vytrhl se mu. Už jsem se s ním dřív pokoušel hádat, když mi nasadil na rameno svůj smrtící stisk a rozhodně jsem mu nemínil tuto výhodu poskytnout znova. „Tentokrát vím, že mám pravdu."
„Co je správného na tom pracovat ZADARMO?" zavrčel a zanechal veškerých okolků. „Copak jsem tě za ty roky NIC nenaučili"
„Naučil jsi mě toho spoustu!!" odsekl jsem mu. „A většinou toho jsem se řídil... a obyčejně se to ukázalo jako to nejlepší. Ale Aahzi, při tom všem švindlování a hrabání, Aahzi, jsme nikdy neudělali jednu věc. Podle mého nejlepšího vědomí jsme nikdy netahali peníze z nikoho, kdo si to nemůže dovolit. Je to tak?"
„To jo. Ale..."
„Když můžeme z Dablů nebo Mafie vyrazit nějaké peníze navíc, fajn, dobrá," pokračoval jsem. „Mají spoustu peněz, co získali obíráním jiných lidí. Ale tady Possiltum, to je království, které je na mizině. Jak můžeme říkat, že jsme tady, abychom jim pomohli, když je přitom kopeme do hlavy nafouknutými honoráři?"
Aahz hned neodpověděl a po chvíli sklopil oči.
„Ale Grimble to už schválil," řekl nakonec téměř naříkavě.
Nemohl jsem tomu věřit! Zrovna jsem nad Aahzem vyhrál hádku o penězích! Naštěstí jsem měl tolik rozumu, že jsem byl ve svém vítězství velkodušný.
„Pak jsem si jistý, že schválí i další snížení výdajů," řekl jsem a pro změnu já položil Aahzovi ruku na rameno. „Kromě toho je to jenom administrativní úprava. Je to tak, Zajdo?"
„Ne."
Řekla to potichu, ale přeslechnout se to nedalo. Tolik tedy mé vítězství.
„Ale Zajdo..." začal jsem zoufale, ale ona mě utnula.
„Řekla jsem „Ne" a taky to tak myslím, Skeeve," řekla. „Opravdu, Aahzi. Jsem překvapená, že jsi to tak dlouho takhle nechal. Tady jsou v sázce vyšší principy než pouhá chamtivost!"
Aahz už už otevíral pusu, ale beze slova ji zavřel. To bylo asi poprvé a naposledy, co jsem viděl Aahze souhlasit, dokonce beze slova, že existují nějaké vyšší principy než chamtivost. Zajda ale stála na jeho straně, tak to nechal být.
„Srdce můžeš mít na správném místě, Skeeve," řekla a otočila se ke mně, „ale jsou tu faktory, které jsi přehlídnul, nebo jim nerozumíš."
„Tak mi je vysvětli," řekl jsem trochu rozmrzele, nicméně ochotný se poučit. Zajda chvilku špulila rty, očividně si uspořádávala myšlenky.
„Tak jo," řekla, „vezmeme to od začátku. Rozumím tomu tak, že máme pomoct dostat království ze současné finanční krize. Co tady s Grimblem děláme, kromě doporučování akutního omezování výdajů, je přijít s rozumným rozpočtem a plánem příjmů a výdajů, aby se to aspoň srovnalo. Zdůrazňuji to „rozumný". Podstata je, že není rozumný očekávat od nikoho... mě, tebe, Grimbla... že bude takové nadmíru důležité služby poskytovat zadarmo. Nikdo nepracuje zadarmo. Ani armáda, ani sedláci a není důvod, proč bychom my měli."
„Ale protože je tu taková krize, království si nás nemůže dovolit platit!" protestoval jsem.
„Nesmysl," odsekla Zajda. „Tak především nezapomeň, že do tohohle průšvihu dostala království sama královna Bolehlava tím, že cpala moc peněz do armády. Problém nejsme my. My jsme důležití experti, kteří je mají dostat z jámy, kterou si sami vykopali."
„Za druhý," pokračovala, než jsem ji mohl přerušit, „jak můžeš vidět z přehledů, které ti ukazuju, dokážeme ušetřit na výdajích dost a získat dostatečné výnosy z daní, abychom sami sebe zaplatili. To je část práce účetních... ukázat svým zaměstnavatelům, že si můžou dovolit je platit. To moc profesí nedělá!"
Co říkala, dávalo smysl, ale pořád mě to nepřesvědčilo.
„Tak nemůžeme aspoň naše platy trošku snížit?" řekl jsem. „Nemáme důvod počítat si tolik, kolik jsi pro nás napsala."
„Skeeve, Skeeve, Skeeve," řekla Zajda a vrtěla hlavou. „Říkala jsem ti, že jsem si ty čísla jen tak nevymyslela. Vím, že jsi zvyklý vyjednávat smlouvy tak, až co klient unese, ale v takovémto rozpočtu je plat skoro nadiktován. Je určený tím, jak jsou placeni ostatní. Kdyby tomu bylo jinak, bylo by to nelogický a narušilo by to celý systém."
Pohlédl jsem na Aahze, ale ten měl oči jen pro Zajdu. Visel na každém jejím slově.
„Tak jo. Vezměme to od začátku," řekl jsem. „Vysvětli mi to jako děcku, Zajdo. Jenom jak jsou ty platy určený, jo?"
Chvilku špulila rty, přičemž si uspořádávala myšlenky.
„No, začněme takhle. Musíš chápat, že plat za každou práci je ovlivněn nabídkou a poptávkou," začala. „Nejlépe placená zaměstnání patří obvykle do tří kategorií. První je, když je práce obzvlášť nepříjemná nebo nebezpečná... pak prostě musíš zaplatit navíc, abys získal někoho, kdo bude ochotný ji dělat. Druhá jsou zaměstnání, kde je nutná nějaká dovednost nebo talent. Do této kategorie spadají třeba baviči, komici a sportovci, ale také zaměstnání, která vyžadují

vysoký stupeň vzdělání, jako třeba doktoři.“ „A čarodějové!“ přidal si Aahz.
„Vydrž, Aahzi,“ řekla Zajda a zarazila ho zvednutou rukou. „Třetí kategorie vysoce placených jsou ti, kteří mají velkou odpovědnost... ti, jejichž rozhodnutí se týká spousty peněz nebo ovlivňuje spoustu lidí. Když dělník v koncernu udělá chybu, znamená to dny nebo týdny práce to napravit... nebo možná přijdou o zákazníka. Prezident toho samého koncernu udělá za rok možná jenom tři nebo čtyři rozhodnutí, ale mohou to být rozhodnutí o otevření nebo zavření šesti továren nebo o spuštění nebo zastavení výroby nějakého výrobku. Když tahle osoba udělá chybu, mohou přijít o práci stovky nebo tisíce lidí. Odpovědnost takovéto úrovně je děsivá a vyčerpávající a osoba, která je ochotná ji nést, zasluhuje tomu odpovídající kompenzaci. Stíháš zatím?“
„Dává to smysl... zatím,“ přikývl jsem.
„Takže pokračujeme. V rámci každé profese je zobací pořádek, tedy hierarchie, v rámci které nejzkušenější dostávají nejvyšší platy, zatímco nezkušení nováčci dostávají nástupní platy. Populární komici vydělávají víc než relativně neznámí, kteří stále budují svou kariéru a postupují. Poradci a manažeři dostávají víc než jejich podřízení, protože musejí mít potřebné schopnosti plus odpovědnost za organizování a dohled nad ostatními. To je přirozená posloupnost pracovních sil, která stimuluje nové pracovníky vydržet a snažit se v této posloupnosti postoupit nahoru. Chápeš?“
„To je jenom logický,“ souhlasil jsem.
„Pak chápeš, proč jsem ti do rozpočtu napsala pořádnou sumu, proti které protestuješ,“ dokončila triumfálně.
„Ano?“ zamrkal jsem.
Myslel jsem, že jsem ji sledoval hezky krok za krokem. Vypadalo to ale, že mi někde cosi uniklo.
„Copak to nechápeš, Skeeve?“ naléhala. „Služby, které Possiltu poskytuješ, spadají do všech tří kategorií nejlépe placených zaměstnání. Je to práce nebezpečná a nepříjemná, naprosto určitě vyžaduje od tebe a tvého týmu mimořádné schopnosti, a protože stanovuješ politiku pro celé království, úroveň odpovědnosti je na nejvyšší úrovni!“
Nikdy předtím jsem o tom takto nepřemýšlel, nejspíš proto, abych si zachoval pevné nervy a zdravý rozum, ale měla pravdu. Ale ještě neskončila.
„Navíc,“ pokračovala, „hrome, patříš ve svý profesi ke špičce a tím i nejvýš v „zobacím pořadí“. Nezapomeň, že nyní je Grimble podřízený tobě, což znamená, že tvůj plat by měl být větší než jeho. Navíc jsi teď naprostá čarodějnická špička... ne tady na Tulpu, ale na Bazaru na Pakle, což je nejvyšší liga. Tvoje královna Bolehlava dostala království do pořádný šlamastyky, a když si najala ty nejlepší, aby jí z toho dostali, bude muset za to pořádně zaplatit.“
V tom posledním byla slyšet pořádná dávka nevraživosti, ale větší starost mi dělalo ještě něco jiného.
„Řekněme, na chvilku, že s tebou souhlasím,“ řekl jsem. „Pořád ale nechápu, jak můžu dostávat zaplaceno jako finanční poradce a jako dvorní čaroděj.“ „Protože děláš obojí,“ trvala na svém Zajda.
„... Ale já teď s magií vůbec nepracuju,“ odsekl jsem. „Nepracuješ?“ otázala se. „Ale jdi, Skeeve. Chceš mi snad říct, že jestli se objeví potíže, které by vyžadovaly řešit magií, že bys jen tak stál a díval se?“ „No, to ne. Ale...“
„Žádné „ale“,“ přerušila mě Zajda. „Teď působíš tady a jsi připraven použít všechny své schopnosti, kdykoliv bude magie potřeba... stejně jako to děláš na Bazaru. Oni ti platí pořádnou provizi za to, že jsi připraven. Kdyby nic jiného, tak dáváš Possiltu šanci a za to ti platí. Ale nepleť se, děláš svou práci. A já jenom zajišťuju, aby ti za ní zaplatili. Jestliže chtějí finančního poradce a dvorního čaroděje, tak je jenom fér, že se to v jejich rozpočtu objeví a že k jejich povinnostem patří i peníze, které musí zaplatit.“
Dostala mě. Taky mě ale napadlo, že kdyby tahle rozmluva trvala ještě chvíli, dokázala by mě přesvědčit, že černá je bílá.
„Pak je to asi v pořádku,“ pokrčil jsem rameny. „Stejně se mi to ale zdá hodně.“
„To taky je,“ řekla Zajda neústupně. „Nesmíš ale, Skeeve, zapomenout, že celá suma není jenom pro tebe. Království ji platí M.Y.T.H. Inc. Honorář musí pokrýt výdaje na celou operaci, včetně režie a platů týmu. To není tak, že si ho celý vezmeš a strčíš do kapsy.“
Nedbale jsem přikývl, ale myšlenky mi pádily o překot. Co Zajda povídala, mi vnuklo nápad.
Co jsem se za tyhle porady naučil, bylo, že je velký rozdíl mezi rozpočtem a plánem příjmů a výdajů a skutečnými výdaji. To, že jsem mohl utratit astronomickou sumu, ještě neznamenalo, že to udělám!
V duchu jsem se rozhodl dostat se hluboko pod rozpočet... i kdyby to mělo znamenat trochu zkrátit tým. Všechny jsem je měl moc rád, ale jak zrovna zdůraznila Zajda, k mé práci patří i velká odpovědnost.

Kapitola pátá

„Vy potřebujete výběrčí agenturu.“
D. Shultz

Posezení se Zajdou mi toho poskytlo dost k přemýšlení. Uchýlil jsem se do relativního soukromí své komnaty, abych si to probral nad pohárem vína.
Obvykle jsem lidem určoval práci na různých zakázkách pro M.Y.T.H. Inc. na základě toho, co jsem si myslel, že k tomu bude třeba a kdo to asi nejlépe zvládne. A také podle toho, kdo byl zrovna volný.
Jak zdůraznila Zajda, naše ceny obvykle vycházely z toho, kolik unese zákazník. Řekl bych, že jsem měl v minulosti víc přemýšlet o tom, zda příjem pokryje náklady zapojených lidí, nebo zda ta práce za tu cenu stojí, ale zdálo se, že způsob, jakým jsme to dělali, přinášel dost peněz, aby to bylo v pořádku... vlastně víc než dost peněz.
Poslední dvě akce, moje přivedení Aahze zpátky z Pervu a pokus zbytku týmu zastavit possiltskou armádu, byly značné výjimky. Byla to téměř osobní poslání, ke kterým jsem se rozhodl na základě svých motivů a návrhů bez toho, aby za nimi byl nějaký zákazník nebo odměna.

Teď jsem byl ale postaven před naprosto novou situaci.
Po hradu se potloukali všichni z týmu... kromě Tanandy, která se starala o kancelář na Pakle. Otázkou bylo, zda tu všichni musí být?
Měl jsem podezření, že většina z nich je tu proto, že mají o mě strach... ne bez jistého oprávnění. Všichni věděli, že jsem v průšvihu, a chtěli mi být nablízku, aby pomohli, kdyby bylo třeba.
I když jsem jejich starost oceňoval a morální podporu určitě potřeboval, musel jsem připustit, že tady toho na práci moc neměli. Zajda byla při probírání královských financí nepostradatelná, ale na ostatní, kromě držení mě při nynější krizi za ruku, moc práce nezbylo. Potíž byla v tom, že podle jednoduchých počtů, zatímco byli tady v Possiltu, nepracovali na jiných zakázkách a nevydělávali peníze pro M.Y.T.H. Inc. a tedy pro sebe... a to už celý měsíc! A ten pracovní čas, kdy zastavovali armádu královny Bolehlavy, byla ještě k tomu laskavost pro mě. Jestli má tahle organizace fungovat a být výdělečným podnikem a ne nějakou dobročinnou charitou „na tahání Skeeva z kaše“, musíme se vrátit k naší základní orientaci. Navíc já jako prezident a ten, kdo nás na tenhle výlet dostal, se musím hned teď pustit do nápravy. To znamená, že buď zmenším naše síly, nebo se budu řídit Zajdiným plánem a účtovat království veškerý náš čas.
Otázka bylo, koho poslat domů? Aahz musel zůstat. Nejen že jsem nedávno prodělal nemálo trablů, abych ho dostal zpátky z Pervu, ale jeho rad a vedení jsem si opravdu vážil. I když od té doby, co jsme se poznali, jsem se dostal do nespočetně trablů, také jsem byl velmi dobře vědom, že v tom dostat nás z těchto trablů ven mu není rovného.
Zajda byla nutnost. I když zapojit ji do téhle šlamastyky byl původně Tanandin nápad, bylo mi naprosto jasné, že bez jejích odborných znalostí a zkušeností bychom neměli šanci království z té finanční kaše dostat. Kromě toho, soudě podle jejího přivítání při našem znovushledání soudiv, nebyl jsem si vůbec jistý, že by byla ochotná se vrátit na Bazar a nechat mě tomu celému čelit samotného.
A moji tři osobní strážci... po chvilce uvažování jsem se rozhodl s tím chvíli počkat. Tak především jsem zrovna přesvědčil Pašku, aby zůstala, takže bych vypadal jako blázen, kdybych se teď rozhodl jinak. Za druhé jsem si vůbec nebyl jistý, že je nebudu potřebovat. Když jsem vyrazil na Perv, bylo to bez Kvida a Friga... přes jejich silné protesty... a skončilo to tím, že jsem si musel najmout Pašku. Než jsem začal vážně pomýšlet na to poslat je všechny zase zpátky, chtěl jsem si s nimi pořádně promluvit, jak oni vidí moje možná ohrožení tady. I když jsem chtěl zachránit království peníze, nebyl jsem tak velkorysý, abych v tom pokračoval, kdyby to mělo znamenat moje ohrožení. Takže zbývala Marfa a Kulík. Marfa se ke mně dostala jako učednice, a i když jsem v jejím učení magii příliš horlivý nebyl, měl jsem za to pořád odpovědnost, které jsem nemohl dostát, pokud by ona byla na Pakle a já tady. Navzdory tomu, že jsem jí nedovolil doprovázet mě na Perv, z vlastní zkušenosti jsem velmi dobře věděl, že učedníkovo místo je u svého učitele.
Byl jsem náhle postaven před skutečnost, že jediný, kdo mi zbyl na seznamu a koho bych mohl poslat zpátky, byl Kulík... a to jsem udělat nechtěl. Navzdory roli chlupatého svalnatého negramotného hromotluka, jakou trol s oblibou hrál, když pracoval, byl Kulík nejspíš z celého našeho týmu v M.Y.T.H. Inc. ten nejrozumnější. Abych řekl pravdu, jeho úsudku a moudrosti jsem důvěřoval mnohem víc než Aahzově vznětlivé povaze. Představa snažit se rozhodnout o návrhu královny Bolehlavy bez Kulíkovy moudrosti byla přinejmenším zneklidňující. Možná až se rozhodnu...
Jakkoliv jsem se snažil na ten problém nemyslet, vynořil se mi náhle v hlavě a z jeho možných důsledků mě až zamrazilo. Nervózně jsem z poháru vypil zbytek vína a honem si znovu nalil.
Až se rozhodnu...
Všechny moje myšlenky a energie byly soustředěny na okamžité myšlenky a krátkodobé plány. Co se stane, až se rozhodnu, ať už se rozhodnu jakkoliv? Nic už pro mě nebude jako dřív. Ať už se ožením s královnou Bolehlavou, nebo když to odmítnu, ona abdikuje a nechá mě samotného vládnout celému království, budu odsouzen zůstat v Possiltu dlouho. Velmi, velmi dlouho.
A přitom mít kancelář na Pakle? To jsem nemohl! Budeme muset přesunout svou činnost sem na Tulp? Budu moct být královniným manželem nebo králem a zároveň zodpovědně zastávat funkci prezidenta M.Y.T.H. Inc.?
Jestli mi přišlo zatěžko účtovat království za můj tým za jeden měsíc, jak zdůvodním, kdybych je dal na výplatní pásku nastálo?
A co naše ostatní závazky? Jestliže se přestěhujeme na Tulp, bude to znamenat vzdát se výnosného kontraktu s Pakelskou obchodní komorou jako smluvní čaroděj. Mohl bych účtovat Possiltu tolik, aby to vyrovnalo takovou ztrátu příjmu?
... Nebo budu muset úplně odstoupit z místa prezidenta M.Y.T.H. Inc.? Navzdory občasnému skuhrání se mi mé postavení zalíbilo a váhal jsem se ho vzdát... zejména když by to znamenalo vzdát se všech mých přátel jako Aahze a... AAHZ!
Ať už by to dopadlo jakkoliv, byl by Aahz ochoten být pořád jako partner ve stínu chotě královny nebo krále? Zrovna nedávno jsem měl z první ruky co do činění s jeho pýchou, takže o tom velmi pochybuji.
Ať už bude mé rozhodnutí jakékoliv, bylo pravděpodobné, že jakmile ho učiním, ztratím Aahze! Moje úvahy přerušilo tiché zaklepání na dveře. „Hele, Šéfe, neměl bys minutku?“ Jakpak bych neměl, za to vyrušení jsem byl vděčný. „Jasně, Kvido. Pojď dál. Nalej si víno.“ „Nikdy nepiju, když pracuju, Šéfe,“ řekl s nádechem výčitky, „ale i tak díky. Jenom si s tebou potřebuju o něčem promluvit.“
Můj hlavní osobní strážce se usadil na židli a pohrával si se srolovaným pergamenem. Napadlo mě, jak zřídka jsem si se svými strážci jen tak sedl a popovídal. Spíš jsem si zvykl, že jsou prostě tady.
„Tak co pro tebe můžu udělat?“ pravil jsem a napil se vína. Snažil jsem se, aby se uvolnil.
„No, víš, Šéfe,“ spustil váhavě, „to je tak. Myslel jsem si.... víš, jak jsme Frigo a já pobyli nějakej čas tady v armádě?“
„Ano, slyšel jsem o tom.“
„Když jsem to okoukl takříkajíc zevnitř, mám pocit, že toho vím o vojclech a tom, jak myslí, asi víc než ty. Po pravdě řečeno mám trošku obavy, jak zvládnou to vybírání daní. Chápeš, jak to myslím?“ „Moc ne,“ přiznal jsem.

„Myslím to tak," pokračoval Kvido vážně, „že když jseš voják, nemusíš se starat, jestli jsi u nepřítele populární, protože většinou se snažíš ho zabít a nečekáš, že se mu to bude líbit. Dělat výběrčího je ale něco jinýho, ať už vybíráš výpalný nebo daně, což je samozřejmě jenom jiná forma výpalnýho. Musíš bejt víc diplomatickej, protože jednáš pořád dokola se stejnýma lidma. Vojclové můžou bejt esa, když jde o dobytí nějakýho území, ale když jde o jemný zacházení s civilistama, tím si vůbec jistej nejsem. Chápeš, kam mířím?"
I když jsem nikdy nezažil Kvidovu zkušenost být v armádě, jednu jsem získal při svém prvním působení tady v Possiltu, a dokonce ještě dříve mě málem zlynčovali vojáci, kteří působili jako městská stráž. Najednou jsem si představil, jak se armádní jednotky s kušemi a katapulty blíží k bezbranným civilistům.
„Na to jsem fakt nepomyslel," řekl jsem, „ale chápu, co máš na mysli."
„No, víš, nerad strkám nos do nějakýho řízení nebo rozhodování," pokračoval Kvido, „ale mám návrh. Myslel jsem si, že bys možná mohl určit někoho z armády, aby vybírání kontroloval a dozíral na něj. Víš, aby se vojclové nenechali příliš svou novou službou unést."
Kvidova úsilí přijít s nějakým řešením jsem si opravdu cenil. Zejména když sám jsem žádné neměl. Naneštěstí se zdálo, že jeho logika má malou mezeru.
„Ehm, víš, úplně tomu nerozumím, Kvido," řekl jsem. „Není trošku nesmyslný mít někoho z armády, aby dohlížel na armádu? Myslím tím, jaký vlastně bude rozdíl mezi tím naším inspektorem a těmi, na které má dohlížet?"
„Ve dvou věcech," odvětil můj strážce a poprvé od chvíle, co vešel do komnaty, mu na tváři bleskl úsměv. „Za prvé, na místo inspektora mám na mysli někoho určitýho... jednoho z mých starých kámošů z armády. Věř mi, Šéfe, tahle osoba není nijak shovívavá k tomu, co se děje v armádě. Po pravdě řečeno, už jsem to pověření sepsal. Všechno, co musíš udělat, je podepsat ho.
Podal mi roli, kterou předtím tak svíral. Došlo mi, že si ten návrh musel hezky dopředu pořádně promyslet.
„To je legrační jméno pro vojáka," řekl jsem, když jsem očima přejel lejstro. „Pavučka."
„Věř mi, Šéfe," naléhal Kvido. „Na tu práci je to ten správnej člověk."
„Neříkal jsi, že to jsou dvě věci?" otálel jsem. „Jaká je ta druhá?"
„No, myslel jsem si, že bys mohl mít u toho dva svý zástupce. Víš, co by podléhali přímo tobě. Tak by sis mohl bejt dvakrát jistej, že si armáda nic neulije bokem." „Chápu," pravil jsem a pohrával si se svitkem. „A předpokládám, že už máš na ty dva delegáty taky někoho určitýho na mysli, ne?" „Ehm... Po pravdě řečeno..." „Nevím, nevím, Kvido," zavrtěl jsem hlavou. „Tedy, myslím si, že je to dobrý nápad, ale nejsem si jistej, že kvůli tomu můžu tebe i Friga postrádat. A navíc po Frigovi chci, aby se trošku věnoval Glípovi. Chci zjistit, jestli se s ním něco neděje."
„Aha... No, víš, Šéfe," začal můj strážce a pečlivě přitom studoval svoje ohromné ruce, „já jsem nemyslel Friga. Myslel jsem, že bysme to možná mohli zvládnout Paška a já."
Tohle mě překvapilo ze všeho nejvíc. Kvido a jeho bratranec Frigo vždy pracovali spolu jako tým, takže o nich dvou jsem prakticky uvažoval jako o jedné osobě. Skutečnost, že Kvido byl ochotný tým rozdělit, ukazovala, jakou si o to dělal starost. Buď to, anebo to, jak až daleko byl ochotný zajít, aby mohl být sám s Paškou. „Vážně, Šéfe," vycítil mé váhání a naléhal. „Pro tři osobní strážce tady moc práce není. Já to totiž vidím tak, že jediný tady na hradě, kdo by ti mohl chtít nějak tělesně ublížit, je sama královna. Myslím si ale, že dokud se ohledně tý svatby nerozhodneš, tak si nemusíš dělat starost. Takže se snažím najít způsob, jak bysme si na sebe mohli vydělat... a dělat něco užitečnýho."
A bylo to. Jeho nápad o novém pověření pro strážce zapadl do mých úvah o zmenšení týmu nebo rozšíření jejich povinností. A pak jsem taky nijak netoužil pokračovat v rozmluvě, která by se týkala mého rozhodnutí, co si počít s Bolehlavou.
„Tak jo, Kvido," prohlásil jsem a naškrábal svůj podpis dolů na svitek. „Máš to mít. Jenom koukej, abych opravdu věděl, co se děje."
„Díky, Šéfe," zašklebil se, vzal lejstro a podíval se na podpis. „Nebudeš toho litovat."
Vůbec mě nenapadlo, že bych toho mohl litovat... dokud to nezmínil. Vždyť co se mohlo stát?

Kapitola šestá

„Peníze jsou kořen všeho zla. Ženy potřebují kořeny."
D. Trump

I když mi mysl tížily nejrůznější administrativní potíže s napravováním possiltských financí, kdykoliv jsem byl vzhůru, hlavou se mi jako spodní proud táhla daleko větší starost.
Mám nebo nemám se oženit s královnou Bolehlavou?
Aahz pořád říká, že bych s tím měl souhlasit, protože královnin manžel, to je snadný (že dobře placený ani nemluvě) živobytí. Musel jsem přiznat, že to bylo v mnoha ohledech mnohem přitažlivější, než kdyby abdikovala a nechala celý ranec starostí s vládnutím království jenom na mně. Díky laskavosti zesnulého krále Rodrika jsem už příležitost zažít si to měl a rozhodně jsem si to nechtěl zopakovat.
Tak proč jsem si s tím rozhodnutím dával tak načas? Moje nerozhodnost souvisela z velké části s mojí neochotou přijmout řešení, které bylo nasnadě. Jako mě odpuzovalo bříme být králem, o kterém jsem něco věděl, stejně anebo ještě víc mě děsilo neznámo manželství.
Čas od času jsem se znovu a znovu snažil přijít na to, jestli mě děsilo pomyšlení ženitby, nebo jestli to byla královna Bolehlava, kterou jsem si nedokázal představit jako svou manželku. Moje manželka! Pokaždé, když mi přišel tento výraz na mysl, bylo to, jako by mi ledová ruka popadla srdce tak, že se málem zastavilo.
Popravdě řečeno, měl jsem potíže si představit v této roli kohokoliv z těch, co jsem znal. Abych si urovnal své pocity,

přinutil jsem se z tohoto pohledu probrat všechny ženy, které jsem znal.
Marfa, moje učednice, nepřicházela v úvahu. I když jsme si byli blízcí jako přátelé, stejně jako učitel a žák, už jenom její rozměry naháněly strach. Upřímně řečeno, měl jsem potíže na ni myslet jako na ženu. Jasně, věděl jsem, že je to žena se vším, co k tomu patří, ale spíš jsem na ni myslel jako na přítele, co je žena... a ne jako na ženu, pokud chápete ten rozdíl.
Zajda... no, řekl bych, že ta by se dala za kandidátku považovat. Problém byl v tom, že to byla první žena, která o mě projevila vážný zájem, a mě to vyděsilo k smrti. Když ji její strýček don Bruce poprvé ke mně upíchl, byla připravená sehrát roli gangsterské milenky. Jakmile jsem si to s ní ale vyjasnil, usadila se na místě mé organizační tajemnice a byla jako ryba ve vodě. A že by se mezi námi vyvinulo něco intimního, na to už nikdy nepřišlo. Ona jako životní partnerka, to by znamenalo naprostou změnu toho, jak jsem ji vnímal a jak s ní spolupracoval. Zrovna teď ale pro mě byla daleko cennější jako moje pomocnice v prekérních situacích.
Tananda... při pomyšlení na troldu zabijáka jako svou manželku jsem se musel usmát. Ach, byla hodně přátelská a ani nemusím říkat, že atraktivní, a dlouho jsem byl do ní zamilovaný. Nakonec ale bylo jasné, že objetí a polibky, kterými mě častovala, byly úplně stejné jako ty, které věnovala ostatním členům týmu... včetně jejího bratra Kulíka. Byla prostě tak přátelská a náklonnost, kterou mi projevovala, byla náklonnost ke kolegovi nebo k mladšímu bratrovi. Teď už jsem to chápal. Kromě toho jsem si nějak nedokázal představit, že by se vzdala své kariéry, aby se usadila a vedla mi domácnost. Ne, i když jsem ji měl rád, Tananda mi jako manželka neseděla. Byla to prostě... no Tananda.
Takže zbývala královna Bolehlava, k níž jsem nechoval vůbec žádné city a pocity, snad až na pocit stísněnosti, kdykoliv byla nablízku. Vypadala vždycky, že si je sama sebou a tím, co chce, náramně jistá... čímž byla mým naprostým opakem. Samozřejmě, to samo o sobě byla zajímavá úvaha. A potom také byla jedinou, která vyjádřila touhu vytvořit se mnou pár... a vypadalo to, že je ochotná za to bojovat. Dokonce i Zajda se stáhla, když jsem ji odmítl. Musel jsem přiznat, že to s mužským sebevědomím dělá divy, když máte ženu, která je odhodlaná vás sbalit... dokonce i když do ní zrovna udělaný nejste.
Bohužel, to byl také konec mého seznamu ženských známostí. Ano, bylo ještě pár, se kterými jsem se za ty roky setkal, jako Stázka... a Leona... Leona!!
Málem mi úplně z paměti vypadla, ale jakmile jsem na ni pomyslel, její tvář mi vyskočila před očima, jako kdyby stála přede mnou. Leona. Rozkošná Leona. Naše cesty se několikrát zkřížily, hlavně při dobrodružství na Limbu. Když jsme se viděli naposled, nebylo naše rozloučení zrovna příjemné. Když to mám zkrátit, vůbec jsem ji vlastně neznal. V mnoha ohledech však v mých představách stále zosobňovala ženství. Nejenže vyzařovala jemnou zranitelnou krásu, ale ta její ostýchavost. Možná vám to tak nepřipadalo, ale mně ano. Víte, o většině žen, se kterými jsem pracoval, se dá říct, že byly agresivní... nebo méně zdvořile rázné a neústupné. Dokonce i Bolehlava, přes všechnu svou královskou eleganci, byla velmi přímočará v prosazování svých rozhodnutí a přání. Zajda trochu ochladla, když jsem ji zprostil úlohy milenky. Svou do očí bijící podmanivost nahradila bryskní výkonností, která mi občas naháněla víc strachu než její stará role sexbomby.
Zato Leona se zdála vždy být v mojí přítomnosti velmi stydlivá a váhavá. Hlas měla obvykle tak tichý, že jsem občas musel napínat uši, abych ji slyšel. Měla zvyk hledět dolů a pak přes řasy vzhlédnout vzhůru na mě... jako kdyby si myslela, že bych na ni dokázal být tělesně i slovně zlý, ale věřila, že tak neučiním. Nevím jak jiní muži, ale já jsem se přitom cítil, jako bych měřil aspoň deset stop... a byl úžasně silný a zaplavoval mě pocit, že musím tuto sílu využít, abych ji ochránil před útrapami tohoto světa.
Když jsem tak uvažoval, jakou ženu bych chtěl a pomyslel na ni, zjistil jsem, že se zaobírám představou, jak na mě každý den večer čeká... a uvědomil si, že to není špatná představa. Popravdě řečeno, jakmile se mi jednou vynořila v paměti, kdykoliv jsem se snažil vyjasnit si mou nynější situaci, zjistil jsem, že na ni myslím, a to mnohem častěji, než aby to byla náhoda, a přeji si, abych ji ještě viděl, než se rozhodnu.
Jak se ukázalo, mělo se mi to splnit.
Byl jsem ve své komnatě a činil další z chabých pokusů najít hlavu a patu v haldě spredšítů, které mi Zajda a Grimble skoro denně pořád posílali. Ti z vás, kteří sledují má dobrodružství od samého začátku, si možná vzpomenou, že umím číst... tedy aspoň jsem si myslel, že umím číst. Co jsem se ale ujal úkolu uspořádat královské finance, zjistil jsem, že číst slova je úplně jiné jako číst čísla.
Všichni jsme totiž táhli za jeden provaz, abychom splnili náš úkol, který byl zlikvidovat nebo aspoň snížit dluhy království, aniž by se musela zvyšovat daňová zátěž obyvatelstva nebo snižovat provozní rozpočet tak, že nezbytná administrativa přestane fungovat. Jak říkám, všichni jsme táhli za jeden provaz... doslova ... tedy slovně. Když se ale občas Zajda a Grimble nemohli na něčem shodnout, přišli za mnou, abych někomu z nich dal za pravdu nebo sám rozhodl. Každý přitom svoje argumenty pravidelně podpořil jedním nebo několika těmi zašifrovanými lejstry pokrytými jen samými čísly a ničím jiným, a potom s očekáváním čekali, když jsem si ho prohlížel, jako kdyby zrovna v tom jejich lejstru bylo řečeno vše.
Nyní mi dovolte, abych těm z vás, kteří se nikdy v takové situaci neocitli, poskytl malé vysvětlení. Když říkám, že neumím číst čísla, nemyslím tím, že neumím ty znaky rozluštit. Vím, jak vypadá dvojka a co představuje a jak se liší, řekněme, od osmičky. V těchto hádkách jsem ale stál před problémem pokusit se je vidět ve vzájemném vztahu. Srovnat to se slovy, kdyby čísla byla slova, Zajda a Grimble se dívali na stranu plnou čísel a viděli věty a odstavce se všemi jemnostmi a narážkami, zatímco já se díval na tu samou stranu a viděl spoustu jednotlivých slov, která spolu vůbec nesouvisela. Obzvlášť trapné to bylo, když mi dali dvě strany něčeho, co pro ně byl detektivní román a chtěli vědět, kdo si myslím, že je vrah.
I když jsem věděl, že vědí, že jsem na čísla úplný analfabet, už mě příšerně unavovalo říkat nejrůznějšími způsoby „jej, to nevím“. Abych si zachránil pár posledních střípků sebeúcty, říkal jsem místo toho: „Znovu se na to podívám a vrátím vám to.“ Naneštěstí to však znamenalo, že jsem měl vždycky na stole hromadu těch „detektivek“ a cítil

povinnost alespoň se pokusit je rozluštit.
Takže zrovna to jsem činil, když se ozvalo zaklepání na dveře. Stručně řečeno, cítil jsem se neschopný, bezmocný a zoufale potřeboval rozptýlení.
„Ano?“ zvolal jsem dychtivě a beznadějně doufal, že to bude zpráva o zemětřesení nebo útočící armádě nebo o něčem stejně katastrofálním, co by vyžadovalo mou okamžitou pozornost. „Kdo je to?“
Dveře se otevřely a objevila se Marfina hlava.
„Máš práci, sekáči?“ zeptala se s úctou a podřízeností, jakou mi vždycky jako moje učednice prokazovala. „Máš návštěvu.“
„Nic, co by nemohlo počkat,“ odvětil jsem, honem shrnul odporné spredšíty a odsunul je na obvyklé místo v rohu stolu.
„Kdo je to?“
„Leona. Pamatuješ, to zlato, kvůli kterému nás málem v Limbu zabili.“
Když se na to zpětně dívám, chápu, že Marfa vyjadřovala nesouhlas a zároveň se mě svým popisem Leony pokoušela varovat. V tu chvíli jsem si toho ale vůbec nevšiml.
„Leona?“ řekl jsem a rozzářil se radostí. „Jasně, hned ji přiveď. Nebo spíš, pošli ji dovnitř.“
„Žádný strachy,“ odfrkla si Marfa pohrdavě. „Ani ve snu by mě nenapadlo rušit vaše malé tete-va-tete.“
Opět jsem si její odpovědi ani nevšiml. Už jsem byl zabrán do přehlížení komnaty, jestli je bez poskvrnky... což, samozřejmě, byla. Jestli nic jiného, tak pokojská služba byla na hradě přímo vzorná.
A pak tam byla... stála v mé komnatě, stejně rozkošná a podmanivá, jakou jsem si ji pamatoval.
„Eh... ahoj, Leono,“ dostal jsem ze sebe a náhle se mi nedostávalo slov.
„Skeeve,“ řekla tím tichým hlubokým hlasem, jenž činil z nejprostších prohlášení příklady té nejskvělejší výmluvnosti.
Chvíli jsme na sebe beze slova hleděli.
Pak mě náhle napadlo, že když jsme se viděli naposledy, odešla rozzlobená, protože byla na omylu, že jsem ženatý a mám dítě.
„Při našem posledním...“ začal jsem.
„Omlouvám se za...“ řekla současně.
Oba jsme se zarazili, podívali se na sebe a rozesmáli se.
„Tak jo. Začni,“ řekl jsem nakonec s úklonou. „Prostě jsem se chtěla omluvit za to, jak jsem se chovala, když jsme se viděli naposledy. Podle toho, co jsem pak slyšela z řečí po Bazaru, vůbec to nebylo tak, jak to vypadalo. Cítila jsem se hrozně, že jsem ti nedala šanci to vysvětlit. Měla jsem tě vyhledat už dřív, abych ti řekla, jak mi to bylo líto, ale nebyla jsem si jistá, jestli bys se mnou vůbec chtěl mluvit. Teď... teď jenom doufám, že mi můžeš odpustit... i když vlastně není důvod, proč bys měl...“
Hlas se jí vytratil a sklopila oči. Byla tak ostýchavá, tak bezbranná, že bych jí dokázal odpustit, i kdyby byla masovou vražedkyní, tím spíš tedy maličké nedorozumění mezi námi.
„To se neboj,“ řekl jsem a doufal, že to vypadá, že je to bez přípravy. „Popravdě řečeno, chystal jsem se omluvit já tobě, Leono. Muselo to být pro tebe hrozné... přijít mi na pomoc a dostat se do... ehm... do takové situace. Myslel jsem si, že jsem to měl zvládnout mnohem lépe.“
„To je od tebe hezký, Skeeve,“ odvětila Leona, přistoupila ke mně, krátce mě objala a políbila na tvář. „Ani nevíš, jak ráda to od tebe slyším.“
Žádné překvapení, že její krátký dotyk prováděl divné věci s mou myslí... a organizmem. Bylo to teprve podruhé, co mě políbila. A poprvé jsem ji přitom obral o šátek, abych dostal Aahze z vězení. Rozhodně se ale nedá říct, že bych byl proti jejím polibkům netečný, jakkoliv byly letmé.
„Tedy.. ah... Co tě přivádí do Possilta?“ řekl jsem s mohutným úsilím nedat najevo, co se ve mně děje. „Ty, samozřejmě.“
„Já?“
Navzdory hranému překvapení jsem cítil, jak se mi zrychlil pulz. Tedy předpokládal jsem, že přišla, aby mě navštívila. Bylo ale hezké mít potvrzené, že jediným důvodem její návštěvy jsem já sám a že to není jen tak ze zdvořilosti.
„Jistě. Doslechla jsem se, jaké tu máš postavení a napadlo mě, že je docela dobrá šance, že bys mohl něco oželet.“
To už neznělo tak dobře.
„Prosím?“
„Ach, celé jsem to zamotala,“ řekla, rozkošně rozzlobená sama na sebe. „Snažím se ti říct, že mám pro tebe návrh.“
To už bylo lepší. Vlastně, bylo to až moc dobré, aby to mohla být pravda. I když jsem se v duchu kochal představami, že Leona je moje manželka, nikdy jsem se ani neodvážil pomyslet, že by mohla stejně tak uvažovat o mně... tedy jako o manželovi, ne jako o manželce, samozřejmě.
„Návrh?“ řekl jsem a záměrně tak zdržoval, abych si urovnal myšlenky.
„Správně. Řekla bych, že teď, když tě platí království, možná máš nějaký volný peníze. A ty švindly, co dělám, dobře vynáší, tak jsem doufala, že bys mi mohl dát do začátku trochu peněz a...“ „Hej! Zadrž!“
Plný očekávání, kam hovor povede, mi chvíli trvalo, než mi došlo, o čem mluví. Dokonce i teď, když bublina mých nádherných snů splaskla, měl jsem potíže se soustředit na to, co má vlastně na mysli.
„Mohla bys to vzít od začátku? Jseš tady, protože chceš peníze?“
„No... Ano. Ne moc, opravdu... asi tak padesát nebo sedmdesát pět zlatých by mělo stačit,“ objasňovala honem. „Na švindlech je pěkný, že do začátku nepotřebuješ žádný velký kapitál.“
„Ty si chceš ode mě půjčit peníze, abys mohla provádět svý švindly? Tady v Possiltu?“
Pohled, kterým se na mě podívala, byl, řekněme, přinejmenším chladný a zpytující. Vůbec ne ten upejpavý, stydlivý,

odvrácený pohled, na který jsem byl u ní zvyklý.
„Samozřejmě. To je to, co dělám," řekla povýšeně. „Myslela jsem, že to víš, když jsi mi nabízel práci. Nebo jsi snad uraženej, že radši pracuju samostatně? Řekla bych, že pro tebe je to určitě malý sousto, ale já dělám, co můžu."
Zatímco mluvila, probíral jsem si v duchu honem všechna naše předchozí setkání a rozmluvy. I když jsem tehdy moc dobře věděl, že vždycky jela v nějakém švindlu nebo boudě nebo utíkala před jejich důsledky, neustále jsem předpokládal, že je to milé děvče, které jen doprovází svého společníka Obeydu. Nyní mi došlo, že pro tento předpoklad jsem neměl žádný jiný důvod než její nevinný vzhled. Znal jsem ji vlastně jenom od vidění.
„Ano?" řekl jsem. „Opravdu děláš, co můžeš?"
„Co tím myslíš?"
„Copak bys nemohla dělat něco, co je v souladu se zákonem? Co kdybych ti dal dost peněz, abys mohla začít a normálně podnikat?"
Poslední zbytky mých idealizovaných fantazií o Leoně odumřely, když jsem viděl, jak se ušklíbla.
„To myslíš něco jako nějakej krámek nebo koloniál? Já? To ne, díky. To vypadá až moc jako práce. Sranda, vždycky jsem si myslela, že jestli to někdo dokáže pochopit, tak seš to ty. Tam, kde jsi dneska, jsi se nedostal potem a krví, ale oškubáváním naivků a napalováním hlupáků, stejně jako to dělá Obeyda a já... jenom ve větším měřítku. Jasně, my nemáme žádnýho demona, aby nám pomáhal, jako máš ty. A vsadím se, že i teď, i když jsi tak bohatej a uznávanej, tady na to království šiješ pořádnou boudu. Musí to bejt fakt lehký, když máš královnu v kapse a všichni dělají, co řekneš. A já se jenom snažím z toho pro sebe dostat pár drobků... fakt pár drobnejch."
Chvíli jsem byl ticho. Uvažoval jsem říct jí o té spoustě hodin a práce, které jsme s týmem věnovali, abychom se pokusili uspořádat královské finance. Dokonce jsem zvažoval ukázat jí pár těch zašifrovaných lejster, které jsem měl na stole. Ale neudělal jsem to. Mohla by je umět dešifrovat a pak by mi bezpochyby kladla trapné otázky o mém nemalém platu, který jsem za své služby pobíral. Měl jsem problém odůvodnit ho sám sobě, natož pak jí.
Nicméně z toho všeho plynul nevyhnutelný závěr, že ač jsem si myslel, jak je Leona skvělá, naše názory na lidi a na to, jak se k nim chovat, si byly strašně, strašně daleko.
Sáhl jsem do zásuvky, kde jsme měli hotovost na drobné výdaje, a začal odpočítávat mince.
„Víš co, Leono," začal jsem a ani se na ni nepodíval. „Povídala jsi, že potřebuješ padesát nebo sedmdesát pět zlatých? Tak já ti dám sto a ještě padesát... dvakrát nebo třikrát tolik, co jsi chtěla... a ne jako půjčku nebo investici, ale jako dar."
„Ale proč bys..."
„... Ale má to dvě podmínky," pokračoval jsem, jako by nepromluvila. „Za prvé, že část těch peněz použiješ na cestu. Vypadni z téhle dimenze nebo jdi jinam na Tulpu... to mě nezajímá. Prostě tak daleko, že až zase začneš ty svý švindly, nebude to v Possiltu."
„Tak jo, ale..."
„A za druhé," řekl jsem a položil před ni na kraj stolu sloupek mincí, „chci, aby jsi mi slíbila, že už mě nikdy nenavštívíš a nebudeš se mnou mluvit... už nikdy... od teď."
Okamžik jsem si myslel, že se chystá promluvit. Otevřela ústa, pak zaváhala, pokrčila rameny a zase je zavřela. V naprostém tichu sebrala mince, otočila se a zavřela za sebou dveře.
Nalil jsem si další pohár vína a přešel k oknu. Hleděl jsem ven, ale nic jsem neviděl. Sny sice umírají těžko, ale všechny romantické myšlenky a představy, které jsem kdy o Leoně měl, byly teď rozmetány na kousky. Změnit jsem to nemohl, ale oplakávat jsem je mohl.
Ozvalo se tiché zaklepání na dveře a srdce mi poskočilo. Možná změnila názor! Možná si to rozmyslela a rozhodla se peníze vrátit a raději si je půjčit na nějaký zákonný způsob obživy!
„Dále," zavolal jsem a snažil se, aby to neznělo dychtivě.
Dveře se otevřely a vešel upír.

Kapitola sedmá

„Vy prostě ženy neznáte."
D. Trump

„Víno? Ne, díky. Takový věci nepiju." „Aha. Jasně. Promiň, Viky," řekl jsem a sám si dolil. „Víš," řekl můj host a usadil se v křesle trochu pohodlněji, „upírům dělají zlou pověst právě ženy jako Leona. Právě takové vysajou každého do poslední kapičky a nás pak všichni házou do jednoho pytle."
Pokud snad tápete (nebo jste snad opominuli si přečíst předcházející knížky téhle série), Viky je ten, kdo vešel do mojí komnaty na konci minulé kapitoly. Ano, je to upír. Ve skutečnosti je to ale bezva chlapík... asi tak v mém věku a ve svém oboru je to velmi úspěšný čaroděj. Zrovna dorazil z Limbu, dimenze, která je „zalidněna" upíry, vlkodlaky a jim podobnými.
Zastavil se v naší kanceláři na Pakle, aby mě vytáhl na oběd. Když mu Tananda, která nyní za nás bránila pevnost, řekla, kde jsem, rozhodl se, že zaskočí na návštěvu. (Jen tak mimochodem, jeden z jeho vrozených talentů jako rodilého Limbovčana je schopnost cestovat mezi dimenzemi bez mechanických pomůcek... tedy něco, co jsem vždycky záviděl a chtěl se naučit.)
Po pravdě řečeno, návštěva Vikyho mě nemálo potěšila. Byl to jeden z mála mých známých, kterému byly známy strasti a trápení existence čaroděje z povolání, a ještě k tomu nebyl nyní členem našeho týmu. Tím snad nemyslím nějakou neúctu nebo kritiku na mé kolegy, to si nemyslete, ale... no... oni byli spíš jako
rodina a moje činy a budoucnost je určitě ovlivňovala, zatímco Viky dokázal spíš zaujmout nezaujatý postoj a vidět

věci objektivně. To rozhodně ulehčovalo, abych mu sdělil své pocity a problémy, což jsem hned učinil. Začal jsem s návrhem královny Bolehlavy a pokračoval bez přerušení až k čerstvému, ne zrovna srdečnému setkání s Leonou.
Než to zmínil, zapomněl jsem, že se s Leonou už potkal. Dokonce s ní a Obeydou pracoval, takže s nimi i brával roha. A zrovna za takové situace jsem ho poznal. Takže dámu, o které byla řeč, znal mnohem lépe než já. A vypadalo to, že můj nový rozbor její osobnosti mnohem více ladil s jeho již dříve vytvořeným názorem než s mým nadšeným sněním.
„K tomu, jak si vedeš s rozpočtem království a takovými věcmi, nemám co říct," řekl upír s lehkým pokrčením ramen. „To je mimo můj obor. Ale zdá se mi, že s ženskými máš problémů víc než dost."
„To si teda piš," přitakal jsem a pozvedl pohár na jeho počest.
„Musím přiznat, že mě to trošku překvapuje," pokračoval Viky. „Myslel bych si, že někdo s tvými zkušenostmi dokáže z takových zmatků vyváznout... a určitě na míle daleko rozpoznat zlatokopku jako Leona."
Chvilku jsem váhal a pak jsem se rozhodl hrát s ním na rovinu.
„Abych byl k tobě upřímný, Viky, s ženami zas tolik zkušeností nemám."
„Opravdu?" Vypadalo to, že to upíra upřímně překvapilo.
„Dá se říct, že i když Aahz a ostatní mě horlivě učili tajům podnikání a magie, existují v mém vzdělávání jisté oblasti, které byly žalostně a znepokojivě zanedbány."
„Tak v tomhle ti možná pomoct můžu."
„Prosím?"
Byl jsem zrovna zabrán do svých myšlenek a obrat v konverzaci mi jaksi ušel.
„To je snadný," pokrčil Viky rameny. „Máš problém se rozhodnout, jestli se vůbec máš oženit... tím spíš s královnou Bolehlavou. Je to tak?" „No..."
„Je to tak?" naléhal. „Je to tak."
„Podle mě problém je, že ke kvalifikovanému rozhodnutí nemáš dost informací."
„To si teda piš, že nemám," pravil jsem stísněně a napil se vína. „A navíc při téhle spoustě práce a časovém plánu královny Bolehlavy si rozhodně nemyslím, že bych ještě nějaké získal."
„A právě s tímhle si myslím, že ti můžu pomoct," usmál se můj host a opět se v křesle pohodlně opřel.
„Prosím?" pravil jsem a snažil se zahnat pocit, že se naše rozmluva chytila do nekonečné smyčky. „Co bys říkal schůzce naslepo?" To mě zaskočilo naprosto nepřipraveného. „No... řekl bych, že asi to samé, co schůzce, na které bych viděl," vypravil jsem nakonec ze sebe. „Potíž je v tom, že nemám žádnou zkušenost ani s..."
„Ne, ne," přerušil mě upír. „Myslím, jak by se ti líbilo, kdybych ti domluvil rande? S nějakou, kterou jsi nikdy předtím neviděl?"
„Jedině tak," přikývl jsem. „Nevzpomínám si, že bych vůbec někdy s nějakou... jen tak po hmatu. Ne že bych se tomu bránil, to si nemysli, ale..."
„Přestaň! Stop!" řekl Viky se zvednutou rukou, zatímco druhou si tiskl čelo.
Napadlo mě, že takhle vypadá skoro jako Aahz. „Zkusíme to takhle... hezky od začátku. Mluvili jsme o tom, že potřebuješ víc zkušeností s ženami. A já navrhuju, že ti domluvím rande... s děvčetem, který znám... takže můžeš získat zkušenosti. Chápeš?"
„Chápu," přikývl jsem. „Znáš dívku, která je slepá. Proto ten hmat. Řekni, mám se k ní chovat nějak jinak?"
„Ne... Tedy, ano! NE!"
Vypadalo to, že Vikyho tohle téma docela rozrušilo a určitě zmátlo... stejně jako mě.
„Hele, Skeeve," řekl nakonec se zaťatými zuby. „Děvče, který myslím, není slepé. Je naprosto normální. Jasný?"
„Jasný," pravil jsem váhavě a hledal, v čem je háček.
„Naprosto normální průměrný děvče." „No... ne až tak normální nebo průměrný," usmál se upír a drobátko se uvolnil. „Je s ní spousta zábavy... určitě chápeš. A je to fakt krasavice... oči ti vypadnou nad tou krásou."
„To myslíš, že oslepnul"
Díky mé milosrdné povaze a v zájmu stručnosti (příliš pozdě) vás dalšího podrobného průběhu zbytku konverzace ušetřím. Stačí pouze říct, že když se Viky po nějaké době loučil, bylo domluveno, že zařídí, abych si vyrazil s jeho známou, úžasnou slečnou... která vládla všemi svými smysly... tak nějak (tahle část mě ještě pořád trošku mátla)... a která nijak neohrozí mé zdraví nebo smysly, ale jak byl Viky přesvědčen, posune mé vzdělání týkající se druhého pohlaví do závratných výšek.
Docela se mi to líbilo. Jako každý zdravý mladý muž jsem měl normální zájem o ženy... což znamená, že jsem na ně nemyslel víc než tři až čtyřikrát za den. Mizivě málo zkušeností z první ruky jsem připisoval nedostatku příležitostí, což se mělo záhy napravit. Říct, že jsem se na to rande těšil, by bylo zdrženlivé vyjádření... OHROMNĚ zdrženlivé.
Ozvalo se zaklepání na dveře. Tentokrát jsem nečinil žádné předpovědi, abych pak nebyl zaskočen.
„Kdo je to?" zvolal jsem.
„Generál Badaxe," zněla tlumená odpověď. „Chtěl bych vědět, jestli mi můžeš věnovat chvilku?"
To mě nemálo překvapilo. Generál a já jsme žádní velcí kamarádi nebyli, a tak bylo kupodivu, že mě vyhledal v mých osobních komnatách. Hledal jsem nějaké vysvětlení a napadlo mě, že je nejspíš nemálo rozezlen škrty, které jsem udělal v armádním rozpočtu. Okamžitě mě také napadlo, že mě možná chce zabít v mém vlastním pokoji... nebo aspoň mě trošku zřídit. Jak rychle se ta myšlenka objevila, tak rychle jsem ji zapudil. Ať už byl generál Badaxe jakýkoliv, rozhodně byl přímočarý a nepletichařící jako málokdo, koho jsem kdy potkal. Kdyby mi chtěl ublížit, bezpochyby by to udělal bez uvažování, když bychom se potkali v sálech nebo na nádvoří hradu... a ne tajně v mém pokoji. Krátce řečeno, cítil jsem, že předem promyšlené ublížení na zdraví zmrzačení můžu vyloučit. Kdyby mě přišel zabít, bylo by to spontánní. Toto pomyšlení mě neuklidnilo tak, jak jsem doufal.
„Dále," zavolal jsem... a on vešel.

Byl to opravdu nejvyšší generál possiltské armády. A tentokrát pro změnu bez své pověstné sekery. Nemyslete si však, že jej to činilo méně nebezpečným. Generál Badaxe byl totiž zdaleka tím největším mužem, jakého jsem kdy poznal. Když jsem ho však uviděl, zastyděl jsem se za své obavy. Místo přísné a nazlobené tváře, na kterou jsem byl zvyklý, to vypadalo, že je spíš celý nesvůj a nervózní.
„Promiň, že tě ruším při práci, Mistře čaroději," řekl a nervózně se rozhlédl po pokoji, „ale usoudil jsem, že s tebou musím nutně mluvit... v soukromé záležitosti."
„Samozřejmě, generále," řekl jsem a snažil se, aby se uvolnil. Bylo to divné. Zjistil jsem, že jeho očividný neklid mě znervózňoval. „Posaď se."
„Díky, raději postojím."
Hm, s uvolněním se mi to tedy moc nepovedlo.
„Jak si přeješ," pokývl jsem. „Kvůli čemu jsi mě vyhledal?"
S jistou dávkou mrzutosti jsem si uvědomil, že jsem sklouzl do formálního způsobu řeči, ale nemohl jsem si pomoct. Badaxe vypadal odhodlaně a vážně. Považoval jsem za povinnost mu odpovídat stejným tónem.
„No... rád bych s tebou mluvil o tvém učni."
„O Aahzovi?" řekl jsem. Co se týkalo království, Aahz byl mým oddaným žákem.
„Co provedl?"
„Ne... o Aahzovi ne," objasňoval honem. „Mluvím o Marfě."
„O Marfě?" zamrkal jsem. To bylo opravdu překvapení. Pokud jsem věděl, tak Marfa a generál spolu vždycky vycházeli dobře. „Nu dobrá. V čem je problém?"
„Ach, nechápej to špatně, Mistře čaroději. Žádný problém není. Naopak. Chtěl jsem s tebou mluvit, abych tě požádal o její ruku."
Den plný překvapení. Toto oznámení mě zastihlo naprosto, ale naprosto nepřipraveného.
„Proč?" vyrazil jsem ze sebe, neschopen vymyslet něco jiného.
Generálovo čelo se zřetelně nakrabatilo.
„Pokud snad máš na mysli její ne zrovna štíhlou postavu nebo snad náš věkový rozdíl..." zavrčel.
„Ne, nechápej to špatně," skočil jsem mu honem do řeči... i když, když už je zmínil, obě skutečnosti stály za úvahu. „Mám na mysli, proč chceš o takové věci mluvit se mnou?" „Aha. Tohle."
Vypadalo to, že ho to aspoň na chvilku uklidnilo. V duchu jsem si poznamenal, že diskusi o těch dvou skutečnostech musím odložit na jindy.
„Ale to je jednoduché, Mistře čaroději," pokračoval generál. „I když je to ode mne poněkud staromódní, myslel jsem, že bych se měl řídit zvyklostmi a dopředu oznámit své čestné úmysly. Normálně bych mluvil s jejím otcem, ale v tomto případě se zdá, že ty, z těch, které má, máš k jejímu otci nejblíž."
To mě opravdu vyvedlo z míry. Nejvíc proto, že ať jsem se snažil sebevíc, v jeho logice jsem nenašel chybu. Měl pravdu. I když byla starší než já, Marfa nikdy o své rodině nemluvila... tím méně o otci. Navíc tohle bylo něco, co jsem dokonce ani nemohl přesunout na Aahze. Protože ona byla moje učednice, já jsem byl zodpovědný za ni, za dobro a učení. Pokud byl někdo, s kým by měl generál mluvit o Marfině budoucnosti, byl jsem to já!
„Chápu," pravil jsem a hrál o čas na rozmyšlenou. „A co tomu říká Marfa?"
„Zatím jsem s ní přímo o této záležitosti nehovořil," přiznal Badaxe stísněně, „ač mám důvod věřit, že tato myšlenka jí zcela proti mysli nebude. Na rovinu, myslel jsem si, že nejdřív bych se měl pokusit získat tvůj souhlas."
„A to proč?"
V tom zdržování jsem byl stále lepší a lepší. Otázky byly přitom účinná zbraň.
Generál si mě měřil.
„Ale no tak, Mistře čaroději," prohlásil. „Myslím, že už se známe dlouho, abychom nemuseli slovíčkařit. Víš stejně dobře jako já, že Marfa k tobě chová nemalou náklonnost. A k tomu je tu ještě oddanost učně k učiteli. Před bitvou nebo soubojem jsem nikdy neuhýbal, ale jí bych raději zbytečných muk ušetřil. Proto si myslím, že by mi celou věc ohromně usnadnilo, když ji budu žádat o ruku, kdybych mohl zároveň prohlásit, že jsem s tebou hovořil a že proti tomu nemáš ani osobní ani profesionální výhrady. Tedy, samozřejmě, za předpokladu, že je nemáš."
Chvíli jsem byl ticho a uvažoval o tom, co řekl. Konkrétně jsem si vyčítal, že jsem při přemýšlení, jak se rozhodnu, jestli se ožením nebo neožením s královnou Bolehlavou, byl tak sobecký, že jsem uvažoval pouze o důsledcích pro mou osobu. Dokonce i když jsem přemýšlel o svých přátelích a kolezích, díval jsem se na to z pohledu toho, že já ztratím jejich přátelství, ale ne, co by to mohlo znamenat pro ně.
„Tedy znovu, možná jsem se ve svém předpokladu mýlil."
Generálova slova přerušila mé úvahy. Náhle jsem si uvědomil, že generál čeká na mou odpověď.
„Odpusť, generále... Hugo," řekl jsem honem. Musel jsem usilovně přemýšlet, abych si vzpomněl na jeho křestní jméno. „Jenom jsem se tak na chvíli zamyslel. Určitě nemám žádné výhrady. Tebe jsem měl vždycky v nejvyšší úctě, a jestli je s tím Marfa srozuměná, já bych byl ten poslední, kdo by jí stál ve štěstí. Konej dál, máš k tomu můj souhlas... a srdečné blahopřání."
Badaxe mi popadl ruku a začal s ní mohutně pumpovat... naneštěstí dřív, než jsem s ní stačil vylekaně ucuknout.
„Děkuji, Mistře... Skeeve," pronesl s takovou vervou, jakou jsem u něj viděl jen při plánování bitvy. „Já... Děkuji ti."
Pustil mi ruku, odpochodoval ke dveřím, otevřel je a zastavil se.
„Očekávám, že tě Marfa požádá, abys ji vedl k oltáři, tedy za předpokladu, že bude souhlasit. Já bych tě požádal o čest, abys byl mým svědkem."
Pak byl pryč... což bylo taky dobře, protože jsem nevěděl, co na to říct.
Marfa a Badaxe. Manželé.

Ať jsem se snažil sebevíc, nedokázal jsem si to představit... tedy díky mé omezené představivosti a NE jejich úctyhodným tělesným rozměrům, ať už jednotlivě nebo jako páru.
Nakonec jsem to vzdal. Místo toho jsem si nalil další pohár vína a znovu se usadil k mnohem příjemnějšímu přemítání o mé nadcházející schůzce.

Kapitola osmá

„Láska je slepá. Chtíč nikoliv."
D. Giovani

Když jsem se toho večera připravoval na své rande, měl jsem smíšené pocity. Na jednu stranu jsem si vůbec nebyl jist, jaká to asi může být zábava strávit celý večer se ženou, se kterou jsem se nikdy předtím neviděl. I když jsem Vikymu do jisté míry důvěřoval, že by mě nedal dohromady s nějakou vyslovenou ošklivkou, napadlo mě, že by nebylo špatné mít aspoň jakous takous představu, jak asi vypadá. Himbajs, jestli se ukáže, že není moc na konverzaci, mohla by být večer zábava, kdyby aspoň legračně vypadala.
Nedalo se popřít, že navzdory dotírajícím obavám jsem s blížící se hodinou cítil určité vzrušení. Jak Viky poznamenal, se schůzkami jsem opravdu příliš zkušeností neměl. Tedy přesněji... tohle bude moje první rande... vůbec. Nechápejte to špatně, znal jsem docela dost žen, ale všechny jsem je potkal obchodně. Než jsem potkal Aahze, žil jsem sám s Garkinem v chatrči v lese... což není zrovna ten nejlepší způsob, jak poznat ženy. Co jsem se dal dohromady s Aahzem, stal se můj život značně rušnějším, ale na společenský život moc času nezbývalo. Volný čas jsem obvykle trávil s ostatními členy týmu, se kterými byla většinou dobrá zábava, ale pro lidi zvenčí příliš prostoru nezbývalo. Tudíž představa strávit celý večer s cizí ženou, prostě spolu trávit čas, byla opravdu událost... a nemálo mi naháněla strach.
Jediná proměnná, kterou jsem v té celé situaci mohl kontrolovat, jsem byl já. Byl jsem odhodlán a rozhodnut, že jestli se ten večer má něco pokazit, nebude to proto, že jsem přípravám nevěnoval dostatečnou pozornost. Peníze nebyly problém. Nevěděl jsem sice, kam půjdeme, ale usoudil jsem, že dvě stě nebo tři sta zlatých by nám mělo stačit... ale přesto jsem se rozhodl vzít s sebou pro jistotu kreditní kartu z Pervu.
Oblečení, to bylo něco jiného. Poté, co jsem se kompletně asi tucetkrát převlékl, rozhodl jsem se konečně pro to samé oblečení, které jsem měl při zápase s Bonbon Ante Kidem... tmavě hnědá košile s rozhalenkou a světle šedé kalhoty s vestou. Usoudil jsem, že jestliže udělalo dojem na lidi na Pakle, mělo by zabrat, ať už půjdeme kamkoliv. Jasně, na Pakle jsem k tomu měl doprovod strážců a pomocníků... o čtvrt miliónu ve zlatě ani nemluvě.
Zrovna jsem uvažoval se znova převléci, když se ozvalo zaklepání na dveře. Trošku mě to překvapilo, protože jsem jaksi očekával, že se dívka prostě objeví v pokoji. Jakmile mě tohle napadlo, napadlo mě také, že byla úžasná možnost, že se mohla objevit, zatímco jsem se převlékal. S pocitem mírné úlevy, že jsem unikl tak trapné situaci, jsem otevřel dveře.
„Ahoj, Skeeve," řekla Zajda a proklouzla kolem mě do pokoje. „Řekla jsem si, že zaskočím, abys věděl, jak to vypadá s rozpočtem, že bychom si mohli dát večeři a... Jej! Vypadáš báječně!"
Netřeba říkat, že to bylo nečekané... a nepříjemné... překvapení.
„Ehm... Zrovna jsem se chystal ven," podotkl jsem zdvořile.
Vzala to dobře. Vlastně vypadala, že ji to rozjařilo.
„Báječnej nápad!" prohlásila. „Vydrž chvilku, skočím se k sobě převlíct a můžeme jít spolu!"
„Ehm... Zajdo..."
„Teda řeknu ti, že už jsem z toho začínala lízt po zdi. Bylo by báječný na chvíli vypadnout, hlavně s tebou, a..."
„ZAJDO!"
Zarazila se a zadívala se na mě.
„Co je, Skeeve?"
„Já... vlastně.. no... mám schůzku."
Slova visela ve vzduchu a ona na mě zírala očima, které byly najednou strašně veliké.
„Aha," řekla konečně tiše. „Já... no, pak abych spíš šla."
„Zajdo, počkej," chytil jsem ji, když zamířila ke dveřím. „Možná bychom mohli zítra..."
Najednou se za námi v komnatě ozvalo tiché bampf. Otočili jsme se a zjistili, že dorazila dívka na schůzku... tedy aspoň jsem předpokládal, že to byla ona. Na jiný důvod, kvůli kterému by do mé komnaty mělo dorazit takové stvoření, jsem totiž nemohl přijít.
Byla bledá, dokonce bledší než královna Bolehlava, což dávalo ohromně vyniknout temně rudé rtěnce na jejích rtech. Byla malá, ale téměř to nahrazovaly vlny hustých černých vlasů, které jí lemovaly hlavu a pak padaly na záda až pod pás. Její tělo bralo dech. Nahoře s bujnými křivkami, zužující se do neuvěřitelně útlého pasu a rozšiřující se do úžasných stehen. Bylo nepřehlédnutelné, ale její oblečení zajišťovalo, že si ho všimnete určitě.
Bylo třpytivě černé a lpělo na jejích křivkách, jako by je měla na sobě vytetované. Výstřih končil odvážně nad pupíkem. Sahal níž než rozparek na boku šatů, které tak odhalovaly jedny z nejhezčích nohou, jaké jsem měl kdy tu čest na vlastní oči spatřit. Stručně řečeno, oblečení spíše odhalovalo a většina toho odhaleného byla rozkošná.
Jenom jedno nebylo viditelné nebo snadno představitelné. Totiž její oči, které se skrývaly za slunečními brýlemi ve tvaru kočičích očí. Jako kdyby slyšela mé myšlenky, nedbalým, elegantním pohybem si je sundala a pečlivě umístila nahoru do účesu. Sledoval bych to mnohem pozorněji, ale zíral jsem na její oči. Mou pozornost neupoutaly tmavé purpurové stíny, ale to, že jejich bělmo bylo krvavě rudé. Měl jsem rande s upírkou.
Mohl jsem to čekat. Tedy, když Viky byl upír, dalo se předvídat, že mi domluví rande s jiným upírem. Jen já jsem to

nepředvídal!
„Ahoj!“ usmálo se to nádherné zjevení a ukázalo tak pár ostrých špičáků. „Já jsem Kassandra. Ty musíš být Vikyho kámoš.“
„Dobrý bože!“ vydechla Zajda, když uviděla mou návštěvnici.
„A kdo je tohle?“ řekla Kassandra a přejela Zajdu zničujícím pohledem. „Zahřívací předkolo? Ty musíš bejt úplný zvíře, domluvit si hned po sobě dvě rande... nebo snad jde s náma?“
„Kassandro, tohle je Zajda... moje organizační tajemnice,“ zakročil jsem honem. „Zrovna jsme procházeli nějaké úřední věci.“
Zdálo se, že to Kassandra poněkud uklidnilo. Rozhodně natolik, že přistoupila ke mně, ovinula se mi okolo raky a těsně se ke mně přitiskla. Velmi těsně.
„No, nečekej na něj a jdi spát, zlatíčko,“ zamrkala. „Myslím, že ho na dlouho zabavím... doufám, že chápeš.“ „Neměj obavy. Nebudu čekat.“ Kulík se mi jednou snažil popsat cosi zvané „suchý led“. V té době mi dělalo těžkosti si představit něco tak studeného, až to pálí. Zajdin tón a způsob, jakým se na patě otočila a vypochodovala z komnaty, mi velmi pomohl tento pojem osvětlit. Pokud jde o ženy, nejsem možná zrovna ta nejvnímavější osoba ze všech dimenzí, ale nemusel jsem být žádný génius, aby mi došlo, že můj výběr partnerky na schůzku neschvaluje... i když jsem ho ve skutečnosti nedělal já.
„Konečně sami,“ zapředla Kassandra a přitiskla se ke mně ještě těsněji. „Pověz, Zvíře, jaký máš představy o dnešním večeru?“
Jak už jsem řekl, pro nic určitého jsem se vlastně nerozhodl. Měl jsem ale naléhavé nutkání dostat tuhle sexbombu z hradu, nebo aspoň z mé ložnice, a tak daleko od Zajdy, jak jen to půjde.
„To se mi líbí,“ prohlásila a trochu se zatřásla, což bylo cítit po celém jejím těle. „Jsou v týhle dimenzi nějaký dobrý kluby?“
Trvalo mi jenom chviličku, než mi došlo, že myslí noční kluby, ale nakonec jsem to pochopil.
„To si nejsem jistý,“ přiznal jsem. „Při mý práci mi moc času na noční život nezbývá.“
„Hej! Pokud jde o noční život, tak jsem ta pravá. Znám pár ÚŽASNEJCH míst na Limbu.“
Limbo! Dimenze vlkodlaků a upírů. Byl jsem tam jenom jednou a vzpomínka to není zrovna příjemná. „Ehm, pokud by ti to nevadilo, tak raději ne.“ „Opravdu? Proč ne?“
„No... když už to musíš vědět, moje schopnosti cestovat mezi dimenzemi nejsou takové, jaké by měly být,“ vybafl jsem první, co mi přišlo na mysl. Ve skutečnosti bez mechanické pomůcky D-hopláku žádné schopnosti cestovat mezi dimenzemi neexistovaly, ale neměl jsem potřebu být tak upřímný.
„Jestli je zádrhel v tomhle, žádnej problém,“ řekla Kassandra. „Prostě nech řízení na mně, Zvíře.“
Tak pravila, zavěsila se do mě jednou paží a druhou provedla něco, co jsem neviděl, a než jsem mohl nějak protestovat, už jsme tam byli!
Pro ty z vás, kteří tam nikdy nebyli (což, předpokládám, je většina z mých čtenářů), Limbo je dimenze, kde toho moc k vidění není. Tedy, těžko tam co vidět, když je tam TEMNO. A nemyslím „temno“, já myslím TEMNOU Dokonce i když je slunce na obloze, což zrovna teď nebylo, moc světla se přes stále zataženou oblohu nedostane. A pak také hlavní barvou architektury, cest apod. je černá, což k rozjasnění krajiny nepřispívá. To samo o sobě činí věci bezútěšnými, ale když k tomu přidáte výzdobu, vypadá to tam naprosto ponuře.
Kam jste se podívali, byli chrliče, draci a hadi... naštěstí kamenní... kteří se na vás dívali z hřebenů střech, balkónů a říms. Normálně mi taková stvoření nevadila. Himbajs, vždyť víte, že sám mám draka a že Gus je jeden z mých nejlepších přátel, i když je chrlič. Třeba však poznamenat, že tito jedinci dokázali se mnou udržovat vztah bez neustálého ukazování svých zubů v krvežíznivé radosti, což byla ohleduplnost, kterou jejich kamenní protějšci tady v Limbu NEPROJEVOVALI.
A potom tu byli netopýři.
Na každé z těch shora zmíněných strašných stvoření muselo připadat aspoň deset nebo dvacet netopýrů. Byli ve všech velikostech, tvarech a polohách a vypadalo to, že mají jenom jedno společné... žádný z nich nevypadal přátelsky. Byla to skličující připomínka, že značná část obyvatel téhle dimenze byli upíři.
„Ehm... Není tohle náhodou Krv?“ pravil jsem a naoko studoval budovy okolo nás, ale ve skutečnosti si pokradmu prohlížel Kassandru a snažil se zahlédnout její zuby.
„No to je!“ potvrdila mi. „Neříkej mi, že jsi o něm už slyšel.“
„Už jsem tu byl.“
„Fakt? To je divný... ale Viky povídal, že jsi zcestovalý a informovaný líp než většina cizodimenzáků.“
Vypadalo to, že to na Kassandru opravdu udělalo dojem. „No, a jak se ti tu líbilo?“
„Moc jsem toho neviděl,“ připustil jsem. „Byl jsem tady jaksi obchodně a na společenský život a prohlížení jsem moc času neměl.“
To bylo velmi skromně řečeno. Snažil jsem se dostat Aahze z vězení, než ho popraví za obvinění z vraždy. Napadlo mě ale, že by nebylo nejmoudřejší jít ohledně mé poslední návštěvy do velkých detailů. Naštěstí jsem si nemusel dělat starost.
„No to můžeme hned napravit,“ prohlásila Kassandra, popadla mě za ruku a táhla za sebou, protože už vyrazila.
„Támhle za rohem je malý klub, který je teď hrozně v módě. Tam můžeme začít svou výpravu stejně dobře jako kdekoliv jinde.“
„Počkej,“ řekl jsem a zabořil paty do země. „A co já? Pokud si dobře vzpomínám, tak cizodimenzáci a lidi obzvlášť tu nejsou vůbec vítaný. Copak většina upírů nepovažuje nás lidi za příšery?“
„Ach, to jenom starý pověrčivý hnidopiši,“ tvrdila a dál mě táhla za sebou. „Lidi, co jsou v klubech, jsou pořádně

svobodomyslný. Uvidíš sám.“
Výraz „pořádně svobodomyslný“ mě nijak zvlášť neuklidnil. Byl jsem si moc dobře vědom, že jsem byl hodně daleko od domova a neměl žádný nezávislý prostředek, jak se dostat zpátky, kdyby se něco zvrtlo a s Kassandrou jsme se navzájem ztratili. Pro jistotu jsem začal hledat siločáry... zdroj energie, na který jsem byl zvyklý se při čarování napojit. Na Limbu jich bylo strašně málo, což mi při poslední návštěvě způsobilo nemálo problémů. A jestli budu muset použít „rezervní sílu“, bylo by moudré si nějakou obstarat, než se něco semele.
„Tak tady je to!“ zašvitořila Kassandra a přerušila mé soustředění.
Místo, které vybrala, se nedalo přehlédnout. Táhla se od něj fronta, která zatáčela až za roh. Ale také přímo nad ním byla siločára, takže jsem byl mnohem ochotnější souhlasit s ním jako se zastávkou na naší výpravě.
„Zpropadeně!“ pronesla Kassandra a poněkud zpomalila. „Toho sem se bála, že by se mohlo stát, když dorazíme tak pozdě. Jak jsi na tom s hotovostí, Zvíře? Maličký podmazání by nám to čekání mohlo trošku zkrátit.“
„No, všechno co mám, je pár stovek ve zlatě,“ řekl jsem váhavě. „Když by to nestačilo, tak pořád můžeme...“ „Páni!“ Kassandra se zastavila. „Říkal jsi pár stovek?“
„Správně,“ přikývl jsem, pustil jí ruku a sáhl k měšci u pasu. „Nevěděl jsem, kolik...“
„Neukazuj to tady!“ vydechla a chytila mě za ruku, aby mě zarazila. „Páni! Chceš, aby tě přepadli? Co to provádíš? To s sebou nosíš celou hotovost? Copak nevěříš bankám?“
„Jasně že věřím,“ řekl jsem trochu dotčeně. „Tohle je jenom kapesný. Nevěděl jsem, kolik to bude dneska stát, tak jsem s sebou vzal pár stovek ... a kreditku.“
„Fakt?“ řekla ohromeně. „A kolik... ale na tom nezáleží. Nic mi do toho není. Viky mi ale nikdy neříkal, že jsi bohatý. Ještě jsem nepoznala nikoho s kreditní kartou.“
Kreditní kartu jsem získal teprve nedávno, když jsem na Pervu hledal Aahze, a zatím jsem neměl možnost ji použít. (Po pravdě řečeno, řekl bych, že kromě několika dimenzních cestovatelů jako moji přátelé a já nikdo na Tulpu o kreditních kartách nikdy neslyšel. Než jsem dorazil na Perv, sám jsem o nich vůbec nevěděl.) Spíš jsem ji zlehčoval, protože jsem viděl, jak rozčílila Aahze. Můj parťák tu nebyl, zato tu ale byla moje partnerka, na kterou to dojem dělalo. Jestli jsem se za ty roky něco naučil, tak plynout s proudem.
„Ach, ta se hodí,“ prohlásil jsem povzneseně a s rozmáchlým gestem ji vytáhl. „Víš, nemusím s sebou nosit moc velkou hotovost.“
Karta mi zmizela z prstů, protože Kassandra po ní chňapla a v posvátné bázni vydechla.
„Zlatá karta!“ řekla skoro bez dechu. „Páni! Zvíře, ty teda víš, jak zapůsobit na děvče. Dnes večer se pomějeme!!“
Než jsem ji mohl zarazit, popadla mě znova za ruku a vyrazila do davu. Kartu přitom držela jako korouhev.
„S dovolením! Nechte nás projít! „
Lidem ve frontě, mezi kterými jsme se prodírali, se to moc nelíbilo. Pár jich dokonce v naštvání ukazovalo špičáky. Ale vypadalo to, že karta má nějaký kouzelný účinek. Stačil totiž na ni jeden pohled a hned ustupovali a uvolňovali nám průchod... nebo spíš pro Kassandru. Já jsem jí byl jenom v patách.
Ve dveřích byla natažená sametová šňůra a vedle ní stál ohromný chlapík, jehož jediným úkolem bylo občas vpustit tolik lidí, kolik odešlo. Tohle a k tomu ještě odrazovat. Byl totiž VELKÝ... a to říká někdo, kdo má vlastní osobní strážce. Jakmile ale zahlédl kartu, odepnul šňůru, odstrčil pár lidí, aby nám uvolnil cestu a dokonce, když jsme se kolem něj protáhli, pokusil se svou tvář zkroutit do úsměvu.
Napadlo mě, že na té platební kreditní kartě něco bude. Rozhodně víc, než jsem si představoval. Na vyptávání však nebyla vhodná chvíle, protože o okamžik později jsme byli v klubu... a já přestal být schopen o čemkoliv přemýšlet.

Kapitola devátá

„Miluji noční život.“
V. Dracula

Nevím, jaký jsem čekal, že bude vnitřek upírského nočního klubu. Nejspíš proto, že mě nikdy nenapadlo, že někdy nějaký navštívím. Tohle to ale rozhodně ne.
Tak především, bylo tam jasno. A tím nemyslím jasno, ale JASNO!!!
Osvětlení bylo tak intenzivní, až oslepovalo, zejména, když jste přišli z venku, kde byla tma. I když jsem mhouřil oči, bylo tam tak jasno, že jsem stěží rozpoznal, jak to tam vypadá. Dokonce jsem musel okolo sebe trošku tápat, abych o něco nezakopl.
„Co tomu říkáš?“ překřikovala Kassandra hudbu a svírala mi paži.
„No nevím!“ zakřičel jsem. „Je tu nějak jasno!“
„To jo! To je přece na tom bezva!“ odpověděla a bleskla tak zářivým úsměvem, že pronikl i tím jasem. „Fakt strašidelný, co?“
Vlastně to dávalo smysl. A s tím i celý klub. Lidé byli v první řadě milovníci denního světla. Pokud se chtěli cítit odvážně nebo se bát, vyhledávali tmavá místa. Na druhé straně upíři se normálně před slunečním světlem skrývali. Takže jsem usoudil, že je jenom přirozené, že jim místo tak oslnivě osvětlené nahání strach.
„Ále, není to tak hrozné... když si na to oči zvyknou,“ pravil jsem blahosklonně.
Byla to pravda. Oči si na ten jas začínaly pomalu zvykat, takže jsem se mohl porozhlédnout kolem sebe.
Co chybělo na prostoru, to vynahrazoval hluk a návštěvníci.
Vypadalo to, že stovky lidí se mačkají u spousty mrňavých stolečků. Nad každým byl malý slunečník, který poskytoval nevelkou úlevu od oslnivého světla jako... jako svíčky na stolech v tmavé místnosti tam, odkud pocházím.

Jediná část, která byla ještě víc přecpaná než stoly, byl malý kousek podlahy, o kterém jsem usoudil, že to bude taneční parket. Vedla mě k tomu skutečnost, že návštěvníci, kteří se tam mačkali hlava na hlavě, se všichni pohybovali v rytmu hudby, jež tam vyřvávala asi tak hlasitě jako při Mači. Neviděl jsem, odkud ta muzika jde, pokud to nebylo od jednoho podivně vyhlížejícího chlapíka, který byl uvelebený za stolem nad parketem. Občas byla v hudbě pauza a on cosi křičel, nacož dav křičel cosi na něj a začala další runda. Odhadoval jsem podle toho, že má něco společného se zábavou a tou hudbou, ale jistý jsem si nebyl, protože jsem neviděl ani stopu po nějakém hudebním nástroji. Jenom stohy a stohy lesklých disků, které pořád cpal do stroje před sebou.
Hudba sama se popsat nedala... snad jedině jako „hlasitá“. Zněla jako nekonečný rachot v neodbytném rytmu. Říkal jsem, že byly pauzy a další písničky, ale po pravdě řečeno mně se zdály jedna jako druhá. Víte, je jedno, jestli kopete do pytle plechovek nebo do pytle plného hrnců a kastrolů, nebo střídavě do obou. Výsledný efekt je prakticky stejný.
Zdálo se ale, že davu se to líbí, nebo aspoň že to stačilo, aby s nezměrnou energií ječeli a svíjeli se kolem dokola.
Při tom všem hluku a aktivitě, která tam byla, mě skoro překvapilo, že se mi podařilo všimnout si i výzdoby na stěnách. Nejspíš to bylo díky její naprosté nevhodnosti.
Visely tam svazky česneku - při bližším pohledu falešného - stejně jako lahve s vodou a šňůrky korálků, všechno s nějakými náboženskými symboly. Rozhodně to nebylo zrovna to, co bych si vybral, kdybych si chtěl odpočinout... kdybych byl upír. Ale tady to fakt nevypadalo, že by to tu bylo zařízeno na odpočinek.
„Zajímavá výzdoba,“ pronesl jsem a stále si prohlížel věci po stěnách. „Jak se to tu vlastně jmenuje?“
„Dřevěný kůl,“ odvětila Kassandra, otřásla se jakoby strachem a ještě pevněji mi sevřela paži. „Není to hlína?“
„Uh - huh,“ vypravil jsem ze sebe vyhýbavě.
Totiž to její otřesení mě vyvedlo z míry... zejména když se ke mně tak tiskla.
„Je tady nabito,“ dodal jsem a přinutil se odvrátit od ní zrak a dívat se okolo.
„Povídala jsem ti, že to je tady nejmódnější klub,“ řekla a zatahala mě za ruku. „Koukni. Jsou tady všichni.“
Pokud to snad vypadá, že jsem se soustředil na popis samotného klubu, je to proto, že jsem váhal pustit se do té roboty a popsat hosty. Vypadali totiž, jako by vypadli z vaší nejhorší noční můry... doslova tak.
Jak se dalo čekat, byli tam upíři. Nevyznačovali se pouze rudýma očima a okázalým oděvem, ale i malým detailem. Totiž aby se vyhnuli srážkám s ostatními tanečníky, vznášeli se nad parketem nebo u stropu.
Tím ale seznam nekončil.
Byli tu i „dlaci“. Nejen vlkodlaci, ale i tygro-dlaci, medvědo-dlaci a hado-dlaci. Byli tu také mumie, ještěří lidi, jeden či dva umrlci a dokonce i párek duchů. Tedy aspoň bylo skrz ně vidět, takže předpokládám, že to byli duchové.
Prostě obyčejný, průměrný osazenstvo baru v sousedství... pokud je náhodou vaše sousedství průřezem půltuctu hororových filmů.
„Nikde nevidím Hafhaf Škrábaly,“ pronesl jsem, jen abych ji trošku popíchl. Moc lidí jsem tady na Limbu neznal, ale těch pár, které jsem znal, jsem tu neviděl, takže bylo jasné, že tu nejsou všichni.
„Á, Idya tu nejspíš někde bude,“ řekla Kassandra nepřítomně a přehlížela dav. „Nečekala bych ale, že tu uvidíme Držgera. Obvykle se zdržuje na tišších místech, kde sjednává obchody nebo...“
Náhle se zarazila a ostře na mě pohlédla. „Ty znáš Hafhaf Škrábaly?“ „Jak už jsem řekl,“ usmál jsem se a pro změnu stiskl její paži. „Už jsem na Limbu byl.“
„Hele! Támhle je volnej stůl!“ Popadla mě za zápěstí a táhla mě za sebou davem. Pokud jsem doufal, že na ni udělám dojem, budu si to muset líp načasovat.
Stůl jsme vyfoukli jednomu upírskému páru, který nás počastoval hrozivými pohledy a vydal se hledat jiný volný stůl. Jejich odchod jsem sledoval s určitou úlevou. Dnes večer jsem se opravdu nechtěl dostat do rvačky... a zejména ne tady v Dřevěném kůlu. Tak silný pocit, že sem nepatřím, jsem neměl, co jsem se vrátil z Pervu.
Díky tlačenici okolo nás jsme měli od stolu mnohem omezenější výhled, než když jsme stáli. Přišel jsem na jedinou výhodu mít stůl. Že jsme nemuseli držet pití v ruce. Až na to, že jsme žádné pití neměli. „Co si dáte?“
Chvilinku jsem si myslel, že otázka přišla telepaticky v odpověď na mé myšlenky. Pak jsem si všiml, že se u mě vznáší duch. Byl téměř průhledný, ale nesl pořádný podnos. Dávalo mi to smysl. Nehmotný duch aby procházel davem a pořádný tác aby nosil nápoje. Kdyby stejný nápad použili i v jiných barech a hospodách, možná by byla obsluha rychlejší.
„Ahoj, Marley. Já si dám Krvavou Máry,“ řekla Kassandra. „Co si dáš ty, Zvíře?“
Ušetřím vás představy, která mě napadla ve spojitosti se jménem pití, které si objednala. I když z dřívějška vím, že upíři nepijí výlučně lidskou krev, myšlenka pití jakékoliv krve byla na mém seznamu lahůdek na samém konci.
„Ehm... Co tu vlastně mají?“ hrál jsem o čas. „Já piju tak nejvíc víno.“
„Žádný strachy, tady mají kompletní nabídku,“ informovala mě pohotově. „Mají tu spoustu.. Aha! Chápu!“
Zvrátila hlavu dozadu a rozesmála se. Pak mě žertovně plácla po rameni.
„Nebuď nervózní, Zvíře. Mají tu pití i pro cizodimenzáky.“
Zase se mi ulevilo, i když mě nijak nenadchlo, že se mi smála. Zdálo se mi, že v oblasti „učiň dojem na svou partnerku“ mi ujíždí půda pod nohama.
„Ne, myslím to vážně, Kassandro,“ řekl jsem. „Opravdu kromě vína nemám s pitím moc zkušeností.“ „Hele, žádnej problém. Objednám ti.“ Tohle jsem zrovna na mysli neměl, ale než jsem ji mohl zastavit, otočila se k vrchnímu.
„Marley, přines mu taky Krvavou Máry. Normální, ne místní verzi,“ řekla. „Hele a otevři nám účet. Tady je jeho kreditní karta, aby sis mohl udělat otisk.“
Vrchní vzal kartu bez mrknutí oka... bylo jasný, že na vrchního karta hned tak dojem neudělá na rozdíl od vyhazovačů... a vydal se skrz dav. Ano, myslím to doslova, skrz dav.
Po pravdě řečeno, byl jsem tak zabrán do prohlížení klubu, že jsem úplně zapomněl, že Kassandra má mou kartu. Až

když ji podala vrchnímu. I když jsem s kreditními kartami neměl prakticky žádné zkušenosti, uvědomoval jsem si, že ztratit svou kartu z dohledu by nebylo nejmoudřejší. Proto jsem se rozhodl si ji vyžádat zpátky hned, jakmile se vrchní vrátí.
Mezitím jsem se chtěl postarat o jednu drobnůstku... totiž o můj oděv.
Jak si asi vzpomínáte, výběrem oblečení na tuto schůzku jsem strávil spoustu času. To jsem ale nevěděl, že zamíříme na Limbo. Šaty, které jsem měl na sobě, byly bezvadný na Tulpu, dokonce i na Paklu, ale tady v Limbu vypadaly usedle, až bezvýrazně. Normálně bych na něco tak triviálního magií neplýtval, zejména ne tady na Limbu, ale už jsem zjistil, že nad klubem vede mohutná siločára a... himbajs, je to tak, pořád jsem se pokoušel udělat na svou partnerku dojem. Zrovna se bavila s nějakými svými známými, kteří se zastavili u stolu, takže jsem si myslel, že je to docela příhodná chvíle. Zavřel jsem oči... a pustil se do svého ohozu svým starým dobrým spolehlivým nástrojem... proměňovacím kouzlem.
Se svým oblečením jsem zas tak úplně nespokojený nebyl, takže jsem se nepustil do žádných radikálních změn, ale udělal jsem jen tu a tam pár úprav. Zvětšil jsem výstřih košile i vesty a ukázal poněkud víc hrudník... ten jsem ponechal bez úprav. Pak jsem trošku protáhl špičky límce a udělal nabírané rukávy, takže to bylo víc rozevláté jako oblečení většiny hostů v klubu. Jako závěrečnou tečku jsem udělal košili trochu blýskavou, aby se víc hodila k oblečení mé partnerky.
Jak už jsem řekl, žádné velké změny. Jenom abych v klubu nevypadal vedle vyšňořených upírů ošuměle. Sám jsem ty změny vidět nemohl, což je jedna z mála nevýhod proměňovacího kouzla, ale jednomu ze svých nejstarších kouzel jsem věřil. Věděl jsem, že funguje. A věděl jsem, že moje partnerka ty změny uvidí. Jediná otázka byla, či si jich všimne? Nemusel jsem se obávat.
Nevšimla si jich hned, nemyslete, to ne. Kassandřini známí odešli, ale ona pořád mávala a volala na další známé v davu. Očividně to byla velmi oblíbená mladá dáma. Což nebylo žádné překvapení.
Zábava začala, když nám vrchní přinesl pití. Opatrně je před nás postavil a naklonil se přímo k mému uchu.
„Tahle první runda je pozornost vedoucího podniku, pane“ řekl s rozhodně větší úctou, než když jsme si předtím objednávali. „Požádal mě, abych vám vyřídil, že je mu ctí, že jste navštívil náš klub, a doufá, že se vám tu bude líbit tak, že se stanete naším pravidelným hostem.“
„Cože?“ řekl jsem upřímně překvapen. „To nechápu.“
„Říkal jsem, ze náš vedoucí...“ začal duch opakovat, ale přerušil jsem ho.
„Ne. Myslím, proč nám koupil pití?“
„Na kreditní kartě viděl vaše jméno,“ řekl duch a podával mi zmíněnou věcičku zpátky. „Podle vidění jsem vás sám nepoznal... doufám, že vás to neurazilo.“
„Ne. Je to... ne. Neurazilo,“ vypravil jsem ze sebe a stále se snažil přijít na to, o co tu jde.
„O co jde?“ naklonila se Kassandra zpátky. Všimla si, že se bavím s vrchním, ale kvůli muzice nic neslyšela.
„Ale nic,“ vysvětloval jsem. „Jenom vedoucí nám koupil rundu.“
„Fakt?“ zamračila se. „To je divný. To tu obvykle nedělaj'... aspoň ne hned první rundu. To by mě zajímalo, kdo má šichtu?“
Začala natahovat krk, aby viděla na bar. Já jsem mezitím věnoval pozornost našemu pití.
Vypadalo docela nevinně. Neprůzračná červená tekutina s kostkami ledu, z které čouhala nějaká zelenina. Její bylo tmavší než moje, ale kromě toho vypadaly stejně. Opatrně jsem usrkl... a ke své úlevě zjistil, že to chutná podobně jako rajčatová šťáva.
„Hej! To je docela dobrý,“ prohlásil jsem. „Co v tom vlastně je?“
„Hmm?“ řekla Kassandra a obrátila se ke mně. „Aha. V tom tvém je jenom rajčatová šťáva a vodka.“
Co je vodka, jsem sice nevěděl, ale rajčatovou šťávu jsem mohl. První doušek mi připomenul, jak mi při tom našem putování vyschlo v krku. Příštím douškem jsem většinu vypil.
„Hej! Zvolni, Zvíře,“ varovala mě Kassandra. „Tohle dokáže pořádně zmoct, jestli na to nejsi zvyklej... a dělá to fleky, tak si to nepřevrhni na...“
Zarazila se v půli věty a zírala na mé oblečení.
„Hele, neměl jsi předtím jinou košili?“
„A, to je ta samá košile,“ pronesl jsem tak nedbale, jak jen to šlo. „Jenom jsem ji trošku upravil. Řek bych, že takhle je sem vhodnější, ne?“
„Ale jak si... Mám to! Kouzlo!“
Její reakce byla přesně to, v co jsem doufal... až na to, že tím neskončila.
„Počkej, počkej. Jsi Vikyho kamarád z Tulpu a umíš čarovat... je to tak?“ vyptávala se netrpělivě. „A neznáš čaroděje, co se mu říká Velký Skeeve?“
Tohle mě opravdu překvapilo, ale kousky začínaly do sebe zapadat. Obrázek to byl neuvěřitelný, ale podařilo se mi zůstat nad věcí.
„Po pravdě řečeno, znám ho dost dobře,“ pravil jsem s lehkým úsměvem.
„To jsou věci!“ prohlásila Kassandra a plácla dlaní do stolu. „A já si myslela, že na mě Viky chce udělat dojem, když říkal, že se s ním zná. Pověz, jakej je?“
To mě dostalo.
„Viky? To je bezvadnej chlapík. Myslel jsem, že ho...“
„Ne, hlupáku. Myslím Skeeva! Jakej prostě je?“ Tohle bylo ještě lepší.
„No, je úplně jako já,“ řekl jsem. „Překvapuje mě, že jsi o něm slyšela.“
„Ty si děláš legraci!“ prohlásila a zakoulela očima. „Je to nejspíš ten největší borec mezi čaroději, co kdy vůbec byl.

Mluví o něm každý. Představ si, že přímo tady na Limbu naplánoval a provedl útěk z vězení!“
„Myslím, že jsem o tom něco slyšel,“ připustil jsem.
„A před nedávnem se dostal z Pervu. Věřil bys tomu?Z Pervu!“
„To byla bouda,“ ušklíbl jsem se.
„Tak ty ho opravdu znáš! No tak, povídej. Když říkáš, že je úplně jako ty, to myslíš, že je mladej nebo co?“
I když to byla zatím pořád legrace, usoudil jsem, že je načase to zastavit, než se to vymkne z ruky.
„Kassandro,“ řekl jsem pečlivě. „Sleduj mou pusu. Je úplně jako já. Chápeš?“
Zamračila se a zavrtěla hlavou.
„Ne. Nechápu. Říkáš to tak, jako byste byli dvojčata nebo něco takovýho. Buďto anebo...“
Náhle se na mě s vykulenýma očima zadívala.
„Ach, ne,“ vydechla. „Nechceš snad říct, že jsi...“
Podržel jsem před ní kreditní kartu, aby na ní mohla přečíst jméno, a nasadil jsem ten nejširší úsměv.
„Ach ne!“ vykřikla tak, že to upoutalo pozornost u nejbližších stolů. „To jsi ty!!! Proč jsi mi to neřekl!!“
„Neptala ses,“ pokrčil jsem rameny. „Myslel jsem, že Viky...“
V tu chvíli jsem už mluvil k jejím zádům... nebo přesněji k jejímu zadku. Byla na nohou a triumfálně volala na ostatní hosty.
„Poslouchejte, všichni. Víte, kdo je tohle? To je SKEEVE VELIKÝ!!!“
Porůznu mi různí lidé říkali, že jsem si v dimenzích získal slušné jméno. Nedávno to zmínila Zajda, když mi vysvětlovala, jak určuje ceny za služby M.Y.T.H. Inc. Myslím, že jsem si to tak trošku uvědomoval, a dokonce i svým způsobem přijímal, ale většinou jsem
opravdu neviděl, že by to nějak ovlivňovalo můj běžný každodenní život. Ovšem sedět v Dřevěném kůlu na Limbu, to k mému běžnému každodennímu životu nepatřilo... a rozhodně k němu nepatřila reakce davu, když se dozvěděl, kdo jsem. Nejprve se otočily hlavy, aby se pak shlukly dohromady a šeptaly si, a pak na mě celý klub zíral, jako by mi narostla druhá hlava.
„Doufám, že ti to není trapný, Skeeve... můžu ti říkat Skeeve?... ale je to takový vzrůšo.“
Kassandra už zase seděla na své židli a existoval jsem pro ni jenom já. „Představ si, já mám rande s Velkým Skeevem!“
„Ehmm... to je v pořádku, Kassandro,“ ujistil jsem ji, ale pozorností jsem byl někde jinde.
Přes rameno... co přes rameno, všude kolem nás... jsem viděl, jak lidi směřují k našemu stolu. Jak už jsem se zmínil, dav už mě honil, ale ještě nikdy neobkličoval! Nevypadali ale nějak zvlášť nepřátelsky nebo vztekle. Všichni se tak nějak přehnaně usmívali... což, uvážíme-li tu sbírku chrupů, která tu byla, nebyl ten nejpříjemnější pohled.
„Promiň, Kassandro,“ řekl jsem a nespustil oči z blížících se lidí, „ale napil bych... teda vsadil bych se, že budeme mít společnost.“
To přeřeknutí bylo zapříčiněno tím, že jsem se chtěl znovu napít, ale zjistil jsem, že ve sklenici byly už jen kostky ledu... což bylo divné, protože jsem si nepamatoval, že bych to vypil.
Pak ke stolu dorazila první osoba. Byl to upír v úžasném společenském obleku, v kterém se pohyboval se záviděníhodnou elegancí.
„Promiňte, že ruším, pane Skeeve,“ usmál se, „ale chtěl jsem vám potřást rukou. Strašně jsem vás chtěl poznat, ale nikdy jsem si nemyslel, že budu mít tu příležitost.“
„Aha, jistě,“ odvětil jsem, ale to už mi popadl ruku a pumpoval s ní.
„Chtěla bych vědět... mohla bych dostat váš autogram?“ pravila slečna, která se snažila protáhnout okolo prvního gentlemana.
„Cože? Myslím, že...“
Nemohl jsem naneštěstí vyprostit ruku ze sevření upíra, který jí stále třásl, i když v tu chvíli hleděl někam jinam.
„Hej! Vrchní!“ slyšel jsem, jak volá. „Další rundu toho, co pije pan Skeeve a jeho společnice... a dejte to na můj účet!“
„Ehmm... díky,“ řekl jsem, vyprostil si ruku a otočil se k dívce, která chtěla můj autogram. „Máte pero?“
„Ne, ksakru!“ zvolala. „Ale nějaký seženu. Nikam nechoďte, hned budu zpátky.“
Fakt jsem nevěděl, co si mám myslet. Byl jsem nervózní, že se mám vrátit do Limbu, kde jsem předtím skoro porušil zákony, a oni se tu ke mně chovají jako k nějaké proslulé osobnosti!
„Pane Skeeve. Kdyby vám to nevadilo. Je to pro mou holčičku.“
To řekl tygrodlak, který mi vrazil tužku i papír. Naštěstí jsem už věděl, o co mu jde, a honem jsem na papír načmáral svůj podpis.
Skrz rostoucí dav se zhmotnil náš duch vrchní a na stůl položil další pití... až na to, že byly tři! Podle barvy soudě byl jeden pro Kassandru a dva pro mě.
„Co ten navíc?“ zeptal jsem se.
„Pozornost od támhle toho stolu, pane,“ řekl vrchní a ukázal někam po mé levici.
Snažil jsem se podívat, kam ukazoval, ale málem jsem vrazil nos do pupíku další slečny, která se tlačila vedle mě.
Vlastně tam byly tři, každé byste si normálně rozhodně všimli, ale tady byly jenom součástí davu.
„Kam máte odsud namířeno, pane Skeeve?“ zapředla nejvyšší z nich. „U nás bude potom mejdan, kdybyste chtěl zaskočit.“
„Máš smůlu, zlatíčko,“ usmála se Kassandra a objala mě okolo ramen. „Je tady se mnou... a já mám v úmyslu ho zaměstnat celou noc.“
To znělo zajímavě, ale zrovna mě někdo zatahal za rukáv.
„Promiňte, pane Skeeve,“ řekla děsivá sbírka zubů tak blízko, že jsem na ni nemohl ani zaostřit. „Chtěl bych vědět, jestli bych s vámi mohl někdy ve vašem sídle udělat rozhovor?“

„No... mám teď spoustu práce," bránil jsem se a pokoušel se odtáhnout, abych na tazatele líp viděl... čímž jsem vrazil hlavou opět do jedné z dívek.
„Ach, nemyslím teď" pravily zuby, které následovaly můj pohyb, takže jsem pořád neviděl, co anebo kdo to vlastně mluví. „Když byste se později mohl zastavit támhle u našeho stolu a domluvíme si schůzku. Mám pro vás pití... Krvavou Máry, že?"
„Ano. Tedy dobrá. Ale..."
To už ale byla ta osoba pryč. Doufal jsem jenom, že mě pozná, až se dostanu do jeho blízkosti. Mou pozornost však nyní poutala skutečnost, že ta, do které jsem předtím tlačil hlavou, tlačila nyní zpátky... tak vytrvale, že to nemohla být náhoda.
„Hele, Skeeve," řekla Kassandra a umožnila mi tím přerušit ten kontakt. Což jsem učinil, napil se a naklonil se k ní.
„Ano, Kassandro?"
„Nevadilo by ti, kdybysme odsud vypadli, až dopiješ? Jsou tu další místa, kam bych dneska ráda zapadla... víš, trošku ti to tady ukázat?"
„V pořádku," odvětil jsem, „ale asi to nebude hned."
Během poslední rozmluvy se nápoje nějak rozmnožily ze dvou na čtyři.
„Och, nikam nespěchám," pravila a zlehka mě políbila. „Je mi jasný, že teď, když lidi vědí, kdo jsi, musíš se jim trošku věnovat. To s sebou sláva nese. Pro tebe je to asi stará vesta, ale pro mě to je síla!"
Musím říct, že žádná stará vesta to pro mě nebyla. Kdyby byla, možná bych to zvládl líp.
Vzpomínám si, že jsem se strašně moc napodpisoval... a dorazilo další a další pití... a líbal jsem Kassandru... a pak to byl další klub... nebo dva kluby... a další pití...

Kapitola desátá

„Schopnost užívat si určuje míru našeho štěstí."
Bakchus

Otevřel jsem oči. Chvíli jsem nevěděl, kde jsem, ale pak se začaly věci zaostřovat.
Byl jsem ve své komnatě... ve vlastní posteli, abych byl přesný. Peřiny byly rozházené a zmuchlané. Pod nimi jsem byl nahý, i když jsem si nepamatoval, že bych se svlékal. Usoudil jsem, že je ráno, protože do okna svítilo slunce. Krátce řečeno, všechno vypadalo normálně.
Tak proč jsem měl pocit, že něco není v pořádku?
Měl jsem ucpaný nos, ale protože jsem ležel na boku, nemohl jsem prodechnout „spodní" nosní dírku. Abych si ulevil, přetočil jsem se a...
To jsem si dal!!!
Bušící bolest hlavy... zvedající se žaludek... moje útroby!
Už jsem byl párkrát nemocen, ale nikdy ne takhle! Nejdřív jsem se lekl, že umírám. Pak jsem se začal bát, že budu žít. Usoudil jsem, že takovéto utrpení by mělo vzít definitivní konec.
Zasténal jsem a zabořil se do polštáře. Snažil jsem si uspořádat myšlenky.
Co se děje? Co se stalo, že se cítím...
Najednou mi hlavou bleskla vzpomínka na včerejší noc... nebo aspoň na její začátek.
Schůzka naslepo... Dřevěný kůl... obdivující davy... Kassandra!
Rychle jsem se posadil a...
Velká chyba. VELKÁ chyba.
Všechna bolest a nevolnost, které jsem zakoušel, na mě dopadly trojnásobně. Bez ohledu na nové nepříjemné pocity, které tento pohyb vyvolal, jsem se zasténáním klesl bezvládně do polštářů. Už vám mohlo být tak mizerně, ale já byl na dně. Hůř už mi být nemohlo. Ani nápad na nějaké rozumné uvažování. Budu tu prostě ležet, dokud se mi hlava nevyjasní nebo dokud neumřu... podle toho, co přijde první.
Zaznělo zaklepání na dveře.
I když jsem byl naprosto hotový, neměl jsem problém se rozhodnout, co dělat: nebudu si ho všímat. Rozhodně nejsem ve stavu, abych se s kýmkoliv viděl nebo mluvil!
Zaklepání se ozvalo znovu, tentokrát hlasitěji.
„Skeeve? Jsi vzhůru?"
Byl to Zajdin hlas. Podle toho, jak jsem si pamatoval na začátek včerejšího večera, teď jsem s ní opravdu mluvit nechtěl. To jsem ještě tak k završení svého utrpení potřeboval, aby ryla do mého vkusu na společnice.
„Jdi pryč!" zavolal jsem a ani se nesnažil, aby to znělo zdvořile.
Jakmile jsem to ale vyslovil, došlo mi, že by bylo bývalo lepší, kdybych byl býval zůstal zticha. Nejen že to povzbudilo bušení v mé hlavě, ale taky jsem jí dal neuváženě vědět, že jsem vzhůru.
Jako v odpověď na mé úvahy se dveře otevřely a vstoupila Zajda s velkým podnosem s jídlem v rukou.
„Když jsem tě neviděla ani u snídaně, ani u oběda, napadlo mě, že tě ta včerejší noc pořádně zmohla," pravila odměřeně a položila podnos na stůl. „Nařídila jsem v kuchyni, aby pro tebe něco připravili, co by tě přivedlo zpátky k životu."
V tu chvíli bylo jídlo na mém pořadníku až úplně
dole. Spíš mě víc zajímal pohyb mými útrobami, který mířil opačným směrem. Náhle jsem ale zjistil, že mám žízeň. VELKOU žízeň.
„Máš na tom podnosu nějakou šťávu?" vypravil jsem ze sebe chabě. Abych na něj viděl, musel bych se posadit.

„Chceš pomerančovou nebo rajčatovou?“
Zmínka o rajčatové šťávě mi připomněla řadu Krvavých Már včera večer. Žaludek se mi začal obracet a stahovat doleva.
„Pomerančová bude bezva,“ řekl jsem se zaťatými zuby. Usilovně jsem se snažil zároveň mluvit, mít zavřenou pusu a polykat.
Zkoumavě se na mě zadívala.
„No, Šroubováky ani Mimózy to teda nebyly.“
„Prosím?“
„To nic. Pomerančový džus, šup, už letí.“
Obešel bych se i bez toho „šup, už letí“, ale džus chutnal výborně. Vypil jsem ho dvěma mohutnými doušky. Kupodivu jsem měl ale ještě větší žízeň. Ne že by džus nebyl vítaným přídělem chladné tekutiny, ale díky jemu jsem si uvědomil, jak jsem vysušený.
„Máš ještě?“ zeptal jsem se s nadějí.
„Máš tam celej džbánek,“ odvětila Zajda a ukázala na podnos. „Tušila jsem, že ti jedna sklenice nebude stačit. Ale pomalu s tím. Řekla bych, že by to nebyl dobrý nápad spolykat teď spoustu studenýho pití.“
Ubránil jsem se nutkání vytrhnout jí celý džbán a místo toho jsem jí podal sklenici, aby ji znovu naplnila. S velkým úsilím jsem se snažil co nejvíc držet jejího doporučení a pomalu usrkával. Trvalo to tak delší dobu, ale zdálo se, že to má větší účinek.
„Tak je to lepší,“ pravila a znovu mi nalila, aniž bych jí říkal. „Tak. Bavil ses včera večer dobře?“
Zarazil jsem se uprostřed doušku a snažil se přimět mozek, aby fungoval.
„Abych byl k tobě upřímný, Zajdo, tak nevím,“ přiznal jsem nakonec.
„Asi ti nerozumím.“
„Co si pamatuju, bylo to dobrý,“ řekl jsem, „ale od určitýho momentu mám okno. Po pravdě řečeno, ani nevím, kdy přesně ten moment nastal. Pořád se mi to ještě v hlavě plete.“
„Aha.“
Vypadalo to, že Zajda chce ještě něco dodat, ale místo toho skousla rty, přešla k oknu a hleděla ven.
V hlavě se mi vyjasnilo, takže jsem se cítil téměř naživu. Usoudil jsem, že je načase pokusit se to napravit.
„Ehm... Zajdo? Ohledně té včerejší noci... lituju, že jsem tě tu takhle nechal, ale Viky mi sjednal schůzku a nešlo se z toho nijak elegantně vyvlíknout.“
„Samozřejmě, že to, že to byla príma kost, s tím nemělo co dělat,“ poznamenala Zajda s úšklebkem.
„No...“
„Nedělej si z toho hlavu, Skeeve,“ řekla rychle a mávla rukou, aby mě umlčela. „Tohle mi starost nedělá.“
„A co teda?“
Otočila se ke mně a opřela se o parapet.
„To samé, co mi dělá starost, co jsem sem kvůli tomuto úkolu dorazila,“ řekla. „Nechtěla jsem nic říkat, protože mi do toho nic není. Ale jestli je to, co říkáš o včerejšku, pravda, tak...“
Odmlčela se a skousla rty.
„Pokračuj,“ řekl jsem.
„No... jednoduše řečeno, myslím, že začínáš mít problémy s pitím.“
To mě zaskočilo. Spíš jsem čekal, že učiní nějaké poznámky o tom, jak málo pomáhám s královskými financemi, nebo o úplné promenádě žen, které náhle musím čelit. Nenapadlo by mě, že si vybere moje zvyky.
„Já... nevím, co na to říct, Zajdo. Teda, piju, to jistě. Ale každý se občas trochu napije.“
„Trochu?“
Plavně sklouzla z parapetu a usadila se na kraji postele.
„Skeeve, kdykoliv tě poslední dobou vidím, máš v ruce pohár vína. Už to došlo tak daleko, že tvůj způsob někoho pozdravit je nabídnout mu pití.“
Byl jsem opravdu zmatený. Když začala mluvit o mém pití, moje první myšlenka byla, že dělá zbytečnou paniku. Jak ale pokračovala, začal jsem uvažovat, jestli přece jenom v něčem nemá pravdu.
„To kvůli pohostinnosti,“ řekl jsem, abych získal čas na rozmyšlenou.
„Ne když je ta nabídka první věc, kterou ráno uděláš,“ odsekla. „A určitě ne, když si naleješ sám, ať už chtějí nebo ne.“
„Aahz pije,“ oponoval jsem. Uvědomil jsem si, že se začínám bránit. „Říká, že ve většině dimenzí se nedá vodě věřit.“
„Skeeve, tohle je tvoje domovská dimenze. Na zdejší vodu bys měl být zvyklej. Kromě toho, Aahz je Pervekt. Jeho metabolismus je jiný než tvůj. On pití zvládá.“
„A já ne. To se mi snažíš říct?“
Utrpení, které jsem od probuzení cítil, se začínalo měnit na vztek a zlost.
„Tak si to ujasněme,“ pravila. „Podle toho, co jsem slyšela, dostal jsi se na Pervu do rvačky, že ano? Když jsi byl opilý?“
„No... Ano. Ale i předtím jsem se už dostal do rvaček.“
„Slyšela jsem, že kdyby tě Džin Kelvín nevystřízlivěl, že bys tuhle možná nepřežil. Je to pravda?“
V tom měla pravdu. Ta situace byla opravdu drsná. Musel jsem přiznat, že kdyby mě Kelvínovo kouzlo nepřivedlo ke střízlivosti, byly by moje vyhlídky na přežití té pranice pramalé.
Přikývl jsem na souhlas.
„Pak ta včerejší noc,“ pokračovala. „Chtěl jsi opravdu na kohosi udělat dojem. Oblékl jsi si jeden ze svých nejskvělejších ohozů a nejspíš vzal i pořádnou hotovost a potom co? Podle toho, co říkáš, nechal jsi se unést pitím, až

si vůbec nepamatuješ, co se dělo. Nevíš ani, co se dělo, tím míň, jestli se tvoje společnice vůbec dobře bavila. Jako bys to nebyl ty... nebo aspoň ty, jakého chceš, aby si tě lidé pamatovali.“
Cítil jsem se fakt mizerně a nebylo to jenom následkem včerejší noci. Vždycky jsem si myslel, že moje pití je neškodné rozptýlení... nebo, poslední dobou, způsob, jak zmírnit naléhavost problémů, které přede mnou stojí. Nikdy mě nenapadlo, jak to může připadat ostatním. Když jsem o tom teď uvažoval, nebyl to příjemný obrázek.
Bohužel jsem se to pořád ještě zdráhal před Zajdou připustit.
„Jedna z věcí, kterou si ze včerejška pamatuju, bylo, že mi pořád kupovali pití,“ bránil jsem se. „To mě trošku zaskočilo a myslel jsem si, že by bylo hrubý to odmítnout.“
„Dokonce i když musíš ze společenských důvodů přijímat pití, nikde není psáno, že musí být alkoholické,“ odsekla Zajda. „Víš, je i jiný pití. Vždycky si můžeš dát nealkoholické nápoje nebo nějakou ovocnou šťávu.“
Najednou jsem byl strašně unavený. To málo energie, které jsem při probuzení měl, mezi mou kocovinou a novými myšlenkami, které se na mě řítily, úplně zmizelo.
„Zajdo,“ řekl jsem, „teď na to opravdu nemám, abych o tom s tebou mohl diskutovat. Zmínila jsi několik zajímavých věcí a jsem rád, žes mě na ně upozornila. Dej mi trochu času, abych o nich mohl přemýšlet. Dobrá? Teď se chci jenom stočit do klubíčka a na chvíli umřít.“
Nutno říci, k její cti, že už dál s tímto tématem nenaléhala. Místo toho byla starost sama.
„Promiň, Skeeve,“ řekla a položila mi ruku na paži. „Neměla jsem v úmyslu na tebe takhle skočit, když jsi ještě úplně vyprahlý. Můžu ti ještě něco přinést? Třeba mokrý ručník?“
To znělo jako vynikající nápad.
„Prosím, kdybys mohla. To by bylo skvělý.“
Seskočila z postele a šla k umyvadlu. Já se mezitím snažil najít pohodlnější polohu.
Upravil jsem si polštáře a podíval se, co ji zdrželo. Zjistil jsem, že bez pohnutí stojí a zírá na zeď.
„Zajdo? Něco se stalo?“ zavolal jsem.
„Myslím, že jsem se spletla,“ pravila neobvyklým tónem a stále hleděla na zeď.
„Jak to?“
„Když jsem říkala, že jsi nejspíš na svou společnici neudělal dobrý dojem... řekla bych, že jsem měla držet pusu.“
„Proč si myslíš?“
„Mám za to, že jsi to ještě neviděl.“
Ukázala na zeď nad umyvadlem. Zašilhal jsem a zaostřil ještě zalepené oči na místo, které ukazovala.
Na zdi byl jasně červenou rtěnkou napsán vzkaz.
Skeeve,
promiň, už jsem musela jít, ale nechtěla jsem tě budit. Včerejšek byl úžasný. Tvá pověst nelhala, jsi skvělý. Dej mi vědět, když si budeš chtít víc pohrát.
Kassandra
Uvědomil jsem si, že se samolibě culím, když jsem ten vzkaz četl.
„No, řekl bych, že jí moje pití asi až tak nevadilo. Co,Zajdo?“
Žádná odpověď.
„Zajdo?“
Odvrátil jsem zrak od vzkazu a rozhlédl se po komnatě. Podnos tu pořád byl, ale Zajda ne. Dveře byly otevřené, takže jediný logický závěr byl, že beze slova odešla.
Najednou jsem se už necítil tak samolibě.

Kapitola jedenáctá

„Kdyby zaměstnanci a vedení lépe komunikovali, bylo by méně výpovědí.“
J. Hoffa

„Ahoj, Pryskyřníku. Jak se vede, kámo?“
Válečný jednorožec zvedl hlavu, chvíli na mě koukal a pak se zase vrátil k žrádlu v krmelci.
„Ale no tak, kámo. Vždyť mě znáš,“ naléhal jsem.
Jednorožec žral dál a naprosto si mě nevšímal.
„Žádný strachy, Šéfe,“ ozval se za mnou pisklavý hlas. „To jednorožci dělávají.“
Nemusel jsem se ani dívat, abych věděl, komu ten hlas patří. Stejně jsem se ale ke svému osobnímu strážci otočil.
„Ahoj, Frigo,“ řekl jsem. „Co jednorožci dělávají?“
„Jsou náladoví,“ vysvětloval a pokrčil rameny. „Váleční jednorožci, jako je Pryskyřník, nejsou výjimkou. Dává ti prostě sežrat, že jsi ho moc nenavštěvoval.“
Jedna z těch rozmanitých věcí, které jsem se o Frigově minulosti dozvěděl, byla, že kdysi byl krotitelem, takže jsem mu věřil. Trošku mě to ale zklamalo. Doufal jsem, že Pryskyřníkova reakce na mě je spíš potvrzením, co se včera mezi mnou a Kassandrou stalo nebo nestalo, ale vypadalo to, že pro jeho rezervovanost jsou možné ještě jiné logické důvody.
V patách mému zklamání samozřejmě přikvačil pocit viny. Svoje miláčky jsem hrozně opomíjel... stejně jako spoustu jiných věcí.
„Frigo, to mi připomíná,“ pravil jsem, snaže se zbavit pocitu viny, „jak si vedeš s Glípem?“
Strážce se zamračil a mohutnou dlaní si v zamyšlení přejel ústa a bradu.
„To nevim, Šéfe,“ pravil. „Nemůžu ti říct co přesně, ale něco s ním je. Prostě se poslední dobou necítí dobře.“

Bylo to divné, ale dávalo to smysl. Frigovi se vlastně povedlo formulovat mé vlastní mlhavé obavy, které jsem o svého miláčka měl... necítil se dobře.
„Možná na to jdeme špatně," řekl jsem. „Možná místo toho snažit se zjistit, co s ním je teď, bychom se měli snažit to vystopovat trošku zpátky."
„Asi ti nerozumím," zamračil se strážce.
„Tak vzpomínej, Frigo," naléhal jsem. „Kdy jsi si poprvé všimnul, že se Glíp nechová normálně?"
„No... když u nás byla Stázka, tak byl v pořádku," řekl zamyšleně. „Vlastně, jestli si vzpomeneš, byl z nás první, kdo přišel na to, že s ní není něco v pořádku."
Něco mi při té vzpomínce blesklo hlavou, ale Frigo pokračoval a zase to zmizelo.
„Řek bych, že to bylo hned po tý práci, kdy jsme spolu hlídali to skladiště. Pamatuješ? S těmi padělanými komiksy?"
„Byl tehdy v pořádku?"
„Jasně. Pamatuju se, že jsem si s ním trochu povídal, když jsme tam tak seděli a neměli nic na práci. Byl bezva."
„Počkej," přerušil jsem ho. „Ty jsi mluvil s Glípem?"
„Řek bych, že jsem spíš mluvil na něj, protože on neodpovídá," opravil se Frigo okamžitě. „Víš, jak to myslím, Šéfe. Ale strávil jsem spoustu času mluvením na něj a vypadal, že je v pohodě. Vlastně vypadal, že fakt pozorně poslouchá."
„A co jsi mu říkal?"
Strážce zaváhal a odvrátil pohled.
„Ále... tohleto a támhleto," pokrčil přehnaně rameny. „Fakt si nemůžu přesně vzpomenout."
„Frigo," pravil jsem, tentokráte se stopou přísnosti, „zkus si vzpomenout a pověz mi to. Je to důležitý."
„No... asi jsem mu povídal, jakou mám o tebe starost, Šéfe," přiznal Frigo váhavě. „Pamatuješ, jak jsi na tom byl, co jsme založili společnost? Jak jsi byl až po uši v práci, že jsi neměl na nic a nikoho jinýho čas? Prostě jsem si trošku ulevil Glípovi, jak jsem si myslel, že to pro tebe není zdravý. To je všechno. Myslel jsem, že to nemůže nijak uškodit. Proto jsem taky tak mluvil jenom před ním a ne před nikým jiným... dokonce ani před Kvidem."
V hlavě jsem nyní měl jasný obraz. Jak Glíp chrlí oheň na Stázku... která jen tak tak unikla, když Frigo zasáhl... a jak se můj drobeček vrhl přede mě, když se mě jiný větší drak chystal spálit na uhel.
„Pečlivě přemýšlej, Frigo," pronesl jsem pomalu. „Když jsi s Glípem mluvil, neřekl jsi něco... cokoliv... že by Tananda nebo kdokoliv jiný z týmu pro mě znamenal nějakou hrozbu?"
Strážce se na chvíli zamračil, a pak zavrtěl hlavou.
„Nepamatuju se, že bych říkal něco takovýho, Šéfe. Proč se ptáš?"
Teď byla řada na mně, abych zaváhal. Nápad, který se mi líhnul v hlavě, vypadal až příliš hloupě, abych ho vyslovil. Ale protože jsem se na Friga obrátil o radu a dobrozdání, bylo jen fér se s ním o své podezření podělit.
„Možná je to bláznivý," řekl jsem, „ale začínám mít pocit, že Glíp je mnohem inteligentnější, než jsme si mysleli. Vždycky mě svým způsobem chránil. Kdyby byl inteligentní a vzal si do hlavy, že někdo z týmu je pro mě hrozbou, je tu možnost, Že by se ho snažil zabít... stejně jako vyjel po Stázce."
Strážce na mě zíral a pak vybuchl v smích.
„Máš pravdu, Šéfe," řekl. „To zní bláznivě. Vždyť Glíp je drak! Kdyby se pokoušel někoho z týmu oddělat, hezky rychle bysme to zjistili, chápeš?"
„Stejně jako se pokoušel spálit Tanandu?" naléhal jsem. „Uvažuj o tom, Frigo. Kdyby byl inteligentní, nepatřilo by k závěrům, které by udělal, že by mě rozčílilo, kdyby se komukoliv z týmu něco stalo? Takže by to neudělal tak, aby to vypadalo jako nešťastná náhoda a ne jako přímý útok? Uznávám, že je to divoká teorie, ale sedí."
„Až na jednu věc," oponoval strážce. „Aby udělal, cos říkal, složil si to všechno dohromady a dospěl k nějakým závěrům, tím spíš připravil plán a provedl ho, to by znamenalo, že je víc než inteligentní. To by znamenalo, že je chytřejší než my! Nezapomeň, na draka je pořád ještě hodně mladý. To je, jako bys tvrdil, že dítě, co umí stěží chodit, naplánovalo vyloupení banky."
„Nejspíš máš pravdu," povzdechl jsem. „Musí být nějaké jiné vysvětlení."
„Víš, Šéfe," usmál se Kvido, „říká se, že po nějaký době se domácí mazlíčkové začnou podobat svým pánům a naopak. Když tohle uvážíme, myslím, že je jenom logický, že se Glíp občas chová trošku divně."
Z nějakého důvodu mi to připomnělo můj předcházející rozhovor se Zajdou.
„Řekni, Frigo, myslíš si, že poslední dobou moc piju?"
„Do toho mi nic není, Šéfe," pravil ihned. „Já jsem jenom osobní strážce, ne chůva."
„Ptal jsem se tě na to, co si myslíš."
„A já říkám, že si nemám co myslet... aspoň ne o tom, koho mám hlídat," trval na svém. „Strážci, co komentujou zvyky svých klientů, dlouho nevydrží. Já tě mám hlídat, ať už děláš cokoliv... ne ti říkat, co máš dělat."
Chtěl jsem na něj vyjet, ale místo toho jsem se zhluboka nadechl a svou podrážděnost ovládl.
„Hele, Frigo," pravil jsem opatrně, „vím, jaký je normální vztah mezi osobním strážcem a klientem. Rád bych si ale myslel, že my jsme se za takový dostali trošku dál. Rád bych o tobě smýšlel jako o příteli a strážci. Navíc jsi akcionář v M.Y.T.H. Inc., takže tě můj výkon jako prezidenta musí zajímat. Dneska ráno mi Zajda řekla, že si myslí, že začínám mít problémy s pitím. Já si to nemyslím, ale je mi jasný, že se mě to až příliš týká, abych to mohl jaksepatří posoudit. Proto se ptám na tvůj názor... jako přítele a spolupracovníka, jehož názorů a úsudku jsem se naučil si vážit a ctít."
Frigo si zamyšleně mnul bradu. Očividně sváděl vnitřní boj.
„Já ti nevim, Šéfe," řekl. „Je to tak nějak proti pravidlům... ale máš pravdu. Chováš se ke mně a Kvidovi jinak, než se chovali jiní šéfové. Žádnej se nikdy neptal na náš názor."
„No, tak já se ptám, Frigo. Prosím."
„Problém je v tom, že není tak snadný na to odpovědět," pokrčil rameny. „Jasně, piješ. Ale piješ příliš? To není tak

jasný. Co ses vrátil s Aahzem z Pervu, piješ víc, ale „víc“ neznamená nutně to samý jako „příliš“. Rozumíš mi?“
„Po pravdě řečeno, nerozumím.“
Ztěžka si povzdechl. Když znovu promluvil, nemohl jsem si nevšimnout, že zvolil trpělivý, pečlivý tón jako někdo, kdo něco vysvětluje dítěti.
„Hele, Šéfe,“ pravil. „Pití ovlivňuje úsudek. To ví každý. Čím víc piješ, tím víc to ovlivňuje tvůj úsudek. Říct kolik je příliš, není snadný, protože je to u každýho různý. Závisí to na váze, temperamentu a podobně.“
„Když to ale ovlivňuje úsudek,“ řekl jsem, „jak můžeš říct, zda je tvůj úsudek správný, když říkáš, že to není příliš?“
„V tom je ten háček,“ pokrčil Frigo rameny. „Někdo říká, že když máš dost rozumu se na tohle ptát, nepiješ moc. Jiní zase tvrdí, že když se na tohle musíš ptát, tak UŽ piješ moc. Jedno ale vím jistě. Spousta lidí, co moc pijou, jsou přesvědčený, že ten problém nemají.“
„A co říkáš ty?“
„No,“ mnul si bradu, „nejlepší by nejspíš bylo zeptat se na to nějakýho přítele, jehož úsudku věříš.“
Zavřel jsem oči a snažil se neztratit trpělivost.
„To jsem si MYSLEL, že právě dělám, Frigo. Ptám se TEBE. MYSLÍŠ, že moc piju?“
„To není důležitý,“ řekl dobromyslně. „Nejde o to, jestli já si myslím, že moc piješ. Jde o to, jestli TY si myslíš, že moc piješ.“
„FRIGO,“ procedil jsem přes zaťaté zuby. „Ptám se na TVŮJ názor.“
Odvrátil pohled a nervózně se zavrtěl.
„Promiň, Šéfe. Jak říkám, není to pro mě snadný.“
Znovu si mnul bradu.
„Jedno rozhodně ŘEKNU. Myslím, že piješ ve špatnou chvíli... a tím nemyslím příliš časně nebo pozdě během dne. Myslím v nevhodnou chvíli tvýho života.“
„Tomu nerozumím,“ zamračil jsem se.
„Víš, Šéfe, pití obvykle funguje jako zvětšovací sklo. Všechno je větší. Některý lidi se pitím snaží změnit svou náladu, ale takoví obelhávají sami sebe. Tak to nefunguje. Nemění, ale zvětšuje. Když piješ, když jsi šťastnej, pak jsi FAKT šťastnej. Chápeš? Když ale piješ, když jsi na dně, tak se FAKT na dno dostaneš a FAKT rychle.“
Znova si mohutně povzdychl.
„Teď na tebe přišly zlý časy a musíš udělat pár těžkých rozhodnutí. To podle mě fakt není vhodná doba na pití. Teď potřebuješ jasnou hlavu. ROZHODNĚ nepotřebuješ nic, co by zveličovalo tvoje pochyby o sobě samým nebo tvým úsudku.“
Teď byla řada na mně mnout si zamyšleně bradu.
„To dává smysl,“ řekl jsem. „Díky, Frigo.“
„Hele. Mám nápad,“ řekl rozjařeně, očividně vzpružen svým úspěchem. „Je tu jeden snadnej způsob, jak zjistit, jestli moc piješ. Prostě toho na chvíli nech. Pak uvidíš, jestli to s tvým myšlením nebo úsudkem něco udělá. Jestli jo, tak víš, že je načase přestat. Jasně, když zjistíš, že přestat pít je těžší, než sis myslel, máš hned další signál, že máš problém.“
Něco se ve mně při pomyšlení, že bych měl polevit v pití, naježilo, ale hned jsem to potlačil... spolu se záblesk strachu, co by to naježení mohlo znamenat.
„Tak jo, Frigo,“ řekl jsem. „Udělám to tak. A díky, vím, jak to bylo pro tebe těžký.“
„To nestojí za řeč, Šéfe. Rád jsem ti pomohl.“
Napřáhl ruku a položil mi ji na rameno. Byl to velmi vzácný projev kamarádství.
„Víš, osobně si myslím, že se nemusíš zas tak bát. Jestli snad máš s pitím problém, tak jenom maličkej. Jó, kdybys měl okna nebo něco podobnýho, to by bylo něco jinýho.“

Kapitola dvanáctá

„Hleďme, jak na toto odpovědí!“
H. Cossell

„Ahoj, parťáku! Jak se vede?“
Mířil jsem zpátky do své komnaty s úmyslem si ještě trošku pospat. Aahzův pozdrav však tuto šanci významně ohrozil.
„Ahoj, Aahzi,“ otočil jsem se k němu. Tím mi ale zasvítilo slunce do očí. Ustoupil jsem do stínu.
Dorazil až ke mně a pozorně si mě prohlížel. Já jsem se naopak snažil vyhlížet co nejvíc uvolněně a neproniknutelně.
Nakonec pokývl hlavou.
„Vypadáš dobře,“ prohlásil.
„A neměl bych?“ pravil jsem nevinně.
„Slyšel jsem, že jsi včera večer dostal zabrat,“ objasňoval a znovu se na mě úkosem podíval. „Myslel jsem si, že bude lepší se za tebou podívat a zjistit škody. Musím přiznat, že to vypadá, že jsi tu smršť přečkal docela dobře. Řekl bych, že díky houževnatosti mládí.“
„Možná byly ty řeči přehnaný,“ navrhl jsem s nadějí.
„To ani náhodou,“ odfrkl si. „Kulík povídal, že tě s tvou společnicí viděl valit se na hrad. A jak víš, je známý tím, že se vyjadřuje velmi umírněně.“
Mlčky jsem přikývl. Když zrovna pracovně nevystupoval jako Drsoň, byl trol ve svých sděleních a poznámkách pozoruhodně přesný.
„Nicméně,“ mávl rukou Aahz, „jak už jsem řekl, vypadá to, že jsi to přežil docela dobře.“

Vyloudil jsem chabý úsměv.
„Co takhle malýho napravováka? Skočit se napít, abys ožil," navrhl. „No tak, parťáku. Zvu tě. Vypadneme do města, ať máme změnu."
Představa procházky podhradím se mi okamžitě zalíbila. Zejména když Zajda byla na válečné stezce.
„Tak jo, Aahzi. Ať je po tvém," řekl jsem. „Ale co se toho napravováka týká... jestli ti to nevadí, zůstanu radši u obvyklýho pití. Včera jsem měl podivnýho pití dost."
Vydal jeden z těch přidušených zvuků, které vydával za časů, když jsem byl učněm a když jsem řekl něco opravdu hloupého. Když jsem se ale na něj podíval, nebylo po smíchu ani stopy.
„Nezapomněl jsi na něco, parťáku?" řekl a ani se na mě nepodíval.
„Co?"
„Jestli vyrazíme mezi lid, nebylo by špatný proměňovací kouzlo."
Samozřejmě, že měl pravdu. Já jsem byl zvyklý, jak vypadá. Ale průměrný possiltský občan při pohledu na Pervekta se zelenými šupinami a žlutýma očima obvykle reagoval děsem a strachem... což byla, nutno říci, naprosto stejná reakce, jako když jsem ho uviděl poprvé.
„Promiň, Aahzi."
Zavřel jsem oči a rychle provedl nezbytné úpravy. V duchu jsem jeho vzezření trochu upravil, takže vypadal jako normální člen hradní stráže. Snad jsem ho udělal trošku hubenějšího a podvyživenějšího než byl průměr. Šlo ale přece o to lidi nezastrašovat, ne?
Aahz se dokonce ani neobtěžoval zkontrolovat v oknech, která jsme míjeli, jak vypadá. Daleko víc ho zajímaly podrobnosti o mém rande, které ze mě začal tahat.
„Kam jste vlastně v týhle zastrčený dimenzi šli?" řekl.
„Á, tady jsme nezůstali," pravil jsem povzneseně.
„Zapadli jsme do Limba. Kassandra tam zná pár klubů a tak..."
Náhle jsem si všiml, že Aahz už vedle mě nekráčí. Ohlédl jsem se a zjistil, že se zastavil. Ústa se mu hýbala, ale nevyšel z nich ani hlásek.
„Limbo?" vypravil ze sebe nakonec. „Ty jsi šel vymetat bary do Limba? Promiň, parťáku, ale měl jsem takový dojem, že my jsme v tom hnízdě persona non grata"
„Ze začátku jsem měl trošku obavy," připustil jsem nedbale. Byla to jen maličká lež. Jak si vzpomínáte, měl jsem VELKÉ obavy. „Kassandra říkala, že nás může okamžitě hodit zpátky, kdyby byly nějaké potíže, tak jsem se na to vykašlal. Jak se ukázalo, nikdo proti nám nic nemá. Vlastně to vypadá, že tam jsem... chci říct jsme... docela proslulé osobnosti. Taky proto ten večer dopadl, jak dopadl. Půlka lidí, na které jsme narazili, mně chtěla koupit pití za to, že jsme převezli místní radu."
„Fakt?" pravil Aahz zachmuřeně a opět se pohnul. „A kdo je vlastně ta Kassandra? Na místní nevypadá."
„Taky místní není," přitakal jsem. „Dal mě s ní dohromady Viky. Je to jeho kamarádka."
„Hezký, že tě nedal dohromady se svým nepřítelem," zavtipkoval Aahz. „Stejně mi ale připadá..."
Náhle se zarazil a znova na mě pohlédl.
„Počkej. Viky? Ten upír Viky, s kterým jsi se poflakoval po Bazaru? Chceš snad říct, že to zlatíčko Kassandra je..."
„Upírka," pokrčil jsem bezstarostně rameny. Po pravdě řečeno, začínalo mě docela bavit pořád takhle Aahze šokovat.
„Ale je v pohodě. Není to sice ten typ, co bys šel domů představit matce, ale... co se děje?"
Natáhl krk a z různých úhlů si prohlížel můj krk.
„Jenom hledám známky po kousnutí," pravil.
„Ale no tak, Aahzi. Takový nebezpečí vůbec nehrozilo. Včera večer pila krev ze sklenice."
„Takový kousnutí nehledám," zašklebil se. „Říká se, že upírky jsou pořádně divoký."
„Ehm... mimochodem," pravil jsem ve snaze změnit téma, „kam vlastně jdeme?"
„Nikam přesně," řekl parťák. „Zdejší bary a hospody jsou jeden jako druhej. Tenhle nám může úplně stačit." Nato zatočil do dveří, které jsme zrovna míjeli. Nezbylo mi než ho následovat.
Hospoda byla ve srovnání s fantaskními kluby na Limbu, aspoň co jsem si dokázal zapamatovat, povzbudivě všední. Všední a rozhodně velká díra.
Zařízení tvořily hlavně tmavé dřevěné stoly a židle. Tu a tam byly rozesety svíčky, které doplňovaly světlo linoucí se okny a otevřenými dveřmi.
„Co si dáš, Skeeve?" zavolal Aahz, který mířil k baru. Chystal jsem se říct „víno", ale rozhodl se jinak. Ať už měla Zajda pravdu, že se mi pití vymyká z ruky, nebo ne, rozhodně neuškodí trošku zvolnit. Kromě toho mě Frigova poznámka o oknech nemálo znervóznila. „Stačí nějaká šťáva," mávl jsem rukou. Aahz se zarazil a zkoumavě se na mě podíval. „Víš určitě, že jsi v pořádku, parťáku?" zeptal se. „Jasně. Proč se ptáš?"
„Před chvílí jsi povídal, jak se těšíš, že si dáš svý obvyklý pití, a teď to měníš."
„Tak jo. Ať je po tvým," ušklíbl jsem se. „Tak pohár vína. Není nutný dělat z komára velblouda."
Opřel jsem se a rozhlédl po místnosti. Hlavně ale proto, abych odvrátil pohled od Aahze dříve, než si uvědomí, jak jsem nesvůj. Bylo to divné, ale jaksi jsem se zdráhal svěřit parťákovi se svými starostmi ohledně pití. S ním však bylo těžké měnit návyky v pití, aniž by to nevyvolalo otázky, které by vyžadovaly vysvětlení.
Usoudil jsem, že pro tuhle chvíli bude nejlehčí pokračovat jako předtím... aspoň pokud budu s Aahzem. Později v soukromí začnu brzdit.
Bylo mi nápadné, že v hospodě je spousta mladých lidí. Tedy, po pravdě řečeno, byli asi tak stejně staří jako já, ale strávil jsem s naším týmem tolik času, že jsem si o sobě zvykl uvažovat jako o starším.
Mou pozornost obzvlášť upoutal jeden stůl děvčat. Hlavně proto, že to vypadalo, že mluví o mně. Aspoň jsem měl

takový dojem, protože se pořád dívala mým směrem, pak strčila hlavy dohromady, chichotala se a pak se zase dívala na mě.
Ještě nedávno by mě to znervóznilo. Díky výletu do Limba jsem ale poněkud proslulosti přivykl.
Když se na mě znovu podívala, pohlédl jsem přímo na ně a poslal jim krátkou, zdvořilou úklonu hlavou. To samozřejmě vyvolalo další špitání a výbuch chichotu. Ach, ta sláva.
„Čemu se usmíváš?“ zeptal se Aahz, když přede mě stavěl víno a vklouzl na protější lavici u stolu se svým pořádně velkým pohárem.
„Ále, ničemu,“ usmál jsem se. „Jenom pozoruju tamhle ten stůl s děvčaty.“
Pokynul jsem hlavou tím směrem. Natočil se, aby je uviděl.
„Věkem se k tobě hodí, co parťáku?“ „Nejsou o moc mladší než já,“ zaprotestoval jsem a napil se pořádného doušku vína.
„Copak nemáš už dost problémů?“ zeptal se Aahz a zase se usadil rovně. „Když jsem se s tebou o tom naposledy bavil, tak tě trápil nadbytek žen... ne jejich nedostatek.“
„Klídek,“ zasmál jsem se. „Nemyslel jsem si s nima něco začít. Jenom se trošku pobavit, to je všechno. Dívaly se na mě, tak jsem jim to oplatil.“
„Tak teď se nedívej,“ zašklebil se, „ale nejmíň jedný z nich dívání nestačilo.“
Netřeba říkat, že jsem se podíval.
Jedna z dívek vstala a blížila se k našemu stolu. Když uviděla, že se na ni dívám, zřejmě sebrala zbytky odvahy a rychle urazila zbytek vzdálenosti.
„Ahoj,“ řekla rozzářeně. „Jsi to ty nebo ne? Ten čaroděj z hradu?“
„Správně,“ přikývl jsem. „Jak to víš?“
„Zaslechla jsem, že ti říkal Skeeve, když ti šel pro pití,“ vyhrkla.
„Nejspíš proto, že se tak jmenuju,“ usmál jsem se.
Dobrá, co jsem řekl, nebylo zrovna nejchytřejší. Vlastně ve srovnání s obvyklým žertováním v našem týmu to bylo pěkně chabé. Podle její reakce byste to ale neřekli.
Rukou si zakryla ústa a vyprskla smíchem tak hlasitým, že přilákal pozornost všech v hospodě... nebo spíš ve městě.
„Ach! To je za všechny prachy,“ prohlásila.
„Tak to se pleteš,“ opravil jsem ji. „Moje sazba je pořádně vysoká.“
To samozřejmě vyvolalo další výbuch smíchu. Zachytil jsem Aahzův pohled a zamrkal. Aahz znechuceně zakoulel očima a věnoval se svému pití. To se mi zdálo jako dobrý nápad, ale když jsem se i já chtěl napít, byl pohár prázdný. Už jsem chtěl Aahze požádat o další, ale rozmyslel jsem si to. Tenhle první zmizel se znepokojivou rychlostí.
„Tak co pro tebe můžu udělat?“ pravil jsem, spíš abych přestal myslet na víno, než abych dostal odpověď.
„No, ve městě o tobě všichni mluví,“ zašvitořila dívka, „a moje kamarádka... ta rozkošná támhle... je do tebe vážně udělaná od tý doby, co tě viděla u dvora, když jsi se poprvé vrátil. Byl by to teda pro ní hotový zázrak, kdybys přišel k našemu stolu a ona tě mohla poznat osobně.“
„No nevím,“ řekl jsem. „I před seznamováním s neznámými lidmi je nutný si něco vyjasnit.“
„Eh?“ řekla a rozpačitě se na mě podívala. Došlo mi, že jsem s humorem zašel pro ni příliš daleko.
„Prostě jí řekni, že za ní přijdu za chvíli, jakmile tady ještě něco domluvím.“
„Úžasný! Ta z toho bude mít smrt!“
Sledoval jsem, jak odpelášila, aby to řekla kamarádkám, a otočil se k Aahzovi.
„Já můžu klidně vypadnout,“ prohlásil.
„Ty prostě žárlíš,“ ušklíbl jsem se. „Podívej se mi prosím po pití, jo?“
Nato jsem vstal a zamířil ke stolu s dívkami. Tedy aspoň to jsem chtěl.
V cestě mi stál vytáhlý mladík. Chtěl jsem ho obejít, ale ustoupil stranou, takže mi úmyslně znovu zastoupil cestu.
Zarazil jsem se a pohlédl na něj.
Už jsem se pral mockrát. Někdy s pořádně tvrdými zákazníky, kdy jsem pochyboval, jestli to přežiju. Tenhle chlápek byl ale jiný.
Nemohl být o moc starší než já. Spíš o pár roků mladší. Navíc neměl ten sebevědomý postoj rváče nebo vojáka. Vlastně vypadal vyděšeně.
„Nech je na pokoji,“ řekl rozechvělým hlasem.
„Prosím?“
„Řek sem, nech je na pokoji!“ zopakoval ostřeji.
Po tváři mi přeletěl náznak úsměvu.
„Mladíku,“ řekl jsem jemně, „víš, kdo jsem?“
„To vím moc dobře,“ přikývl. „Ty jsi Skeeve. Ten velký černokněžník z hradu. Vím i, že dokážeš, abych litoval, že jsem se vůbec narodil, natož ti zkřížil cestu. Můžeš mě proměnit v žábu nebo mi spálit vlasy v plamenech, nebo na mě přivolat nějakou odpornou zrůdu, aby mě roztrhala na kousky, když si sám nebudeš chtít špinit ruce. Můžeš mě nebo kohokoliv rozmačkat, aby jsi dosáhl svýho... ale to neznamená, že jsi v právu. Možná je načase, aby se ti někdo postavil, i když to znamená, že bude zabit jenom proto, že to zkusil.“
Nemohl jsem si nevšimnout, že u ostatních stolů v hospodě mladí přikyvovali a mumlali na souhlas a mým směrem směřovalo nemálo zamračených pohledů.
„Tak dobrá,“ pravil jsem povýšeně. „Teď ses mi postavil. Tak pověz, co máš na srdci.“
„To, že sem prostě nemůžeš vtančit a zkoušet to na naše ženy. A jestli to zkusíš, budeš litovat.“
Na dotvrzení svých slov do mě strčil. Musel jsem ustoupit, abych zachoval rovnováhu.

V hospodě bylo najednou naprosté ticho. Všechno se zastavilo. Všichni s napětím čekali, co se bude dít dál.
Krev mi pulzovala v uších.
Uslyšel jsem, jak se za mnou posunula lavice, jak se Aahz chystal vstát. Za zády jsem mu dával znamení rukou, aby se do toho nepletl.
„Nemám v úmyslu na tyto ženy něco „zkoušet“, teď ani v budoucnu,“ řekl jsem zřetelně. „Ta slečna přišla k mému stolu a řekla, že její kamarádka by mě ráda poznala. Chystal jsem se vyhovět. Tečka. Tak je to. Z mé strany to byla snaha o zdvořilost. Pokud toto, jak se zdá, tebe nebo kohokoliv jiného uráží, tak se toho potěšení zřeknu.“
Podíval jsem se za něj na přihlížející dívky.
„Dámy,“ pokývl jsem. „Snad někdy jindy.“
Na patě jsem se otočil a vypochodoval odsud... vzteklý a na rozpacích, ale ve víře, že jsem tuto nejednoduchou situaci správně zvládl.
Moc to ale nepomohlo. Když jsem vycházel dveřmi, nesl se za mnou mladíkův výkřik.
„A už se nevracej!“

Kapitola třináctá

„Tajemství popularity je smělost.“
W. Allen

„Počkej chvilku, parťáku. Jsme tu spolu, víš.“
Trochu jsem zvolnil a Aahz mě doběhl a srovnal se mnou krok.
„Pokud můžu něco poznamenat,“ řekl, „tak to vypadá, že ta scénka tam tě trochu rozčílila.“
„A neměla snad?“ odsekl jsem.
„Nedělej si z toho hlavu,“ pravil parťák zvesela. „Místní vždy cizinci rozčilujou... zejména když s nima začnou jejich ženský flirtovat. Je to problém odedávna. Jen se zeptej každýho vojáka nebo donchuana. Neber to osobně.“
Žertem mě šťouchl do paže, ale tentokrát mě to nepřesvědčilo.
„Ale oni se tak nechovali k cizinci, Aahzi. Tak se chovali ke mně. Já taky žiju tady. A oni to vědí. Vědí, kdo jsem a že pracuju na hradě, ale pořád se ke mně chovají jako k cizímu.“
„Co se jich týká, tak jsi.“
To mě zarazilo.
„Jak jsi to myslel?“
„Tak se podívej na fakta, Skeeve,“ zvážněl Aahz. „Dokonce i když neuvažujeme tvoje cestování dimenzemi, nejsi stejný jako oni. Jak už jsi řekl, pracuješ na hradě... a ne jako služebná nebo kuchtík. Jsi jeden z hlavních rádců královny, dokonce možná její budoucí manžel... i když pochybuju, že tohle vědí. Věci, které denně běžně děláš nebo říkáš, ovlivňují každého v tomhle království. To tě už samo o sobě staví na jinou společenskou... o ekonomické ani nemluvě... úroveň než lidi tady ve městě.“
To mě přimělo zastavit a přemýšlet.
Za ty roky jsem si zvykl na jiný život a životní styl. Přátelení nebo spory s králi nebo starosty se stalo naprosto běžnou věcí, i když jsem o tom vlastně nikdy neuvažoval. Spíš jsem předpokládal, že to s sebou nese to, když jste čarodějem. S kolika čaroději jsem se ale vlastně za tu dobu potkal?
Aahz měl pravdu. Práce s naším týmem mě tak oddělila od běžné společnosti, že jsem to považoval za neměnné. Mimořádné se mi stalo tak běžným, že jsem si přestal uvědomovat nebo dokonce uvažovat, jak se to musí jevit běžným lidem.
Náhle jsem zavrtěl hlavou.
„Ne. Je v tom ještě něco jiného, Aahzi. Ti lidé tam mě neměli rádi.“
„Hmm, hm,“ přikývl parťák. „No a?“
„No a?“ skoro jsem vykřikl. „Asi jsi mi nerozuměl. Povídal jsem...“
„... Že tě neměli rádi,“ dokončil Aahz. „No a co?“
„Jak to myslíš „No a co“?“ řekl jsem. „Ty snad nechceš být oblíbený?“
Můj bývalý učitel se lehce zamračil a pak pokrčil rameny.
„Asi by to bylo hezký,“ řekl. „Ale ve skutečnosti jsem o tom moc nepřemýšlel.“
„Ale...“
„A ani ty bys neměl.“
Bylo to řečeno tak příkře a rezolutně, skoro jako varování, až mě to zarazilo.
Místo protestování jsem se ale chvíli snažil přijít na to, jak to myslel. Nakonec jsem to ale vzdal a zavrtěl hlavou.
„Tomu nerozumím, Aahzi. Copak každý nechce být oblíbený?“
„Možná na určitý úrovni,“ řekl parťák. „Ale většina lidí si uvědomuje, že je to přinejlepším zbožné přání... jako třeba aby pršelo jenom tehdy, když to chceme. Realita je ale taková, že si prší, kdy chce, a že jsou lidi, co tě nebudou mít rádi, a vůbec nezáleží, co děláš. Naopak jsou lidi, co tě budou mít rádi, a vůbec nezáleží, co děláš.“
„S tím nesouhlasím,“ zavrtěl jsem hlavou. „Tomu se nedá věřit. Když bys měl pravdu, nemá vůbec cenu se snažit.“
„Jasně že má,“ odsekl Aahz. „Jenom nechoď do krajnosti, jasný? Realita vždycky leží někde mezi krajnostmi. Vůbec se nesnažit, aby tě lidi měli rádi, je stejně hloupý, jako se snažit moc.“
„A to já dělám? Snažím se moc?“
Parťák naznačil rukou něco jako tak i tak.

„Někdy jsi tomu nebezpečně blízko," pravil. „Řekl bych, že někdy to s tou touhou být oblíbený přeháníš. Když se to stane, začne se měnit tvý vnímání světa i sebe samýho."
„Můžeš mi dát pár příkladů?"
„Jasně," řekl okamžitě. „Začneme s něčím snadným... třeba daně. Součástí tvojí práce je i radit, aby se lidem zvedly daně. Je to tak?"
Přikývl jsem.
„... Až na to, že lidi platí daně neradi. Kdyby bylo po jejich, nezaplatili by království za ochranu a služby ani měďák. Jasně, že si uvědomujou, že dostávat něco za nic je nereálný, tak berou daně jako nezbytný zlo. Berou je, ale neradi. Protože je nemají rádi, vždycky budou protestovat a reptat. Ať jsou daně jakékoliv, jsou moc vysoký. A ať jsou služby jakýkoliv, je to málo. Protesty jsou zaměřený na každýho, kdo se podílí na určování daní, což zahrnuje i tebe a každýho na hradě."
Zavrtěl hlavou.
„Snažím se ti říct, že když jsi v postavení, kde děláš rozhodnutí a máš moc jako zrovna teď, můžeš zapomenout, že tě lidé, které tvoje rozhodnutí postihnou, budou mít rádi. Nejlepší, v co můžeš doufat, je respekt."
„Počkej, chceš snad říct, že si tě můžou lidi vážit a přitom tě nemít rádi?"
„Jistě," řekl se samozřejmostí Aahz. „Na to ti můžu dát tucty a tucty příkladů. Když už mluvíme o daních a financích, vezmi si Grimbla. Vážíš si jeho schopností a oddanosti, i když jako osobu ho zrovna rád nemáš. Správně?"
Musel jsem připustit, že v tomhle má pravdu.
„Nebo ještě lepší," pokračoval, „vzpomeň si, když jsme se dali dohromady. Při učení magie jsem byl na tebe pořádně tvrdý a nutil tě cvičit, i když se ti vůbec nechtělo. Neměl jsi mě rád, jak jsem tě pořád dřel, ale respektoval jsi mě."
„Hm... No, to jsem tě ještě neznal, jako tě znám teď," neříkalo se mi lehce. „Pak jsem se ale postupně přesvědčil, že víš, co děláš, a že to dření je pro učení nutný... ať se mi to líbilo nebo ne."
„Přesně tak," přikývl Aahz. „Nic si z toho nedělej. To je normální reakce na autoritu, ať už je to rodič, učitel, šéf nebo vládní úředník. Nemusí se ti líbit, k čemu tě nutí, ale dokonce i při té nechuti, že tě k něčemu nutí, můžeš pořád obdivovat a vážit si poctivosti a odbornosti, s jakou dělají svou práci."
Zvesela pokrčil rameny.
„Myslím, že to by bylo tak v kostce," řekl. „Jsi mladík, Skeeve, kterého je snadné si oblíbit. Někdy si ale myslím, že by ses měl míň starat o oblibu a víc o respekt. Je to aspoň mnohem dosažitelnější cíl."
Několik minut jsem uvažoval o tom, co řekl.
„Máš pravdu, Aahzi," řekl jsem nakonec. „Důležitější je být respektovaný než oblíbený."
Nato jsem zamířil jiným směrem, než jsme až dosud kráčeli.
„Kam jdeš, parťáku?"
„Jdu za Zajdou," zavolal jsem. „Dneska ráno jsme o něčem začali mluvit a myslím, že bychom to měli dokončit."
Než jsem došel k Zajdině komnatě, měl jsem spoustu času rozmyslet si, co jí chci říct. Nepomohlo to. Když jsem tam došel, byl jsem na tom stejně, jako když jsem vyrazil. Pořád jsem nevěděl, jak to vyjádřit.
Na chvilku jsem se zastavil. Pak jsem zlehka zaklepal na dveře, než ztratím odvahu. Po pravdě řečeno, napůl jsem doufal, že bude pryč nebo spát, což by mi pomohlo z pasti, kterou jsem si sám nastražil.
„Kdo je to?"
Konec s doufáním napůl. Příště bych měl možná doufat naplno.
„To jsem já, Zajdo. Skeeve."
„Co chceš?"
„Chtěl bych s tebou mluvit, jestli je to možný."
Nastalo ticho. Trvalo dost dlouho, abych zase začal doufat, ale zároveň mít i vážné obavy.
„Chviličku."
Jak jsem tam čekal, slyšel jsem tu a tam kovový cinkot, jako když se přenáší sloupce kovových talířů... podle zvuku těžkých kovových talířů. To mě zmátlo, protože jsem nedokázal přijít na důvod, proč by Zajda měla mít v pokoji těžké kovové talíře.
Pak mi napadlo, že tam možná někoho má.
„Můžu přijít později, jestli se to nehodí," zavolal jsem a snažil se nepřemýšlet, kdo by u mé tajemnice mohl v tuhle hodinu být... a proč.
Nato se dveře rozletěly dokořán a v nich stála Zajda.
„Pojď dál, Skeeve," řekla a sotva dechu popadala. „To je ale překvapení."
To určitě bylo.
Jak tam tak stála proti světlu, myslel jsem si nejdřív, že je úplně nahá. Pak se otočila a došlo mi, že má na sobě oděv jasných barev, který jí tak obepínal tělo, že to vypadalo, jako by ho měla namalovaný na kůži.
„Ehmm..." řekl jsem potichu a nemohl z ní spustit oči.
„Promiň, že jsem takhle," řekla, popadla ručník a začala si utírat pot z tváře a krku. „Zrovna jsem se trošku tužila."
Jak víte, když jsem míval problémy, taky jsem se musel pořádně tužit, ale nikdy jsem na to nemusel mít zvláštní oblečení. Nikdy jsem ale také při tom tužení nedělal takové věci, abych se zapotil jako Zajda. Ať už měla jakékoliv problémy, musely stát za to.
„Můžu ti s něčím pomoct?" zeptal jsem se s upřímným zájmem.
„Ne, díky," usmála se. „Už jsem končila, když jsi zaklepal. Možná příště přijdeš a budeš mě jistit."
Tím mě naprosto zmátla. Jak jistit? A jaké jištění by jí mohlo při řešení problémů pomoct?
„Tak co je?" řekla a posadila se na kraj postele.

Ať už měla jakékoliv problémy, nevypadalo to, že by ji nějak zvlášť vyváděly z míry. Rozhodl jsem se je nezjišťovat, aspoň než vyřídím, proč jsem sem přišel.
„V podstatě se ti chci omluvit, Zajdo," řekl jsem.
„Za co?" Vypadala opravdu zmateně.
„Za to, jak jsem se choval dneska ráno... nebo kdy jsem se to vlastně vzbudil."
„Aha, tohle," řekla a odvrátila pohled. „Není se za co omlouvat. Při kocovině je každý trochu mimo."
Tohle bylo od ní hezké, ale nechtěl jsem to nechat jen tak.
„Ne, Zajdo, jde o víc. Vyjádřila jsi starost o mé zdraví a pohodu a já jsem ti dal pořádně zabrat, protože jsem nebyl schopný poslouchat, co říkáš. Myslím, že jsem to nechtěl slyšet. S tím vším, co se pokouším vyřešit, jsem fakt nechtěl mít další problém, který by to komplikoval."
Přestal jsem a zavrtěl hlavou.
„Jenom chci, abys věděla, že od té doby jsem o tom, cos řekla, přemýšlel. Usoudil jsem, že nejspíš máš pravdu, že mám problémy s pitím. Nejsem si tím jistý, to si nemysli, ale mám o tom dost pochybností, abych se pokusil na chvíli zvolnit."
Sedl jsem si na postel vedle ní a objal ji okolo ramen.
„Ať už jsi měla pravdu nebo ne, chci ti poděkovat za tvou starost a obavy. Tohle jsem měl říct dnes ráno a ne se bránit."
Náhle mě objala a zabořila mi tvář do hrudi.
„Ach, Skeeve," zněl její tlumený hlas. „Já se o tebe tak bojím. Já vím, že máš před sebou pár těžkých rozhodnutí, a snažím se ti ještě nepřidávat. Jenom bych chtěla, abych ti mohla nějak pomoct. A zatím to vypadá, že když se ti snažím pomoct, dělám ti to jenom horší."
Postupně mi docházelo, že asi potichu pláče, ale nevěděl jsem proč. Také mi začínalo naléhavě docházet, že nás moc oblečení nedělí a její tělo se tiskne k mému... a že sedíme na posteli... a...
Přibouchl jsem v mysli takovým myšlenkám dveře a trošku se před sebou styděl. Zajda byla očividně rozrušená a měla o mě starost. Bylo ode mě sprosté zkazit tu chvíli lehkovážným pomyšlením na...
Znovu jsem v mysli ty dveře přibouchl.
„Ale no tak, Zajdo," řekl jsem potichu a pohladil ji po vlasech. „Moc mi pomáháš. Víš a vím to i já, že bez tvojí pomoci a znalostí bych byl při uspořádávání královských financí ztracen. Vzala jsi to celé břímě na sebe."
Vzal jsem ji za ramena a trochu odtlačil od sebe, abych jí viděl do očí.
„A k tomu snažení," pokračoval jsem, „snažíš se víc než dost a je to moudré. Jako dneska ráno, když jsi se mnou mluvila o problémech s pitím. Oceňuju to... opravdu. Ale některé věci si musím vyřešit sám. Tak to má být. Nikdo to za mě nemůže a ani nemá rozhodnout, protože s důsledky budu muset žít já. Všechno, co můžeš udělat... co můžou všichni udělat... jak mi teď pomoct, je mít se mnou trpělivost. Ano?"
Přikývla a utřela si oči.
„Promiň ten vodopád," řekla zatrpkle. „Páni. Poprvně ke mně přijdeš a já vypadám takhle."
„No tohle je ale hloupost," usmál jsem se a prstem jsem se jakoby vážně dotkl špičky jejího nosu. „Vypadáš nádherně... ostatně jako vždycky. Jestli to náhodou nevíš, tak ti to říkám."
Po tom mohl následovat jedině polibek... krátký přátelský polibek. Aspoň tak začal. Pak se protahoval a protahoval a zdálo se, jako by se její tělo vedle mého rozpouštělo.
„No, bude lepší, když ti popřeju dobrou noc," odtáhl jsem se od ní. „Zítra je dlouhý den."
To byla bohapustá lež, protože zítřek měl být stejně rušný jako ostatní dny. Došlo mi ale, že když to nepřeruším a naše těla v tom budou pokračovat, dostanu se do potíží přesvědčit sám sebe, že důvod, proč jsem přišel k Zajdě do pokoje, bylo omluvit se a poděkovat jí za její starost.
Chvilinku jsem si bláznivě myslel, že bude proti mému odchodu protestovat. Kdyby to udělala, nejsem si jist, zda by mé odhodlání dostat se ze dveří bylo dost silné.
Chystala se něco říct, pak se zarazila a zhluboka se nadýchla.
„Dobrou noc, Skeeve," řekla nakonec. „Přijď mě zase navštívit... brzo."
Nutno říct, že cestou do svého pokoje mi v hlavě tančila spousta rozptylujících myšlenek.
Zajda po mně pořádně vyjela, už když jsme se poprvé setkali, a já se stáhl. Když už jsem tohle udělal a udržoval náš vztah na profesionálním základě, mohl jsem teď úplně obrátit, aniž bych ze sebe neudělal blázna? Dovolila by mi to? Stále to vypadalo, že by jí to nevadilo, ale mohl jsem si to zase jenom namlouvat.
Pak tu byla otázka, jestli vůbec mám právo navazovat nový vztah, když se pořád rozhoduji, jak naložím s návrhem královny Bolehlavy. Noc s Kassandrou bylo dobrodružství a poučná zkušenost, ale nemohl jsem si namlouvat, že zaplést se se Zajdou by bylo krátké dobrodružství.
Co jsem vlastně přesně chtěl... a od koho?
Stále ponořený do úvah jsem otevřel dveře svého pokoje... a zjistil, že tam na mě čeká demon.

Kapitola čtrnáctá

„Někdo to rád horké..."
jistý produkční

Ti z vás, kteří sledují má dobrodružství, vědí, že najít demona v mém pokoji není nic neobvyklého. Přesto jsem měl občas těžkosti si na to zvyknout.

Samozřejmě, že někteří návštěvníci demoni jsou vítanější než jiní.
Tahle byl malá a rozkošná. Měla nakrátko ostříhané hnědé vlasy, které lemovaly kulatý obličej s velkýma mandlovýma očima, drobným nosíkem a malými ústy jako srdíčko. Na všech správných místech byla velkoryse zakřivená, což harémový oděv, který na sobě měla, odhaloval se znepokojující otevřeností. Jediný problém byl, že byla drobná. Víte, ne „malá“... ale drobná.
Postava přede mnou, jakkoliv byla rozkošná, byla asi čtyři palce vysoká a vznášela se ve vzduchu.
„Ahoj!“ zašvitořila ta maličká slečna zpěvavým hláskem. „Ty musíš být Skeeve. Já jsem Dafné.“
Bývaly doby, kdy by mě to vyvedlo z míry. Díky svému cestování jsem však už něco takového viděl.
„Nic mi neříkej, nech mě hádat,“ řekl jsem tím nejsvětáčtějším způsobem. „Ty jsi Džin. Je to tak? Z Džeenu?“
„No... vlastně Džina. Ale jestli máme být kamarádi, tak žádný vtipy o Džině se světle hnědými vlasy. Jasný?“
Chvíli jsem na ni hleděl a čekal, že dopoví zbytek toho, co očividně měl být vtip. Ale místo aby pokračovala, s očekáváním na mě hleděla.
„Dobrá,“ souhlasil jsem nakonec. „To by nemělo být těžký.“
Hleděla na mě o poznání déle, pak zavrtěla hlavou.
„Ty musíš být jediný ze všech známých dimenzí, kdo tu písničku nezná,“ řekla. „Jsi určitě ten Skeeve? Velký Skeeve?“
„No... ano. My se známe?“
Došlo mi, jak hloupá otázka to byla, a než stihla odpovědět, honem jsem ji změnil.
„Ne. Určitě bych si pamatoval, kdybychom se už potkali.“
Moje neobratná oprava ji z nějakého důvodu potěšila.
„To je milý,“ řekla, připlula ke mně a jemnou rukou mi přejela po tváři, zlehka jako motýlek. „Ne, to potěšení jsem neměla. Ale máme společného známého. Pamatuješ se na Džina Kelvína?“
„Kelvína? Jistě. Pomohl mi, když jsem byl na Pervu.“
„Na Pervu, jo?“ řekla a na chvilku se zamyslela. Pak se rozzářila. „No, mluvil o tobě a říkal, kdybych sem někdy měla cestu, abych za tebou zaskočila a pozdravovala tě od něj.“
„Opravdu? To je od něj hezký... teda i od tebe.“
Kelvínova pozornost mě pochopitelně potěšila. Z jiných dimenzí moc zdvořilostních návštěv nemám. Spíš jenom ty, kteří chtějí v něčem pomoct. Také mě napadlo, že jsem nikdy nepomyslel na to zaskočit na návštěvu k někomu z těch všech nejrůznějších známých, co jsem na svých dobrodružstvích potkal. V duchu jsem si poznamenal, že to musím napravit.
„Jak se Kelvínovi vede? Zapadl zpátky do života na Džeenu, když byl tak dlouho pryč?“
„Ach. Je v pořádku,“ pokrčila Džina rameny... což udělalo s tím tílkem v harémovém oděvu zajímavé věci. „Víš, jak to chodí. Po dlouhým volnu to vždycky trvá, než si zvykneš.“
„Hele... jestli budeme spolu chvíli mluvit, nevadilo by ti, kdyby ses zvětšila na mou velikost? Usnadnilo by to rozhovor.“
Abych byl upřímný, když jsem viděl, co se dělo, když zavrtěla rameny, byl jsem zvědavý na její tělo ve větší velikosti. Rozhodně by mě to zbavilo nepříjemného pocitu, že mě přitahuje mluvící panenka.
„Žádnej problém,“ řekla a zamávala pažemi.
Vzduch se zavlnil a zachvěl a najednou přede mnou stála velká jako já. No, vlastně asi o hlavu menší, což mi na ni poskytovalo mučivý pohled shora.
„Hele, tohle je klášter nebo něco takovýho?“
„Cože? Aha. Ne, tohle je královský palác Possiltského království,“ pravil jsem. „Proč? Vypadám snad jako mnich?“
To byla samozřejmě žertem míněná otázka. Na svůj šatník jsem byl docela pyšný a každý mnich, který by se oblékal jako já, by se zpronevěřil svému slibu chudoby.
„Ne, to ne,“ připustila. „Ale vypadá to, že na někoho, kdo má být tak zcestovalý jako Velký Skeeve, máš neskutečnej zájem o můj výstřih. Copak v téhle dimenzi nemáte ženy?“
Určitě jsem se tam díval, ale nečekal jsem, že si toho všimne... nebo, když ano, že k tomu bude mít poznámky. Ale jestli jsem se za ty roky s Aahzem něco naučil, tak to jak zakrýt, když se mi nedostává slov.
„Ano, máme tu ženy,“ řekl jsem s lehkým úsměvem. „Ale upřímně řečeno, myslím, že na tvůj výstřih by zírali v každé dimenzi.“
Rozzářila se, viditelně ji to potěšilo.
„I když skutečně tvůj výstřih stojí za pohled,“ pokračoval jsem nenucené, „můj zájem je spíš profesionální. Kromě Kelvína jsi jediný obyvatel Džeenu, kterého jsem potkal, a zajímalo mě, jestli ta pastva pro oči, když jsi se zvětšila, je proměňovací kouzlo nebo opravdové zvětšení.“
Musel jsem si říct, že vyklouznutí z trapné situace to nebylo špatné. A vypadalo, že to Dafné vzala.
„Aha tohle,“ řekla a znovu pokrčila rameny. Tentokrát se mi podařilo se jí stále dívat do očí. Nechtěl jsem znovu pokoušet svoje štěstí. „To je opravdový... zvětšování a zmenšování. To je jedna z prvních věcí, kterou se Džin... a hlavně Džiny... musí naučit. Když celá dimenze jede v obchodu s přáními, musíš umět vyhovět všemožným fantaziím.“
Mysl se mi na chvilku zatoulala k několika nepublikovatelným fantaziím, které mě ohledně Dafné napadly, ale ona pokračovala.
„Není to jenom změna velikosti... tedy chci říct výšky. Dokážeme změnit jakoukoliv proporci, aby to vyhovovalo místním měřítkům krásy. Sleduj.“
Na to mi poskytla přehlídku těch nejúžasnějších ženských těl, jaká jsem kdy viděl... až na to, že všechna patřila jí! V rychlém sledu za sebou se stala štíhlou, pak baculatou, pak dlouhonohou a přitom se jí měnila délka i barva vlasů, stejně jako její pleť od jemné bledosti po ještě tmavší než její normální skořicový odstín. Rozhodl jsem se, že ať je

dimenze s těmito měřítky krásy kdekoliv, měl bych tam zaskočit na návštěvu... a to brzy.
Svou další reakci jsem nečekal. Možná to bylo proto, že jsem poslední dobou myslel hodně na ženy a svatbu, ale když jsem sledoval, jak se dokáže měnit, napadlo mě, že by byla zajímavou manželkou. Jen si to představte: žena, které dokáže libovolně měnit tvary, velikost, osobnosti! Rozhodně by to zmírnilo obavy, že celý život s jednou ženou bude nudný.
„Velmi působivé," řekl jsem a snažil se zastavit tento směr úvah. „Pověz, uvažovala jsi někdy o kariéře modelky?"
Oči se jí na chvilku zúžily, ale pak se znovu uvolnila.
„Předpokládám, že to bylo míněno jako poklona. Je to tak?"
To mě opravdu zmátlo.
„Samozřejmě," řekl jsem. „Proč. Ne snad?"
„Jsem tak atraktivní, že bych si tím mohla vydělávat. Takhle to myslíš?"
„No... ano. I když, když to řekneš takhle, jako poklona to moc nezní."
„Nemáš o tom ani páru," řekla Džina a obrátila oči v sloup.
„Hele, Skeeve. Už jsem to jednou zkusila... a máš pravdu, umím to a jsou v tom pěkný peníze. Ale bolí to."
„Tomu nerozumím," přiznal jsem.
„Tak především, i když ta práce zvenku vypadá atraktivně, není to tak. Jsou to dlouhý hodiny v nepohodlí, víš? Pro většinu lidí jít na pláž je zábava, ale zkus sedět na jednom místě šest hodin, ve vlnách, aby bláznívej fotograf chytil „správný úhel a světlo"... a často dokonce ani potom ten záběr nepoužijou."
Účastně jsem přikyvoval a přitom jsem uvažoval, co je to zač ten fotograf a co s tím má co společného nějaký zvláštní způsob chytání ryb, když mluví o záběru, úhlu a světle.
„Lidi si myslí, že být modelkou je úžasné postavení," pokračovala. „Přitom máš asi takové postavení jako kus masa na řeznickém špalku. Může být na tebe soustředěná veškerá pozornost, ale pro lidi, kteří s tebou pracujou, jsi jenom pár liber masa, který je třeba správně napolohovat a prodat. Víš, mám ráda, asi jako každá žena, když se někdo mého těla dotýká. Když se to ale děje, ráda si myslím, že ten, kdo se mě dotýká, myslí na mě. Tady jsi však jako figurína nebo loutka, kterou nastavujou na efekt."
„Hm, hm," řekl jsem a uvažoval, že kdybych měl vůbec někdy šanci se jejího těla dotýkat, rozhodně bych přitom na ni myslel.
„Samozřejmě, pořád máš práci udržovat vybavení ve formě. Většina žen cítí, že by vypadaly líp, kdyby pár liber zhubly nebo trošku si vypracovaly svaly... a dokonce i na tom občas pracují. No, řeknu ti, když tvoje živobytí závisí na tvém vzhledu, udržování těla ve formě není žádná kratochvíle. To je práce na plný úvazek. Celý tvůj život se točí kolem diet a cvičení, a to nemluvím o péči o vlasy a pleť. Jasně, já mám výhodu, protože dokážu měnit tvary, ale věř mi, čím míň musíš dělat magií, tím míň se musíš namáhat a tím déle to vydrží."
„Což nás přivádí k další záležitosti: Ať se snažíš sebevíc o svůj vzhled pečovat, je to předem prohraný boj s časem. Džiny žijí déle než ženy z jiných dimenzí, ale stáří nakonec dostihne každého. Nejdůležitější rysy, které nejvíce poutají zrak, začnou poklesávat a uvadat, kůže na krku a rukou začne vypadat jako mokrý papundekl a dřív, než řeknete „stará bába", jste ze dveří venku a nahradí vás z bezedné zásoby mladoučkých nadějí. Nádhera, co?"
To mě přinutilo se zamyslet. Jedna věc na tom být čarodějem je, že stáří nehraje hlavní roli. Ale hernajs, když jsem začínal, nějakou dobu jsem používal proměňovací kouzlo, abych vypadal starší, protože nikdo by nevěřil, že mladý čaroděj k něčemu je. Představa ztratit práci jenom proto, že zestárnete, je úděsná. Zjistil jsem, že jsem rád, že většina povolání nemá věkové omezení, jako zřejmě mají modelky.
„A potom navrch toho všeho," pokračovala Džina, „je tu maličký detail, jak se k tobě chovají lidi. Většinu mužů odrazuje tvůj vzhled a ani náhodou se k tobě nepřiblíží. Zírají na tebe a slintají, možná si trošku představujou, ale dostat tě na rande se nepokusí. Pokud sami nevypadají jako hvězdy a nemají železné ego, bojí se, že by vypadali jako „Kráska a Zvíře". Kdo po tobě vyjede, mívá většinou na mysli určitý scénář... a do něho nepatří, že bych mluvila nebo vůbec myslela. Chtějí ozdobu, a pokud je v tom úžasném balení osoba, nejsou tím překvapeni, ale spíš jim to vadí."
Povzdechla si a zavrtěla hlavou.
„Promiň, že tak přeskakuju, ale jde mi to strašně na nervy. Když o tom uvažuješ, je smutný myslet na ženy tak, že světu nemají co jiné nabídnout než to, jak vypadají. Já osobně si ráda myslím, že mám víc co nabídnout než jen tohle."
Zhluboka se nadýchla, hlasitě vzduch vyfoukla a podívala se na mě.
„Ehm... Co kdybych prostě řekl, že vypadáš fantasticky, a zapomněl na nějaké úvahy o tvých možnostech jako modelce?" řekl jsem opatrně.
„Pak bych řekla „Díky, milý pane". Ty taky nevypadáš špatně."
Usmála se a vysekla malou poklonu. Úspěšně jsem odolal nutkání jí to oplatit.
Teď jsem se snažil vymyslet, o čem bychom mohli mluvit dál, když jsme vyčerpali téma krásy.
„Jak moc se znáš s Kelvínem?" zeptala se Dafné a vyřešila to tak za mě. „Podle toho, co říká, jste starý kámoši."
Teď už jsme byli na známé půdě.
„No, vlastně jsem ho koupil na Bazaru na Pakle. Abych byl přesný, koupil jsem jeho láhev. Měl jsem od něj právo na jedno přání... ale to ti nemusím vysvětlovat. Určitě znáš ten postup líp než já. Znám ho jenom pár let, kdy jsem se dostal k tomu, abych tu láhev otevřel."
„Tomu nerozumím," roztomile se zamračila. „Proč jsi tu jeho láhev vlastně kupoval, když jsi ji několik roků neotevřel?"
„Proč jsem ji vlastně kupoval, to je dlouhá historie," řekl jsem a legračně zakoulel očima. „A k tomu, proč jsem ji tak dlouho nepotřeboval... jsem členem silnýho týmu, který sám používá magii... vlastně jeho šéf. Většinu problémů, které se objeví, dokážeme zvládnout v pohodě sami bez pomoci zvenčí."
Dobrá. Tak jsem si teda hřál svou polívčičku. I když jsem nevěděl, jestli to vůbec bude nějak mezi námi pokračovat,

byla tak rozkošná, že jsem usoudil, že neuškodí na ni trošku udělat dojem.
„Takže po celou tu dobu byl pořád s tebou? Co jsi koupil jeho láhev do jeho propuštění ze služby na Pervu? Kdy to přesně bylo?“
Nevypadalo to, že bych na ni udělal dojem. Daleko víc ji zajímaly otázky o Kelvínovi, než aby se dozvěděla něco o mně. Ta situace mě trochu znechutila.
„Ach, to nebylo tak dávno,“ řekl jsem. „Vlastně sotva před pár týdny. Samozřejmě, ne ve všech dimenzích běží čas stejně rychle... ale to určitě víš.“
„To je fakt,“ řekla zamyšleně. „Pověz, neříkal, jestli se vrátí přímo na Džeen? Anebo že se někde nejdřív staví?“
„Nech mi chvilku. Pokud si vzpomínám, tak ne... Počkej. On se nevrátil na Džeen? Myslel jsem, že ses zastavila, protože to on ti říkal, aby ses zastavila, ne?“
Byl jsem zmatený a přitom mi to dělalo starost. Jestli Dafné hledá Kelvína, jak se dozvěděla o mně? Neznám žádného jiného Džina... nebo někoho, kdo by pravidelně cestoval na Džeen.
„Ach ne, vrátil se v pořádku,“ pokrčila rameny. „Jenom jsem byla trošku zvědavá...“
Ozvalo se tiché BAMF a v pokoji se zhmotnil druhý Džin. Okamžitě jsem v něm poznal Kelvína, o kterém jsme zrovna s Dafné mluvili. Na první pohled jsem ale poznal, že něco nehraje.

Kapitola patnáctá

„Požehnáni buď mírotvorci, neboť bombardováni jsou z obou stran.“
neoficiální motto mírových jednotek OSN

Při výpravě na Perv jsem poznal Kelvína dost dobře. Během celého dobrodružství s ním neotřásla žádná krize. Nikoho takového jsem zatím nepoznal. Teď ale vykazoval všechny příznaky hrozící ztráty nervů... zaťaté zuby, zamračené čelo, celý napnutý, prostě to všechno.
„To jsem si moh myslet!“ ušklíbl se a ani nekývl na pozdrav. Jako bych tam ani nebyl. „Jakmile jsem zjistil, že jsi pryč, měl jsem vyrazit sem.“
Přesto, že jsem toho o Džeenech věděl málo, napadlo mě, že může být zdraví nebezpečné, když se na vás některý rozzlobí. Magii, stejně jako nůž, lze použít v dobrém nebo ve zlém. Můj první impulz byl pokusit se ho rychle uklidnit... nebo vyvrátit jeho domněnky.
K mému překvapení se však Džina k němu na patě otočila se stejným vztekem.
„Aha, chápu,“ odsekla. „Podle tebe je v pořádku, když zmizíš na celý roky, ale jakmile já vytáhnu paty ze dveří, vyrazíš mě hledat!“
Zájem, který jsem o Dafné měl, se zaskřípěním zařadil zpátečku. Vmžiku se změnila z flirtující kokety na štěkavou fúrii. Navíc to vypadalo, že její vztah s Kelvínem je víc než jen „známí“, jak prohlásila.
„Byl to obchod,“ prohlašoval Kelvín, pořád tváří v tvář mé návštěvnici. „Víš, to, co živí celou naši dimenzi. Kromě toho, kdybys vypadla jenom trochu si vyhodit z kopejtka, vůbec by mě to nezajímalo. Ale vadí MNĚ, že jsi se vyplížila, abys mě kontrolovala.“
„No a co? Nemělo by ti to vadit... pokud jsi mi snad neřekl všechno, tak je to.“
„To, co mi vadí, je, že mi nedokážeš věřit,“ vyštěkl Kelvín. „Proč se mi teda vůbec na něco ptáš, když mi stejně nevěříš, že ti říkám pravdu?“
„Já jsem ti věřila všechno, cos mi říkal. To TY jsi mě naučil, jaká to byla hloupost. Pamatuješ?“
Vypadalo to, že to nikam nepovede. Tak jsem sebral odvahu a vložil se do toho.
„Promiňte, ale myslel jsem, že vy dva jste přátelé.“
Kelvín přerušil hádku, aby mi uštědřil opovržlivý pohled.
„Přátelé? Tak tohle ti řekla?“
Znovu se obrátil k Džině.
„Víš, zlato, na to, že mě pořád obviňuješ z lhaní, jsi sama s pravdou pěkně na štíru!“
„Nebuď hlupák,“ odsekla Džina. „Kdybych mu řekla, že jsem tvoje žena, tak by tě kryl. Ty si myslíš, že nevím, jak všichni mužský držíte spolu?“
„Počkejte chvilku,“ přerušil jsem je. „Povídala jsi „žena“? Vy jste manželé?“
Poslední zbytky mého zájmu o Dafné s kvílením zemřely.
„Jistě,“ zašklebil se Kelvín. „Copak bys to podle lásky a vášně, kterou si projevujeme, neřekl? Samozřejmě, že jsme manželé. Myslíš si snad, že by se někdo z nás dal dohromady s těmi zlořády z venku?“
Prudce zavrtěl hlavou. Na chvilku se zdálo, že se skoro uklidnil.
„Mimochodem, Skeeve, rád tě zase vidím,“ řekl s lehkým úsměvem. „Promiň, že jsem zapomněl na dobrý vychování, ale dostal jsem... No, i když je trošku pozdě, rád bych ti představil svou manželku Dafné.“
„No, aspoň už vím, co to chce, abys mě představil jednomu ze svých obchodních přátel.“ A pustili se do toho znovu.
Ozvalo se zaklepání na dveře.
Odpověděl jsem. Pomyslel jsem si, že je hezký znát aspoň pár lidí, co vstupujou do mého pokoje normálně... a ne tam prostě neohlášené vhupnou.
„Je všechno v pořádku, Šéfe? Měl jsem pocit, že slyším hlasy.“
„Jasně,“ řekl jsem, „to jenom... Kvido?“
Moje mysl se vypořádávala s několika obrazy a vjemy současně a nijak nepospíchala. První mi došlo, že se Kvido vrátil ze svého úkolu zplnomocněnce při vybírání daní. Jako druhé to, že má ruku v šátku.
To druhé mě překvapilo víc než to první. Po té době, co jsme spolu strávili, jsem začal věřit, že moji strážci jsou

prakticky nezranitelní. Připomínka, že mohou být fyzicky zranění jako každý, byla trošku znepokojující.
„Ty už jsi zpátky?“ zeptal jsem se. „A co se ti stalo s rukou?“
Místo odpovědi se podezřívavě díval na za mnou se hádající Džiny.
„Co se to tam děje, Šéfe?“ vyzvídal. „Co jsou ti dva vlastně zač?“
Poněkud mě překvapilo, že moje návštěvníky vidí a slyší, ale pak jsem si vzpomněl, že to, že je může vidět nebo slyšet jenom vlastník jejich láhve, platí jenom tehdy, když Džin plní smlouvu.
„A, to jsou moji přátelé,“ řekl jsem. „No... něco na ten způsob. Myslel jsem, že zaskočili na návštěvu, ale jak vidíš, trošku se to vymklo. Ten s vousy je Kelvín a ta dáma, se kterou se hádá, je jeho manželka Dafné.“
Myslel jsem, že je to jasné vysvětlení, ale Kvido sebou škubl, jako bych ho praštil.
„Říkal jsi „jeho manželka“?“
„Správně. Proč?“
Strážce pokročil a postavil se mezi mě a hádající se párek.
„Jdi odsud, Šéfe,“ řekl potichu.
„Cože?“
Nejdřív jsem myslel, že jsem mu špatně rozuměl.
„Šéfe,“ sykl s nucenou trpělivostí. „Jsem tvůj osobní strážce. Je to tak? Tak jako tvůj osobní strážce, který je teď zodpovědný za zachování tvýho zdraví, ti říkám, aby jsi odsud vypadl!“
„Ale...“
Kvido o tom očividně nebyl ochoten dál diskutovat. Místo toho mě popadl zdravou paží a vynesl mě za dveře do chodby, kde mě ne zrovna jemně postavil ke zdi vedle dveří.
„Teď zůstaň tady,“ řekl a mohutným prstem mi zašermoval před obličejem. „Chápeš? Zůstaň tady!“
Tón, kterým to řekl, jsem znal. Byl to ten samý, jako když jsem se pokoušel dát Glípovi jednoduchý povel... asi potřetí nebo počtvrté poté, co mě soustavně ignoroval. Rozhodl jsem se, že se budu chovat podle příkazu, abych dokázal, že jsem chytřejší než můj miláček.
„Tak jo, Kvido,“ odměřeně jsem přikývl. „Podle rozkazu.“
Na chvilku zaváhal a měřil si mě, jako bych se chystal na dveře zaútočit. Pak spokojeně kývl, otočil se, vpochodoval do mého pokoje a zavřel za sebou dveře.
Nerozuměl jsem slovům, ale slyšel jsem, že hádající se hlasy na chvilku zmlkly. Pak se znovu vzedmuly v rozzlobeném chóru přerušovaném Kvidovým hlasem, který něco říkal. Pak bylo ticho.
Po dlouhé chvíli ticha se dveře znovu otevřely.
„Můžeš jít dál, Šéfe,“ oznámil mi strážce. „Už jsou pryč.“
Opustil jsem stanoviště u zdi a znovu vešel do pokoje. Stačil jeden pohled na potvrzení toho, že strážce měl pravdu. Džinové zmizeli neznámo kam. Kupodivu, první, co mě napadlo, bylo, že mě trošku ranilo, že se ani neobtěžovali se se mnou rozloučit.
Také mě napadlo, že bych si dal pohár vína, ale odolal jsem. Místo toho jsem si sedl na kraj postele.
„Tak jo, Kvido,“ řekl jsem. „Tak o co šlo?“
„Promiň, že jsem tě takhle vystrčil, Šéfe,“ řekl strážce, ale vůbec to nevypadalo, že se omlouvá. „Víš, že tohle není můj normální styl.“ . „Tak co jsi to prováděl?“
„Konal jsem jenom svou práci,“ odvětil. „Jako tvůj strážce jsem se pokoušel tě chránit před zraněním nebo dokonce zabitím. Za tohle mi podle popisu práce platíš.“
„Chránil mě? Před těmi dvěma? Ale no tak, Kvido. Vždyť se jenom hádali. A dokonce ani ne se mnou. Bylo to takový jejich manželský hašteření.“
„Jenom se hádali?“ řekl strážce a naklonil se nade mnou. „ Co si myslíš...“
Náhle se zarazil a ustoupil. Ztěžka oddychoval.
Byl jsem opravdu zmatený. Nevzpomínal jsem si, že bych vůbec někdy viděl Kvida tak rozčileného, ale opravdu jsem nemohl přijít na to, co ho tak naštvalo.
„Promiň, Šéfe,“ řekl nakonec, už skoro normálním tónem. „Jsem pořád trošku rozpálenej, vždyť to bylo o vlásek. Za moment budu naprosto v pořádku.“
„Co bylo o vlásek?“ naléhal jsem. „Vždyť se jenom...“
„Vím, vím,“ řekl a mávnutím ruky mě umlčel. „Vždyť se jenom hádali.“
Zhluboka se nadechl a založil si ruce na prsou.
„Víš, Šéfe, pořád zapomínám, jak jsi nezkušenej. Víš, v magii jsi možná špička, ale pokud jde o mou specialitu, což je, řekněme, ruční práce a pranice, jsi pořád úplný prosťáček.“
Zčásti jsem chtěl proti tomu protestovat, protože za ty roky jsem se dostal do pár docela ošklivých potyček, ale mlčel jsem. Kvido a jeho bratranec Frigo byli specialisté a jestli jsem se za ty roky něco naučil, byl to respekt k odborníkům.
„Víš, Šéfe, lidi říkají, že chlapíci jako já a Frigo se vlastně od poldů vůbec nelišíme... je to stejná hra jenom na druhý straně čáry. Já ti nevim. Možná je to tak. Jsem si ale jistej, že se se svými protihráči shodneme na jedný věci: Nejnebezpečnější situace, do kterých se můžeš dostat... ve kterých nejsnáz můžeš rychle přijít o krk... to nejsou přestřelky nebo války gangů. Je to běžný D&D scénář.“
„D&D,“ zamračil jsem se. „To myslíš ty hry s mapou a kostkou, o kterých jsi mi říkal?“
„Ne. Mluvím o „domácích debatách“. O manželským hašteření... takovým, který jsi tu měl, když jsem přišel. Ty jsou smrtelný, Šéfe. Zejména ty mezi manželem a manželkou.“
Chtěl jsem se zasmát, ale vypadal, že to, co říká,
myslí naprosto vážně.

„Děláš si legraci, Kvido?“ řekl jsem. „Co by se mohlo stát, aby to bylo nebezpečný?“
„Daleko víc věcí, než si dokážeš představit,“ odvětil. „Právě to je dělá tak nebezpečný. Při normálních hádkách můžeš docela dobře vysledovat, co se děje a co se může stát. Ale hádky mezi manžely jsou nevyzpytatelný. Nedokážeš říct, kdo se pustí do koho, s čím a kdy, protože oni neznají sami sebe.“
Začínal jsem věřit tomu, co říkal. Ta představa byla fascinující i děsivá zároveň.
„Proč myslíš, že to tak je, Kvido? Co dělá hádky mezi manžely tak výbušnými?“
Strážce se zamračil a podrbal na hlavě.
„Nikdy jsem o tom moc nepřemýšlel,“ řekl. „Kdybych se k tomu měl vyjádřit, řekl bych, že je to kvůli motivačním důvodům.“
„Kvůli motivům?“ opravil jsem ho bez uvažování.
„To taky,“ přikývl. „Víš, Šéfe, obchodní debaty, který vedou k násilí a ke kterým jsem obvykle volán, abych to řešil, mají snadno srozumitelný důvody... jako chamtivost nebo strach. Povězme jako když Šéf A chce něco, s čím se Šéf B zdráhá rozloučit jako třeba pořádně výdělečný území, nebo když se Šéf B bojí, že Šéf A se ho pokusí oddělat a rozhodne se ho předejít. V takových situacích mají na mysli jasný cíl, a proto je akci relativně snadné předpovědět a čelit. Chápeš?“
„Asi ano,“ řekl jsem. „A při domácích debatách?“
„Tam to může být ošklivý,“ zašklebil se. „Začíná se to, když lidi, co se hádají, neví, proč se hádají. V sázce tu jsou emoce a citová zranění a ne peníze. Problém je ten, že tu není žádnej jasnej cíl, a co se týká výsledku, nedá se říct, kde by bitka měla přestat. Pořád se jenom stupňuje a stupňuje, obě strany si to nandavaj a víc a víc toho ničí, až je každý z nich tak raněný, že zranit toho druhého může už jen nějakou důležitou věcí.“
Udeřil se pěstí do dlaně druhé ruky, až to mlasklo a škubl sebou, protože to byla ta zraněná paže.
„Když to vypukne,“ pokračoval, „musíš být co nejdál. Jeden vyjede po tom druhém, nebo vyjedou po sobě navzájem s čímkoliv, co mají po ruce. Nejhorší na tom je, že když se to pokusíš zastavit, obrátí se nejspíš oba dva proti tobě. Proto se do toho ani my, ani poldové nechceme míchat. Víš, i když jsou oba šílení, pořád reflexivně chrání jeden druhého před zásahem zvnějšku... přičemž do této kategorie spadáš i ty nebo kdokoliv jiný, kdo se pokouší do toho míchat. Nejprozíravější proto je, pokud vůbec tu šanci máš, zmizet co nejdál a čekat, až se prach usadí a až teprve potom se odvážit a znovu se k nim přiblížit.“
Bylo to hrozně zajímavé, zejména proto, že sám jsem uvažoval o manželství. Jeho škubnutí mi však připomnělo nezodpovězenou otázku o jeho zdravotním stavu, kterou jsem mu původně položil.
„Myslím, že už tomu rozumím, Kvido,“ řekl jsem. „Díky. A teď mi pověz, co se ti stalo s rukou? A jak to, že už jsi zpátky v paláci?“
Zdálo se, že Kvida ta náhlá změna tématu poněkud překvapila.
„Promiň, že jsem se neohlásil hned, jakmile jsem přišel, Šéfe,“ pravil a byl poněkud nesvůj. „Bylo už pozdě a myslel jsem, že už spíš... než jsem uslyšel tu hádku. Dal bych ti vědět hned ráno.“
„Hra, hm. Nic se neděje. Ale protože spolu mluvíme už teď, tak co se stalo?“
„Dostali jsme se do malých potíží, to je všechno,“ pravil s odvráceným pohledem. „Nic vážnýho.“
„Dost vážnýho, abys z toho měl ruku v šátku,“ poznamenal jsem. „Tak co se stalo?“
„Kdyby ti to nevadilo, Šéfe, raději bych se do podrobností nepouštěl. Po pravdě řečeno, je to dost trapný.“
Chtěl jsem naléhat, ale rozmyslel jsem si to. Kvido toho po mně nikdy moc nechtěl, ale teď mě žádal, abych do toho nešťoural. To nejmenší, co jsem mohl udělat, bylo respektovat jeho soukromí.
„V pořádku,“ pronesl jsem pomalu. „Tak to teď necháme být. Budeš moct s tou rukou pracovat?“
„Kdyby bylo nejhůř. Ale ne na plný výkon,“ připustil. „O tom jsem vlastně s tebou chtěl mluvit, Šéfe. Bylo by možný, abys odvelel Friga k Pašce a já abych tady převzal jeho povinnosti?“
Vzhledem k tomu, jaký byl Kvido do Pašky blázen, to byla žádost jako hrom. Vyhovět jsem se jí ale zdráhal.
„To nevím, Kvido,“ řekl jsem. „Frigo pracuje s Glípem, aby zjistil, co mu je. Vůbec se mi nechce tahat ho od toho, dokud něco nebudeme vědět. Víš co? Co kdybych takhle požádal Kulíka, aby vypomohl venku?“
„Kulíka?“ zamračil se strážce. „No, nevím, Šéfe. Nemyslíš, že jako trol by tady lidi spíš zastrašoval?“
Vzhledem k tomu, že se Kvido a Frigo při své práci velmi spoléhali na zastrašování, to byla zajímavá poznámka. Měl ale pravdu.
„Copak Paška nemá něco jako proměňovací kouzlo, co by Kulíkův vzhled trošku upravilo?“ navrhl jsem.
„Předpokládám, že se nepotulovala po krajině jako Pervektka a neblýskala zelenýma šupinama.“
„Aha! To je pravda! Dobrej nápad, Šéfe,“ rozzářil se Kvido. „V tom případě to není žádnej problém. Kulík bude dobrej.“
„Dobrá, hned ráno s ním o tom promluvím.“
„Vlastně Kulík je na to ještě lepší než Frigo,“ pokračoval strážce, spíš pro sebe. „Paška je pořád trošku mimo, jak mě postřelila, a Frigo by možná...“
„Hej! Počkat! Říkal jsi, že tě Paška postřelila?“
Kvida to vylekalo, ale pak se hned stáhl za zeď spravedlivé rozhořčení.
„Vážně, Šéfe,“ pravil. „Myslím, že jsme se dohodli, že o tom nebudeme mluvit. Rozhodně ne nějakou dobu.“

Kapitola šestnáctá

„Manželství je skvělá instituce... pokud chcete institucionalizaci.“
S. Freud

„Ahoj, Kulíku. Můžu dál?“
Trol vzhlédl od knihy a jeho ohromná ústa se roztáhla v potěšeném úsměvu.
„Skeeve, starý brachu!“ pronesl. „Zajisté. Po pravdě řečeno jsem tě očekával.“
„Opravdu?“ řekl jsem, vešel do jeho pokoje a rozhlédl se, kam bych si sedl.
„Ano. Ráno jsem narazil na Kvida, a ten mi situaci vysvětlil. Povídal, že pro mě budeš mít nějakou práci. Tak tu zabíjím čas a čekám, až to dostanu oficiálně.“
Zajímalo mě, jestli Kvidovo vysvětlení Kulíkovi bylo detailnější než to, které poskytl mně.
„Opravdu je to pro tebe v pořádku?“ zeptal jsem se. „Nevadí ti to?“
„Nesmysl. To nestojí za řeč,“ odvětil trol. „Po pravdě řečeno, jsem rád, že zas mám nějakou konkrétní práci. Poslední dobou jsem se tu cítil docela zbytečný. Vlastně jsem si začal říkat, co tady ještě dělám.“
To se dotkl mého bolavého místa. Hodně času už uplynulo, co jsem k němu zaskočil na kus řeči.
„Promiň, že jsem se neukázal,“ omlouval jsem se provinile. „Byl jsem... měl jsem toho moc... a...“
„To je fakt,“ zašklebil se Kulík a mrkl na mě. „Když jsi se onehdá v noci valil domů, viděl jsem, že toho máš dost. Takže něco na tom bude.“
Cítil jsem, jak se červenám. „No, to ne,“ vykoktal jsem. „To jsem byl...“ „Klídek, kámo,“ mávl trol rukou. „Jenom si tě trošku dobírám. Vím, co máš před sebou, co po tobě chce královna a to všechno. O tom všem jsem trošku popřemýšlel, ale usoudil jsem, že by bylo nezdvořilé nabízet radu, když o ni nikdo nežádá.“
„Ano? To je paráda,“ řekl jsem a myslel to vážně. „Uvažoval jsem se tě zeptat na tvůj názor, ale nevěděl jsem jak.“
„Myslím, že jsi to právě udělal,“ zašklebil se Kulík. „Přitáhni si křeslo.“
Poslechl jsem a on pokračoval. „Rady do manželství, zejména když jde o výběr budoucího partnera, je obvykle nejlepší si nechat pro sebe. Ten, pro koho by byly určené, se už stejně nejspíš rozhodl a vyslovit názor protichůdný tomuto rozhodnutí by mohlo znamenat zahrávat si s vlastním zdravím. Ty jsi se ale zeptal. Myslím ale, že tě mé úvahy o této záležitosti poněkud překvapí.“ „Jak to?“
„Většina z těch, co mě znají... a myslím tím opravdu mě, ne Drsoně... mě považují za poněkud romantického.“
Zamrkal jsem, ale zachoval vážnou tvář. I když jsem si Kulíka nesmírně vážil, nikdy jsem ho nepovažoval za romantického. Nejspíš to souvisí s jeho zelenými zacuchanými vlasy a velkýma očima nestejné velikosti. I když předpokládám, že trolové mají rádi život (odkud by se jinak brali malí trolové), posuzoval jsem jejich vzhled spíš podle toho, jaký k nim mají vztah obyvatelé jiných dimenzí, tedy řadil jsem je někam na samý spodek stupnice přitažlivosti. Jejich ženské protějšky, troldy, jako jeho sestra Tananda, to byla samozřejmě naprosto jiná kapitola. Ale co se týká trolů... na stupnici od jedné do deseti bych je obecně hodnotil někde kolem mínus osmnácti.
Teď ale trol, ačkoliv to byl možná starý přítel, seděl ode mě na dosah ruky... jeho ruky, ne mojí... a ta ruka byla mnohem silnější než dvě ruce toho nejsilnějšího člověka... což já nejsem... takže jsem se s ním o to nepřel. Hrome, kdyby tvrdil, že je královna ze Sáby, nejspíš bych mu dal za pravdu.
„Z větší části mají pravdu,“ pokračoval Kulík, „ale v případě manželství dokážu být tak chladně analyzující jako nejlepší z nich.“
„Úžasné,“ řekl jsem, „právě v tohle jsem doufal... Neemocionální, nezaujatý názor.“
„Za prvé dovol, abych ti položil několik otázek,“ řekl trol.
„V pořádku.“
„Miluješ ji?“
Odmlčel jsem se, abych otázku poctivě zvážil.
„To si nemyslím,“ řekl jsem. „Samozřejmě, o lásce zas toho ve skutečnosti tolik nevím.“
„Ona tě miluje?“
„To si taky nemyslím,“ odvětil jsem.
Bavilo mě to. Kulík to rozebíral tak, že i já jsem té logice rozuměl.
„A ona ti řekla, že tě miluje?“
O tom jsem ani nemusel přemýšlet.
„Ne.“
„Jsi si jistý?“ naléhal trol.
„Naprosto,“ odpověděl jsem. „Nejpodobnější tomu co řekla, bylo, že si myslí, že bychom byli dobrý pár. Myslím, že to myslela jako poklonu.“
„To je dobře,“ řekl můj přítel a pohodlně se v křesle opřel.
„Prosím?“ zamrkal jsem. „Skoro jsem si myslel, že jsi řekl...“
„Řekl jsem, že je to dobře, a taky to tak myslím,“ zopakoval trol.
„To nechápu,“ řekl jsem. „Myslel jsem, že manželství mají být...“
„... Založená na lásce?“ dokončil za mě Kulík. „To si myslí většina mladých lidí. Proto se taky tolik jejich manželství rozpadá.“
I když mě předem vlastně varoval, trolův názor mě poněkud zneklidnil.
„Ehm, Kulíku? Je nějaký rozdíl mezi „analytický“ a „cynický“?“
„Není to tak bezcitné, jak se zdá, Skeeve,“ zasmál se trol. Moje poznámka ho očividně neurazila. „Víš, když jsi mladý a nabitý hormony a poprvé dojde k setkání s někým opačného pohlaví, s kým nejsi příbuzný, prožíváš pocity a nutkání, s jakými jsi se nikdy předtím nesetkal. A protože většina je, navzdory svému vychloubání se opakem, vychována jako slušní a spořádaní lidé, automaticky těmto pocitům přiřazují společensky přijatelné označení: Láska. A samozřejmě, když dva lidé toto pociťují k sobě navzájem, je ihned po ruce sociálně přijatelná odpověď... přesněji manželství.“
„Ale není to...“ začal jsem, ale trol mě pozvednutím ruky zarazil.

„Vyslechni mě," řekl. „Pokračujme v našem malém rozboru. Vášně nakonec ochladnou a pobláznění skončí. Může to trvat roky, ale nakonec oba zjistí, že „prostě být spolu" nestačí. Je načase vyrovnat se s životem. Naneštěstí právě v tu chvíli zjistí, že mají spolu pramálo společného. Také často zjistí, že jejich životní cíle jsou odlišné, nebo přinejmenším, že jejich plány, jak jich dosáhnout, se liší. Pak zjistí, že místo ideálního partnera, s kterým by si stáli po boku, aby si to rozdali se světem, si otevřeli druhou frontu. Stále víc a víc času tráví řešením svých problémů, místo aby ho věnovali potýkání se se zbytkem světa."
Nemohl jsem si pomoct, ale zjistil jsem, že mě jeho proslov vtáhl, skoro zhypnotizoval. „Co se stane potom?" otázal jsem se. „Jestli jsou rozumní... všimni si, že říkám „rozumní", ne „inteligentní"... tak jdou každý svou cestou. Velmi často však lpí na představě té „lásky" a snaží se, „aby to fungovalo". Když se stane tohle, výsledkem je vojenský tábor ve stavu nejistého příměří... a šťastný z toho není nikdo... a nikdo také nemá možnost naplno uplatnit své schopnosti."
Pomyslel jsem na hašteření mezi Kelvínem a Dafné, jehož jsem byl svědkem, a na to, co mi řekl Kvido o domácích debatách a jak mohou vybuchnout v násilí. Mimoděk jsem se nechtěně zachvěl. „To zní pochmurně," pravil jsem.
„Ach, to taky je," přikývl trol. „Snažit se „aby to fungovalo" je to nejotravnější a nejdepresivnější trávení volného času, co bylo kdy vynalezeno. Opravdový problém je v tom, že každý skončil s nesprávnou osobou, ale, než by to přiznali, radši se snaží o kosmetické úpravy."
„Kosmetické?"
„Povrchní změny. Věci, na kterých ve skutečnosti nezáleží."
„To nechápu."
„Tak jo," řekl trol. „Dám ti příklad. Žena řekne, že potřebuje nové šaty. Manžel jí tedy dá peníze, aby si šla nějaké koupit. Řekl bys, že je to vlastně jednoduchá a otevřená výměna, ne?" „No... ano."
„To jenom na povrchu," vysvětloval Kulík. „Teď se na to podívejme trochu do hloubky... co se vlastně opravdu děje. Manžel stále jenom pracuje... mimochodem, to je pro muže, který se ožení a začne cítit „odpovědnost", normální reakce... a jeho žena se cítí nešťastná a opomíjená. Její řešení je, že potřebuje nové šaty, aby byla přitažlivější a manžel si jí víc všímal. Povrchní řešení jejího neštěstí. Řekne tedy, že potřebuje nové šaty. Manžela to rozladí, protože má skříň plnou šatů, které vůbec nenosí, ale raději jí dá peníze na nákupy, než aby se s ní hádal... opět povrchní řešení. Všimni si, že jí prostě dá peníze. Ne aby ji vzal na nákupy a pomohl jí vybrat nové oblečení."
Trol se v křesle opřel a založil si ruce na prsou. „A odtud to jde s kopce. Ona dostane nové šaty a nosí je, ale manžel si toho nevšimne nebo to neokomentuje... možná i proto, že se pořád zlobí, že musel zaplatit za něco, co považuje za zbytečné vydání. Takže koupě nových šatů... její povrchní řešení... nefunguje... protože se stále cítí opomíjená a nešťastná... a nazlobená a zklamaná, že manžel si jí neváží a ona se přitom tak moc snaží. Mezitím její manžel cítí, že je pořád nešťastná, takže to, že jí dal peníze... jeho povrchní řešení... nefungovalo. Cítí se ještě víc zahořklý a nazlobený, protože teď to vypadá, že jeho manželka bude nervózní a nešťastná, i když jí dává všechno, co chce. Víš, snažit se vyřešit problém jen na povrchu kosmetickými úpravami a nepřiznat si, oč opravdu běží, to věci nezlepšuje, ale naopak zhoršuje."
Triumfálně se usmál a já o jeho vývodech uvažoval. „Takže ty říkáš, že manželství nefungujou," pravil jsem obezřetně, „že celé to pojetí je na vodě."
„To vůbec ne," opravil mě trol a vrtěl hlavou. „Říkám, že oženit se pod mylným dojmem, že láska všechno zmůže, je přivolávání katastrofy. Vhodné spojení dvou lidí, kteří vstupují do manželství s očima otevřenýma a bez romantických bludů, může vést k mnohem šťastnějšímu společnému životu, než jaký by kdy žili sami."
„Dobrá," řekl jsem. „Jestliže láska a romantika jako důvody pro rozhodnutí se s někým oženit nestačí, protože se pak lehko popálíš, co bys považoval za dostatečný důvod se oženit?"
„Je jich spousta," pokrčil rameny Kulík. „Pamatuješ, když sem královna Bolehlava dorazila poprvé? Její sňatek s Rodrikem byla smlouva a spojení dvou království. V královských rodinách je to obvyklé, ale podobná spojení najdeš i v obchodním světě. V tomto případě obě strany vědí, co chtějí a co mohou očekávat, takže to funguje bezvadně."
„Promiň, ale to se mi zdá trošku chladný," zavrtěl jsem hlavou.
„Opravdu?" naklonil hlavu trol. „Možná jsem to špatně zformuloval. Co nechceš, je situace, kdy na jedné nebo i obou stranách jsou věci pod kobercem. Všechno by mělo být jasný a vyložený na stole... jako při svatbě Bolehlavy s Rodrikem."
„Co jsou to ty věci pod kobercem?" „Hmm... To se těžko vysvětluje. Řekni, když by sis vzal královnu Bolehlavu, co bys od toho čekal?" To mě zaskočilo naprosto nepřipraveného. „To nevím... nic, opravdu," vypravil jsem nakonec ze sebe. „Myslím, že by to bylo manželství jen naoko a že bychom si každý šli vlastní cestou." „To je dobrý," řekl trol nadšeně.
„Dobrý?" zopakoval jsem. „Ale no tak, Kulíku." „Dobrý je to, že nic nečekáš. Nepůjdeš do toho s představou, že ji změníš, nebo že se vzdá trůnu a bude okolo tebe zbožně poletovat, nebo s nějakou další z myriád těch falešných nadějí a předpokladů, se kterými jde k oltáři většina ženichů."
„Předpokládám, že je to dobrý," řekl jsem. „Dobrý? To je životně důležitý!" tvrdil trol. „Spousta lidí si bere svou představu osoby, o které si myslí, že se z jejich partnera stane. Myslí si, že svatební obřad je nějaké kouzlo nebo co. Že odstraní všechny pochybné rysy charakteru a zvyky partnera, jaké měl za svobodna. To je stejně nerealistický, jako kdybys čekal, že Aahz přestane být hrabivec nebo že bude krotit svůj vztek jenom proto, že jsi se stal jeho učněm. A když partner po právu zůstane stejnou osobou, jakou byl vždy, cítí se ublížení a podvedení. Protože jsou ale přesvědčení, že se měl změnit, dojdou k jedinému závěru, že jejich láska k té změně nestačí... nebo, pravděpodobněji, že s jejich partnerem není něco v pořádku. Pak se manželství mění v jatka. S návrhem královny Bolehlavy aspoň nemůže nikdo nikomu nic namlouvat."
Chvilku jsem nad jeho slovy dumal.
„Takže ty říkáš, že bych se měl s královnou Bolehlavou oženit," řekl jsem.

„Hleďme, hleďme. Zadrž," pravil trol se zvednutýma rukama a pohodlně se opřel. „Nic takového jsem neřekl. Takové rozhodnutí můžeš udělat jenom ty sám. Já pouze uvádím, co považuji za nejčastější nástrahy manželství. To je všechno. Pokud se ty rozhodneš oženit se s královnou Bolehlavou, jsou tu jisté faktory hovořící ve prospěch této věci... ale ty se musíš rozhodnout, co od manželství chceš a jestli ti to tohle manželství poskytne."
Nádhera. Doufal jsem, že mi to Kulíkův analytický přístup zjednoduší. Místo toho mi prostě přidal hotový náklad dalších hledisek, které je třeba vzít v úvahu. To jsem potřeboval asi tak jako Pakla nové kupce.
„No, díky za ty podněty, Kulíku," řekl jsem a zvedl se z křesla. „Mám o čem přemýšlet."
„To nestojí za řeč, kamaráde. Rádo se stalo."
„A s tou prací jsme domluveni? Kvido ti říkal, že budeš dělat s Paškou."
„Jasnačka."
Chtěl jsem už jít, ale neodpustil jsem si ještě jednu
otázku.
„Mimochodem Kulíku. Ty jsi byl někdy ženatý?"
„Já?" upřímně se podivil trol. „Pěkně děkuju. Ne. Proč se ptáš?"
„Jen tak ze zvědavosti," řekl jsem a zamířil ze dveří.

Kapitola sedmnáctá

„Co si s tím vším zlatem počnu?"
král Midas

Musím přiznat, že v tu chvíli jsem byl naprosto zmaten. Vypadalo to, že každý, s kým jsem hovořil, měl na manželství jiný názor, což mi rozhodování nijak neusnadňovalo. Ale na jedné věci se všichni shodli: špatné manželství je hotové peklo na zemi.
Zkuste ale jednoduše popsat dobré manželství, nebo jak se vyhnout špatnému... ale tak jednoduše, abych to pochopil. Potíž je v tom, že moje zkušenost s druhým pohlavím byla sice omezená, ale vědomosti o manželství, dobrých nebo špatných, jsem měl ještě povrchnější. Stěží jsem si pamatoval na vlastní rodinu. Z domova jsem odešel už dávno. Při svých dobrodružstvích jsem poznal jenom jeden manželský pár, a to Haf Haf Škrábaly. Vzhledem k tomu, že to jsou vlkodlaci, jsem je jaksi nemohl považovat za přínosný model pro sebe. O svatbě ale hovořili Marfa a Badaxe. Možná by mi mohli trochu pomoct se v tom vyznat.
Šel jsem po nádvoří a uvažoval o této možnosti. Myšlenky mi přerušilo zavolání.
„Hej, parťáku!"
Chvilku jsem se rozhlížel a uviděl, jak na mě z jednoho okna mává Aahz.
„Kde jsi byl dneska ráno? Zmeškali jsme schůzku s Grimblem."
„Musel jsem si promluvit s Kulíkem," zavolal jsem. „Kvido je zraněný a musel jsem požádat Kulíka, aby za něj zaskočil."
„No, nevadí," mávl rukou. „Jdi za Grimblem. Je to důležitý!"
Znělo to poněkud zlověstně, ale Aahz vypadal docela vesele.
„Co se děje?"
„Den brannosti," zavolal a zmizel.
Nádhera!
Zamířil jsem tedy do Grimblovy kanceláře. Nemohl jsem si ale pomoct, byl jsem docela naštvaný. Mořilo mě totiž tolik problémů a teď ještě k tomu nějaké hovory s Grimblem o výcviku domobrany nebo co.
„Zdravím, Grimble. Aahz mi řekl, že se mnou chcete mluvit."
Opíral jsem se ve dveřích. Kancléř vzhlédl.
„Ach, pan Skeeve," pokývl. „Ano. Pojďte dál. Nebude to trvat dlouho."
Vklouzl jsem do pokoje a zapadl do nabízeného křesla.
„Co se děje? Aahz říkal něco o nějaké brannosti, asi cvičení domobrany nebo co."
„Cvičení domobrany? To by mě zajímalo, co měl na mysli. Ne, žádný problém není," řekl Grimble. „Spíš naopak. Nový způsob vybírání daní totiž funguje velmi dobře, takže teď příjmy převýšily výdaje. Myslím, že teď zbývá už jenom vyjasnit pár položek a nový rozpočet máme hotový."
Opřel se a poctil mě úsměvem, u něho tak zřídkavým.
„Když už je řeč o „prašulích", ta vaše tajemnice, to je teda něco. Musím přiznat, že její zdatnost ve všech směrech na mě udělala velký dojem. Dejte na mě a nepouštějte ji... ale to vám asi říkat nemusím."
Samozřejmě, že to doprovázelo potměšilé zamrkání a úšklebek.
U Grimbla jsem si už na takovéto reakce, kdykoliv přišla řeč na Zajdu, zvykl. Zjistil jsem, že mě to od jejich prvního setkání pranic netěší. Teď už se aspoň takového chování v její přítomnosti zdržoval... což bylo, řekl bych, svým způsobem vítězství. Přesto mi to vadilo a rozhodl jsem se nenechat to být.
„Překvapuje mě, že tohle od vás slyším," prohlásil jsem. „To s vámi opravdu ty hormony tak cvičí, že prostě nemůžete bez těch sexuálních narážek uznat, že je to skvělá kolegyně?"
„No... já...," začal kancléř, ale nedal jsem mu domluvit a pokračoval jsem.
„... Zejména, když si uvědomíte, že královna... váš zaměstnavatel, víte?... je také žena. Zajímalo by mě, jestli ví o vašem jednostranném pohledu na její pohlaví. Pokud ne, zajímalo by mě, jak by reagovala, kdyby se o tom dozvěděla. Myslíte, že by vás vyhodila hned, nebo by byla nejdřív zvědavá, jestli se budete vykrucovat? Podle mého ji pohrávání baví stejně jako vás, aspoň podle toho, co o sobě tvrdíte."

Grimble zbledl, což když si uvědomíte, jak je normálně bledý, stálo za pohled.
„Ale vy jí to nepovíte, že ne, pane Skeeve?“ vykoktal. „Nemyslím to vůči Zajdě nijak neuctivě. Opravdu. Je to jeden z nejlepších finančnických mozků, se kterým jsem měl tu čest pracovat... ať mezi muži nebo ženami. Jenom jsem se pokusil zažertovat. Víte, tak, mezi chlapy. Jeden z těch zvyků, co chlapy dává dohromady.“
„Ne všechny chlapy,“ zdůraznil jsem. „Ale klid. Snad už mě znáte natolik, abyste věděl, že není můj styl hned se vším běžet za královnou. Jenom to příště už nezkoušejte. Jasný?“
„Díky, pane Skeeve. Já... díky. Budu si to pamatovat.“
„Takže,“ pravil jsem a začal se zvedat, „řekl bych, že jsme hotoví? Chtěl jste, abych zaskočil kvůli té zprávě o vybírání a stavu financí?“
„Ne, to se jen tak hodilo,“ odvětil Grimble, už zase zpátky na známé půdě. „Vidět jsem vás chtěl kvůli tomuhle.“
Sáhl za sebe někam na zem a vytáhl velký vak, který zacinkal, když ho položil na stůl.
„Nechápu,“ řekl jsem a hleděl na vak. „Co je to?“
„To je vaše výplata,“ usmál se. „Vím, že normálně to vyřizují vaši kolegové. Myslel jsem si ale, že když je tam i suma za vaši novou funkci, že byste to možná raději převzal osobně.“
Stísněně jsem na vak zíral. Byl to velmi velký vak.
Aahz a Zajda mě sice přesvědčili, abych za své služby přijal pořádný honorář, ale vidět tu sumu na papíře je rozhodně něco jiného než v hotovosti.
Možná, že až ostatním vyplatím jejich podíl, zas tolik toho nebude...
„Vaši kolegové si už svoje výplaty vyzvedli,“ zrovna říkal Grimble, „takže vaše je poslední, aby byly výplaty kompletní. Podepsal byste mi to tady?“
Po stole mi přisunul list papíru. Já jsem si ho však nevšímal a nespouštěl oči z vaku. Byl to velmi velký vak. Obzvlášť když uvážím, jak málo jsem toho dělal.
„Něco není v pořádku, pane Skeeve?“
Chvilinku jsem dokonce uvažoval říct mu, co mě trápí, což bylo znamením toho, jak moc jsem byl vyvedený z míry. Grimble není zrovna ten typ, kterému byste se svěřovali.
„Ne. Nic,“ řekl jsem.
„Chtěl byste si to přepočítat?“ naléhal, očividně nepřesvědčen.
„Proč? Vy jste to neudělal?“
„Samozřejmě, že udělal,“ odsekl kancléř, protože jsem se dotkl jeho profesionální cti. Přinutil jsem se usmát.
„Tak to mi stačí. Kontrolovat to po vás by bylo plýtvání časem nás obou, nemyslíte?“
Honem jsem na papír naškrábal podpis, popadl vak a poroučel se. Pečlivě jsem se přitom vyhýbal Grimblovu zmatenému pohledu, kterým si mě měřil.
„Budeš nás potřebovat, Šéfe? Chceš, abysme byli nablízku?“
„Jak chceš, Kvido,“ mávl jsem nepřítomně rukou a zavíral dveře. „Chvíli teď ale budu tady, jestli se chceš skočit najíst. Musím si toho spoustu promyslet.“
„Už jsme jedli. Takže budeme tady.“ Dveře se zavřely a usekly, co říkal, ať už to bylo cokoliv.
Kvido a Frigo se mi zhmotnili po boku, když jsem šel od Grimbla. Nevěděl jsem přesně kde, protože jsem byl ponořený do úvah, a než jsme dorazili k mé komnatě, nic neřekli. Kdyby mi došlo, že tam jsou, dal bych jim nejspíš nést ten vak se zlatem. Byl těžký. Velmi těžký.
Uložil jsem to břímě na stůl, sebe do křesla a hleděl na něj. Už jsem slyšel, že neprávem nabyté peníze někoho pořád pronásledovaly, ale tohle bylo podivné.
Byl jsem tak ponořen do úvah, jak se rozhodnout ohledně královny Bolehlavy, že jsem se nedostal k úkolu, který jsem si uložil - pokusit se snížit počet svých kolegů tady, nebo jinak snížit výdaje království na M.Y.T.H. Inc. Nyní jsem měl peníze v ruce a cítil jsem pořádnou vinu.
Nezáleželo, co Aahz a Zajda říkali. Stejně mi to nepřipadalo správné. Jsme tady, ořezáváme rozpočet a z obyvatelstva ždímáme daně, abychom se pokusili dostat království z finanční mizérie, a já přitom z pokladnice vysávám peníze, které vlastně ani nepotřebuji. Navíc moje otálení s omezením týmu vedlo k tomuhle ohromnému vyplácení, takže jsem si rozhodně nemyslel, že bych měl za to ještě dostat odměnu.
Čím víc jsem o tom uvažoval, tím víc nabýval odhodlání vymyslet nějaký způsob, jak peníze vrátit. Samozřejmě, bude se to muset provést hezky potichu, skoro tajně, jinak si to od Aahze i Zajdy pořádně schytám. Kdybych to ale neudělal, musel bych se sám před sebou hrozně stydět.
Potom tu pořád byl problém, jak snížit počet lidí na výplatní listině. Pokud ale bylo to, co mi Grimble říkal, přesné, mohla by se celá situace vyřešit sama. Jestli se rozpočet začal vyrovnávat a vybírání daní hladce pokračuje, mohl bych možná Zajdu poslat zpátky na Paklu, stejně jako jednoho nebo i víc svých strážců. Navíc jsem mohl trvat na zrušení svého platu jako finančního poradce. To všechno by mohlo výdaje na M.Y.T.H. Inc. podstatně snížit.
Pořád tu ale byl problém, jak naložit s nepřiměřenou výplatou, kterou jsem už dostal.
Pak jsem dostal nápad. Udělám to, co každý nadřízený, když stojí před problémem. Uložím ho vyřešit někomu jinému!
Odpochodoval jsem ke dveřím, otevřel je a vyhlédl do sálu. Jasně, moji dva strážci tam samozřejmě byli, ponoření do rozhovoru.
„Kvido! Frigo!“ zavolal jsem. „Pojďte sem na chviličku.“
Vrátil jsem se do pokoje ke svému stolu. Ani jsem nečekal, jestli zareagují. O to jsem obavy mít nemusel.
Než jsem se usadil, stáli přede mnou.
„Mám pro vás drobný úkol, chlapci,“ usmál jsem se.
„Jasně, Šéfe,“ zaznělo jejich unisono.

„Nejdřív si ale chci něco ověřit. Co vás oba znám, bylo mezi námi jasno, že v minulosti jste neměli žádné pochybnosti, pokud to situace vyžadovala, trochu si zákony přizpůsobit a někdy i pracovat mimo meze zákona. Je to tak?“
„Správně.“
„Žádnej problém.“
I když to potvrdili, všiml jsem si, že odpovědi byly pomalejší a méně nadšené než dříve.
„Dobrá. Práce, kterou pro vás mám, se musí provést tajně, a aby nikdo nevěděl, že jsem za tím já. Dokonce ani Aahz nebo Zajda. Jasný?“
Strážci vypadali ještě víc nesví než předtím, ale přikývli na souhlas.
„Dobrá, tak tady je ta práce,“ řekl jsem a posunul k nim vak s penězi. „Chci, abyste vzali tyhle peníze a zbavili se jich.“
Oba na mě zírali, pak se po sobě podívali.
„Asi tě úplně nechápu, Šéfe,“ řekl nakonec Kvido. „Co chceš, abysme s nima udělali?“
„To mě nezajímá a ani to nechci vědět,“ prohlásil jsem. „Prostě chci, aby se tyhle peníze zase vrátily do oběhu v království. Utraťte je nebo je dejte na dobročinné účely.“
Pak jsem dostal nápad.
„Nebo ještě lepší, vymyslete nějaký způsob, jak je rozdat lidem, co si stěžovali, že nemůžou zaplatit daně.“
Kvido se zamračil a znovu se podíval na svého bratrance.
„Já sice nevim, Šéfe,“ prohlásil opatrně, „ale je to nějaký divný. My přece máme od lidí daně vybírat... ne jim je dávat.“
„Kvido má na mysli,“ vložil se do toho Frigo, „že jsme odborníci na vybírání peněz od lidí a institucí. Vracet jim je zpátky je poněkud mimo náš obor.“
„Takže bych řekl, že je načase, abyste si rozšířili obzory,“ pravil jsem neoblomně. „Úkol je jasný. Rozumíte?“
„Ano, Šéfe,“ prohlásili svorně, ale pořád byli nesví.
„A nezapomeňte, ostatním z týmu ani slovo.“
„Jak chceš, Šéfe.“
Jak už jsem řekl, vak byl tak těžký, že jsem ho stěží unesl, ale Kvido ho lehce vzal do jedné ruky a potěžkal.
„Ehmm... Šéfe, jseš si jistý, že to opravdu chceš?“ zeptal se. „Stejně se mi to nezdá správný. Většina lidí by musela makat celý život, aby si vydělala tolik peněz.“
„Právě to si myslím,“ zamumlal jsem. -
„Co?“
„Ale nic,“ řekl jsem. „Jsem si jistý. Tak do toho. Dobrá?“
„Jako by to už bylo hotový.“
Sice nezasalutovali, ale než zamířili ke dveřím, napřímili se a pokývli hlavou. Vzpomněl jsem si, že nějakou dobu byli v armádě, a usoudil jsem, že je to poznamenalo víc, než si uvědomovali.
Když odešli, opřel jsem se a vychutnával si to.
Cítil jsem se parádně! Vypadalo to, že jsem aspoň jeden ze svých problémů vyřešil.
Možná že tohle byl můj problém. Snažil jsem se naráz soustředit na spoustu navzájem nesouvisejících problémů. Teď, když jsem měl tu záležitost s penězi z krku, mohl jsem se cele bez přerušování a vyrušování věnovat situaci s královnou Bolehlavou.
Po prvé po dlouhé době jsem byl opravdu optimista, že dospěju k rozhodnutí.

Kapitola osmnáctá

„Je to tak snadné, že by to dokázalo i děcko!“
zřeknutí se právní zodpovědnosti v návodu jisté stavebnice „Udělej si sám“
„Bla bla bla květiny, bla bla bla protokol. Rozumíš?“
„Ehm, hm,“ řekl jsem a hleděl z okna.
Když jsem souhlasil s tím, že si poslechnu plány Marfiny svatby s generálem Badaxem, neuvědomil jsem si, že to bude tak dlouhé a že ten ceremoniál bude tak složitý. Po několika hodinách mi ale došlo, že moje úloha bude minimální, a měl jsem ohromné potíže věnovat pozornost té spoustě detailů.
„Samozřejmě, bla bla bla...“
A tak to šlo dál.
Na větev za oknem přistál pták a pustil se do červa. Uvědomil jsem si, že mu závidím. Ne proto, že bych měl hlad, to ne. Ale proto, že ve srovnání s mým nynějším životem bylo polykání červa daleko přijatelnější variantou.
„Posloucháš? Skeeve?“
Trhl jsem hlavou a zjistil, že na mě moje učednice upřeně hledí. Očividně mi uniklo něco, na co jsem měl zareagovat.
„Ehmm... Vlastně ne, Marfo. Mohla bys to znovu stručně shrnout, abych si byl jistý, že jsem to pochopil správně?“
Neměl jsem v úmyslu zdůraznit slovo „stručně“, ale i tak to postřehla.
„Hmmm,“ řekla a upírala na mě podezřívavý pohled. „Možná bysme si měli dát na chvíli pauzu,“ řekla. „Mohli bysme se protáhnout.“
„Když myslíš, má drahá,“ řekl generál a už poslušně vstával.
Obdivoval jsem jeho výdrž... a jeho trpělivost. Byl jsem si jistý, že je to pro něj stejně únavné jako pro mě, ale podle jeho vzezření byste to neřekli.
Také jsem se zvedal, ale rychle jsem zapadl zpátky do křesla, protože mě přepadla závrať.
„Hej, Skeeve! Jsi v pořádku?“
Marfa byla najednou mnohem starostlivější než před chvílí.

, Jsem v pohodě," řekl jsem a snažil se zaostřit pohled.
„Nechceš trochu vína?"
„Ne!! Jsem v pořádku. Opravdu. Jenom jsem toho v noci moc nenaspal. To je všechno.
„Aha, aha. Zase jsi byl venku na toulkách, co, ty kocoure?"
Normálně bych Marfě její žertování oplatil. Dnes jsem byl ale na takové hraní příliš unaven.
„Vlastně jsem šel spát docela brzo," řekl jsem trochu dotčeně. „Jenom jsem nemohl pořád usnout. Myslím, že je to proto, že toho všeho mám plnou hlavu."
To bylo velmi slabě řečeno. Ve skutečnosti jsem se vrtěl a převaloval celou noc... stejně jako ty dvě předcházející. Doufal jsem, že jakmile jsem vyřešil problém s penězi, se kterým jsem zápasil, budu se moct soustředit na rozhodování, jestli se mám oženit s královnou Bolehlavou. Místo toho mi ale všechny okolnosti a důsledky v hlavě vířily, strkaly se spolu, draly se o to, která je důležitější, až jsem se nedokázal soustředit na žádnou z nich. Bohužel jsem se ale také nedokázal od nich odpoutat.
„Hm, hm?" řekla a pozorně si mě prohlížela.
To, co viděla, se jí nelíbilo. Srazila k sobě dvě židle, usadila se na nich vedle mě a mateřsky mi položila ruku na rameno.
„No tak, Skeeve," řekla. „Hezky všechno Marfě pověz. Co tě teď tak žere?"
„To jestli se mám nebo nemám oženit s královnou Bolehlavou," řekl jsem. „Prostě se nemůžu rozhodnout. A myslím si, že se na to nedá najít jasná odpověď. Každá možnost má plno mínusů. Ať udělám cokoliv, postihne to spoustu lidí. A já jsem ochromený strachem, abych to neudělal špatně. Tak se bojím, abych něco neudělal špatně, že nedělám vůbec nic."
Marfa si mohutně povzdychla.
„No, tohle za tebe rozhodnout nemůžu, Skeeve. Ani nikdo jiný. Jestli ti to ale pomůže, měl bys vědět, že tě máme rádi a že při tobě budeme stát, ať se rozhodneš jakkoliv. Vím, že teď je to tvrdý, ale věříme ti, že uděláš správnou věc."
Odhaduji, že to mělo být uklidňující. Přesto mi ale hlavou blesklo, že opravdu nepotřebuju připomínat, jak moc na mě každý spoléhá, že se rozhodnu správně... když jsem ani po týdnech rozvažování neměl ani tu nejmlhavější představu, jaké je to správné rozhodnutí! Moje učednice se mi ale snažila pomoct jediným způsobem, který znala, a nechtěl jsem jí proto ublížit.
„Díky, Marfo," řekl jsem s vynuceným úsměvem. „To mi trošku pomohlo."
„Ehm."
Vzhlédl jsem a viděl, že k nám přistoupil generál Badaxe. Byl tak tiše, že než si odkašlal, úplně jsem zapomněl, že v pokoji je.
„Omluvíš nás, má drahá? Rád bych si s panem Skeevem promluvil."
Marfa se na nás oba podívala a pak pokrčila rameny.
„Jasně, Hugo. Bozi vědí, že toho mám ještě chvíli spoustu na práci. Zaskočím k tobě později, sekáči."
Generál za ní zavřel dveře, pak se postavil a chvíli si mě měřil. Pak ke mně přišel a položil mi obě ruce na ramena.
„Pane Skeeve," pravil, „může se mi s tvým svolením dostat na chvíli privilegia mluvit s tebou a chovat se k tobě jako bys byl můj syn... nebo pod mým velením v armádě?"
„Samozřejmě, generále," řekl jsem upřímně dojat.
„Bezva," usmál se. „Otoč se."
„Prosím?"
„Řekl jsem „Otoč se". Tedy obličejem dozadu, jestli chceš."
Zmatený jsem se k němu otočil zády a čekal.
Náhle mě něco udeřilo do zadku a postrčilo kupředu s takovou silou, že jsem skoro upadl. Sotva jsem se stačil zachytit na rukou a jednom koleni.
Byl jsem v šoku.
I když se to zdálo být neuvěřitelné, měl jsem všechny důvody věřit, že mě generál prostě kopl do zadku!
„Tys mě kopnul!" řekl jsem a stále tomu nemohl uvěřit.
„Správně," prohlásil Badaxe nevzrušeně. „Na rovinu řečeno, už jsi to dlouho potřeboval. Zvažoval jsem tě vzít přes hlavu, ale poslední dobou to vypadá, že máš mozek na opačném konci těla."
Jen zdráhané jsem tomu začínal věřit.
„Ale proč?" chtěl jsem vědět.
„Protože, pane Skeeve, se vším respektem a úctou vůči tvému působení a postavení, jsem po pečlivém uvažování dospěl k názoru, že se chováš jako jeliman, co zabloudil v lese za svými humny."
To bylo dostatečně jasné. Na vojáka překvapivě poetické, ale jasné.
„Mohl bys to trošku upřesnit?" pravil jsem s veškerou důstojností, kterou se mi podařilo sebrat.
„Mluvím samozřejmě o tvém možném sňatku s královnou Bolehlavou," řekl. „Nebo přesněji, o tvých potížích se rozhodnout. Zoufale se tu tím rozhodováním mořiš a přitom je i náhodnému pozorovateli jasné, že si ji vzít nechceš."
„Ve hře je ale mnohem víc, než jestli to chci, generále," řekl jsem utrápeně.
„Žvásty," prohlásil Badaxe rozhodně.
„Cože?"
„Řekl jsem „Žvásty"," zopakoval generál, „a taky to tak myslím. Jediné, co stojí za úvahu, je to, co chceš ty."
Zjistil jsem, že se navzdory své sklíčenosti usmívám.
„Promiň, generále, ale není to trošku divný, že tohle říkáš zrovna ty?"
„Jak to?"
„No, jako voják jsi věnoval život přísnému výcviku a boji. Celý vojenský systém je přece založený na sebeobětování a

odříkání, ne?“
„Možná,“ prohlásil Badaxe. „Napadlo tě ale, co to vlastně znamená? Za připraveností k boji je jediná myšlenka. Být schopný bránit nebo prosazovat co chceš ty proti tomu, co chce někdo jiný.“
Narovnal jsem se.
„Takhle jsem o tom nikdy nepřemýšlel.“
„Jedině takhle se o tom dá uvažovat,“ prohlásil rozhodně generál. „Vím, že spousta lidí vidí vojenský život jako život v podřízenosti. Že je to postavení nemyslícího robota podléhajícího nesmyslným rozkazům a vrtochům nadřízených důstojníků... včetně generálů. Ve skutečnosti musí být armáda v otázce účelu jednotná, jinak je nefungující. Každý její příslušník dobrovolně souhlasí, že se bude řídit řetězcem rozkazů, protože je to ten nejúčinnější způsob dosažení společného cíle. Voják, který neví, co chce nebo proč bojuje, je bezcenný. Co horšího, je nebezpečný každému, kdo na něj spoléhá.“ Zarazil se a zavrtěl hlavou.
„A teď si to na chvilku představ v menším měřítku. Představ si mladíka, který se cvičí, aby ho starší a silnější chlapi nepřemohli. Vzpírá, aby si vypracoval svaly, studuje různé formy boje se zbraní i bez ní a dlouhé hodiny tvrdě cvičí a na mysli má jediný cíl: Zesílit tak, aby se nikdy nemusel nikomu podrobit.“ Generál se usmál.
„A co bys teď řekl, kdyby ten samý mladík nechal následně každýho obejdu a rváče, aby do něj strkali, protože by se bál, že by mohl některýho z nich zranit, kdyby se bránil?“
„Řekl bych, že je to naprostý pitomec.“ „Ano,“ přikývl Badaxe. „Tak to jsi ty.“ „Já?“
„Zajisté,“ potvrdil generál a začínal vypadat trošku nazlobeně. „Copak jsi se v tom obrázku, který jsem popsal, nepoznal?“
„Generále,“ pronesl jsem utrápeně, „už několik dní jsem pořádně nespal. Promiň, jestli nestíhám jako obvykle, ale budeš mi to muset přeslabikovat.“
„Nuže dobrá. Hovořil jsem o mladíkovi, který tělesně posiluje. Ty jsi, můj mladý příteli, nejspíš nejúctyhodnější člověk, kterého znám.“ „Já?“
„Bezpochyby. Navíc jako mladík v mém příkladu, jsi se za ty roky vypracoval... dokonce i za tu dobu, co tě znám. Se svými magickými schopnostmi a bohatstvím, o tvých spojencích, pomocnících a kontaktech ani nemluvě, nemusíš dělat nic, co nechceš. Navíc jsi to proti vskutku impozantním protivníkům znovu a znovu dokázal.“
Usmál se a překvapivě jemně mi položil ruku na rameno.
„A teď mi pověz, proč se musíš oženit s královnou Bolehlavou, když nechceš? Tomu nevěřím.“
„No, je tu možnost, že abdikuje a já tu budu muset zůstat a kralovat,“ řekl jsem zahořkle. „A to bych chtěl ještě míň.“
„Tak to taky nedělej,“ pokrčil generál rameny. „Jak tě někdo přinutí k tomuhle, když s tím dobrovolně nesouhlasíš? Já vím, že bych tu práci nechtěl.“
Jeho jednoduchý rozbor mi dal nitku naděje, ale já jsem se zdráhal se jí chytit.
„Ale lidi se na mě spoléhají,“ protestoval jsem.
„Lidi na tebe spoléhají, že uděláš, co je správné pro tebe,“ prohlásil Badaxe rezolutně. „I když je to pro tebe těžké pochopit, předpokládají, že uděláš, co chceš ty. Měl jsi pozorněji poslouchat, co ti říkala moje nevěsta. Jestli si chceš vzít královnu Bolehlavu, budou tě podporovat tím, že se ti do toho nebudou míchat nebo ti to vyčítat. Nebo si snad opravdu myslíš, že kdybys pevně trval na tom, že s nimi chceš dál pracovat, že by tě nepodporovali se stejným nebo i větším nadšením? Tohle se ti snažila Marfa říct, ale myslím si, že na to, abys to slyšel, to říkala moc uhlazeně. Každý se k tobě chová moc uhlazeně. Protože to vypadá, že nevíš, co chceš, chodí okolo tebe po špičkách, aby jsi na to přišel. Mezitím jsi se snažil vyslechnout potřeby každého, místo aby ses prostě uvolnil a přiznal si, co chceš ty.“
Nemohl jsem se ubránit úsměvu.
„No, generále,“ pravil jsem, „rozhodně tě nikdo nemůže obvinit z toho, že by jsi se ke mně choval přespříliš uhlazeně.“
„Připadalo mi to tak vhodné.“
„To nebyla stížnost,“ zasmál jsem se. Cítil jsem se
výborně a vůbec jsem se to nesnažil skrývat. „To bylo vyjádření obdivu... a díků.“
Napřáhl jsem ruku. Popadl ji a jedním krátkým stiskem jsme zpečetili novou úroveň našeho přátelství.
„Chápu tedy dobře, že jsi se rozhodl?“ řekl Badaxe se zvednutým obočím.
„Naprosto,“ usmál jsem se. „A tvůj odhad jaké je, byl správný. Díky, pane. Doufám, že nemusím říkat, že bych ti tu laskavost někdy rád oplatil, až se naskytne příležitost.“
„Hmmm... Možná, kdybys mohl projevit trošku větší zájem o plánování svatby,“ řekl generál. „Zejména, když bys přišel na způsob, jak to plánování zkrátit.“
„Můžu zkrátit dnešní schůzku,“ řekl jsem. „Vyřiď Marfě mou omluvu, ale musím se sejít s královnou Bolehlavou. Možná bychom mohli pokračovat zítra.“
„To to nezkrátí, ale prodlouží,“ zamračil se Badaxe.
„Promiň, generále,“ zasmál jsem se a zamířil k zadním dveřím. „Jediný další návrh, který bych měl, je přesvědčit ji, aby s tebou bez svatby utekla. Budu vám držet žebřík.“

Kapitola devatenáctá

„Musí existovat na padesát způsobů, jak opustit svého milence!“
P. Simon

Konečně jsem se rozhodl a vypravil se za královnou Bolehlavou, abych jí tu novinu sdělil. Protože čekala na mé rozhodnutí, myslím, že by nebylo správné s tím otálet, když už jsem ho dosáhl. Jasný? To, že kdybych čekal příliš

dlouho, mohl bych se rozklepat strachy, s tím nemělo vůbec co dělat. Jasný?
Najednou jsem až moc vnímal nepřítomnost svých osobních strážců. Když jsem jim dával úkol, aby se zbavili mé nechtěné výplaty, předpokládal jsem, že tady v paláci mi nějaké zvláštní nebezpečí nehrozí.
Teď už jsem si tak jistý nebyl.
Už když jsme se potkali poprvé, když jsem byl přestrojen za krále Rodrika, všiml jsem si, že královna Bolehlava má v sobě ošklivé, řekl bych až vražedné sklony. Později se to nijak neprokázalo, ale fakt je, že jsem ji ještě nezažil, když dostala tak špatné zprávy, jaké jsem teď pro ni chystal.
Zavrtěl jsem hlavou a vynadal si do hlupáků. Když bylo nejhůř, nikdy se neuchylovala k otevřenému nepromyšlenému násilí. Když by to vypadalo, že to vezme špatně, mohl jsem prostě sebrat tým, a než by dala dohromady plán pomsty, vypadnout do jiné dimenze. Rozhodně jsem neměl důvod, aby mě strážci před ní chránili. Jasný?
Když jsem dorazil ke královniným komnatám, stále jsem se o tom pokoušel sám sebe ubezpečit. Čestná stráž stojící před jejími dveřmi ztuhla v pozoru. Na ústup se ctí bylo už pozdě.
S nenuceností, kterou jsem v sobě rozhodně necítil, jsem zaklepal na dveře.
„Kdo je to?“
„Skeeve, Vaše Veličenstvo. Rád bych věděl, zda bych s vámi mohl mluvit, pokud to není nevhodné?“
Pak nastala pauza, dost dlouhá, aby ve mně začala klíčit naděje, a pak se dveře otevřely.
„Pan Skeeve. To je ale příjemné překvapení. Prosím, pojď dál.“
Královna Bolehlava měla na sobě jednoduché oranžové šaty, což bylo také příjemné překvapení. Tedy ne ta barva, ale to, že byla oblečená. Když mě totiž poprvé uvítala ve svých komnatách, otevřela mi dveře úplně nahá, a to mě při rozmluvě nepříjemně znevýhodňovalo. Věděl jsem, že tentokrát budu potřebovat každou výhodu, která se mi naskytne.
„Vaše Veličenstvo,“ pravil jsem a vešel do pokoje. Když zavírala dveře, rychle jsem se rozhlédl, a když se otočila, pokynul jsem k jedné židli. „Prosím, mohla byste si sednout?“
Tázavě zvedla obočí, ale bez námitek se posadila.
„Co se děje, Skeeve?“ řekla. „Vypadáš nějak vážně.“
Dál už se nedalo otálet, tak jsem to vybalil.
„Chci, abyste věděla, že jsem učinil rozhodnutí, zda se s vámi ožením,“ spustil jsem.
„A to zní?“
„Já... Vaše Veličenstvo, jsem poctěn a rozechvěn, že jste o mně uvažovala jako o svém manželovi. Ani se mi nesnilo, že by něco takového bylo možné. Když jste mi to navrhla, musel jsem o tom dlouho uvažovat.“
„A...“ naléhala.
Došlo mi, že žádná omáčka obsah mého rozhodnutí nezmění. Vrhl jsem se do toho po hlavě.
„Mé konečné rozhodnutí je,“ řekl jsem, „že se na manželství... s vámi, ani s žádnou jinou... ještě necítím. Snažit se předstírat opak, to bych dělal dotyčné, ale i sobě, medvědí službu. Při mé práci a čarodějnickém učení a touze po cestování dimenzemi prostě teď nemám čas se usadit a ani po tom netoužím. Kdybych tak učinil, vedlo by to bezpochyby k zlosti na všechno a každého, kdo by mě k tomu nutil. Takže se obávám, že musím vaši velkorysou nabídku odmítnout.“
Skončil jsem a připravil se na její reakci.
„Dobrá,“ řekla.
Chvíli jsem čekal, že bude pokračovat, ale když tak neučinila, přinutil jsem se k tomu sám.
„A co se přenechání vašeho trůnu týká... prosím Vaše Veličenstvo, aby to znovu uvážilo. Nemám potřebné vědomosti stát se vládcem království a ani po tom nijak netoužím. Při nejlepším jsem dobrý rádce... a to ještě pouze s podstatnou pomocí mých pomocníků a přátel. Obávám se, že kdybych se pokusil podstoupit takovou zodpovědnost, království by tím nemálo utrpělo... vím, že bych... a... a...“
Můj proslov skončil, když jsem viděl, že se směje.
„Vaše Veličenstvo? Promiňte. Řekl jsem snad něco veselého?“
„Ach, Skeeve,“ lapala po dechu. „Copak jsi si opravdu myslel... Jasně, že se nevzdám trůnu. Děláš si legraci? Jsem tak ráda královnou.“
„Ano? Ale říkala jste...“
„Ach, já toho napovídám spoustu,“ řekla a lhostejně mávla rukou. „Jedna z pěkných věcí na kralování je, že jedině ty rozhoduješ, co z toho, co jsi řekl, platí a co nebudeš brát na vědomí.“
Tedy, byl jsem z toho jelen.
„Tak proč jste to říkala, když jste to nemyslela vážně?“ řekl jsem. „A to i tu nabídku k sňatku? Tu jste taky nemyslela vážně?“
„Ale ano, naprosto,“ usmála se. „Ale nemyslela jsem si, že si mě budeš chtít vzít. Proč bys taky měl? Už jsi bohatý a mocný i bez uvázání k trůnu a manželce. Proč bys měl chtít tady zůstat a dělat mi kořena, když můžeš být všude jinde, Velký Skeeve? Pro mě i pro království by to bylo báječný mít tě tady nastálo, ale tobě by to nic nepřineslo. Proto jsem se vytasila s tou abdikací.“
„Abdikací?“ zareagoval jsem chabě.
„Jasně. Věděla jsem, že nechceš být králem. Kdybys chtěl, zůstal bys na trůnu, když ti ho Rodík přenechal. Takže jsem usoudila, že když o to vůbec nestojíš, nezbývá mi než tě vyděsit nabídkou k sňatku.“
Ušklíbla se.
„Vím, že to za moc nestojí, ale musela jsem všechno vsadit na jedinou kartu. Co jiného mi zbývalo? Vyhrožovat ti? A čím? I kdyby se mi podařilo přijít s něčím, co by pro tebe a ten tvůj zvěřinec představovalo nějakou hrozbu, stačilo by ti prostě zamávat rukama a odporoučet se někam jinam. Vůbec by se nevyplatilo se tě snažit najít... bez urážky. S tou

abdikací jsem aspoň měla šanci, že budeš uvažovat o sňatku se mnou... a když to nevyjde, nic strašnýho se nestane.“
Uvažoval jsem o těch dnech a nocích, které jsem strávil v mukách nad tím rozhodováním. Pak jsem uvažoval, že bych královnu zaškrtil.
„Nic strašnýho se nestane,“ přikývl jsem.
„Takže takhle se věci mají,“ pravila a pohodlně se opřela. „Žádná svatba, žádná abdikace. Ale pořád můžeme být aspoň kamarádi, ne?“
„Kamarádi?“ zamrkal jsem.
I když už jsem královnu Bolehlavu nějakou dobu znal, nikdy jsem o ní jako o kamarádce neuvažoval.
„Proč ne?“ pokrčila rameny. „Když tě nemůžu mít
za manžela, chci tě mít aspoň za kamaráda. Podle toho, co jsem viděla, jsi svým přátelům věrný a ráda bych si tě něčím zavázala.“
„Ale proč je to pro vás tak důležité? Jste královna a ještě navíc vládkyně pořádně velkého království.“
Bolehlava se na mě zvědavě podívala.
„Ty to opravdu nechápeš, Skeeve? Jsi přece mocný člověk, Skeeve. Raději bych tě měla za spojence, za sebe i za království, než za nepřítele. Když se rozhlédneš, zjistíš, že by to tak chtěla spousta lidí.“
To znělo velmi podobně jako to, co mi nedávno říkal Badaxe.
„Kromě toho,“ pokračovala královna, „jsi hezký kluk a já moc přátel fakt nemám. Víš, lidi, kteří se mě nebojí a se kterými můžu mluvit jako se sebou rovnými. Myslím, že máme víc společného, než si myslíš.“
„Kromě toho, že já jsem na tom líp, protože si pořád můžu dělat, co chci,“ dodal jsem zamyšleně.
„To radši nerozmazávej,“ řekla Bolehlava s nakrčeným nosem. „No, tak co říkáš? Kamarádi?“
„Kamarádi,“ usmál jsem se.
Impulzivně jsem jí uchopil ruku, lehce ji políbil a chvíli podržel.
„Vaše Veličenstvo, směl bych vám poděkovat, že jste mé odmítnutí tak skvěle vzala? I když jste to stejně tak napůl čekala, stejně to muselo trošku ranit vaši pýchu. Dovedu si představit to pokušení mi na oplátku trochu zatopit.“
Královna se rozesmála.
„To by bylo docela dobrý, kdybych ti teď dala pořádně zabrat, co?“ řekla. „Jak jsem ale už řekla, Skeeve, jsi pro království nemalá pomoc. A to i kdybych si tě najímala jen občas. Kdybych tě pořádně znechutila, že jsi si mě nevzal, nechtěl bys mě nebo království už vůbec vidět.“
„To fakt nevím,“ připustil jsem. „U possiltského dvora jsem dostal první práci jako čaroděj. Pořád budu mít asi pro něj slabost. A potom, Vaše Veličenstvo je velmi okouzlující žena.“
To poslední mi spíš jen tak vyklouzlo. Vypadalo to ale, že jí to nevadilo.
„Ale na usazení ne dost okouzlující, co?“ usmála se. „No, dej mi vědět, až budeš mít trošku volnýho času. Možná bychom mohli spolu nějaké možnosti prozkoumat.“
To mě opravdu zarazilo.
„Ehm... zajisté, Vaše Veličenstvo. Teď se ale obávám, že je načase, abych s celým týmem Possiltum opustil. Jak mi říkal Grimble, království má finance opět docela v pořádku. A jinde nás čekají další naléhavé záležitosti.“
„Jasně,“ řekla a vstala. „Patří vám má vděčnost i honorář, který si bohatě zasloužíte. Ozvu se ti.“
Ze zmínky o našem honoráři mi bylo trapně, takže skoro až u dveří mi došla její poslední poznámka.
„Ehm... Vaše Veličenstvo?“ otočil jsem se k ní. „Ještě jedna věc. Až mě příště budete potřebovat, mohla byste mi prostě jako všichni poslat dopis a neposílat mi prst? Když dorazil, poněkud jsem z toho znervózněl.“
„Žádnej problém,“ odvětila. „Mimochodem, mohla bych ten prst dostat zpátky? Ráda bych měla ten prsten jako památku na Rodíka.“
„Myslel jsem, že ho máte,“ zamračil jsem se. „Neviděl jsem ho od naší první rozmluvy, když jsem sem dorazil.“
„Hmm... to by mě zajímalo, kam přišel. Řeknu služebnictvu, aby se po něm podívali. Kdybys na něj mezi svými věcmi narazil, budeš tak hodný a pošleš mi ho?“
„Zajisté, Vaše Veličenstvo. Na shledanou.“
Nato jsem se hluboce uklonil a odešel.

Kapitola dvacátá

„Mezitím zpátky v realitě...“
G. Lucas

Cítil jsem, jak ze mě spadla ohromná tíže! Poprvé od návratu z Pervu jsem cítil, že mám osud ve svých rukou!
Už žádné rozvažování, jestli se mám nebo nemám oženit s královnou Bolehlavou pro dobro království, pro dobro týmu... nebo pro dobro civilizace. Budoucnost už zase měla obrysy! Můžu si dělat, co chci, a přitom se nesnažit rozluštit, co je nejlepší pro ostatní.
Pochodoval jsem chodbami hradu a uvědomil si, že si potichu hvízdám, což jsem nedělal už dávno. Musel jsem se držet, abych se nedal do tance.
Když mi došlo, že se tomu bráním, začal jsem si poskakovat.
Pokoušet se všechno posuzovat podle toho, jestli si ostatní myslí, že je to správné... nebo přesněji, jestli si myslím, že si ostatní myslí, že je to správné, to už jsem měl za sebou. Od teď budu dělat, co chci já... a zbytek světa a vůbec všechny dimenze si na to budou muset hezky rychle zvyknout!
S tím jsem si hezky vysoko povyskočil. Nebyl to zrovna klasický tanec, ale cítil jsem se báječně. Hrome! Cítil jsem se

báječně. Ani nepamatuju, že bych se vůbec někdy tak cítil.
Všiml jsem si, že se na mě z povzdálí pár lidí dívá a někteří natahovali krky, aby lépe viděli. Prost pocitu trapnosti nebo přehnané sebedůvěry jsem jim vesele zamával a dál si poskakoval.
Musel jsem to někomu říct! Podělit se se svými přáteli o znovunabyté štěstí! Všichni v té mizérii stáli při mě. Nyní, když se cítím tak báječně, jsem chtěl být s nimi!
Půjdu za Zajdou... ne, za Aahzem! Nejdřív to řeknu Aahzovi a pak Zajdě. Parťák si zaslouží, aby to věděl první.
„Hej, Šéfe! Skeeve!“
Otočil jsem se a na druhé straně chodby spatřil Friga, jak na mě mává. Překvapilo mě, že ho vidím a chtěl jsem mu zamávat. Pak mi došlo, že je to poprvé, kdy chce on, abych se já připojil k němu, zatímco dosud to bylo obráceně. Mou euforii smetl poplašný pocit.
„Pojď honem, Šéfe! Je to důležitý!“
Moje obavy se potvrdily. Něco se stalo. A něco hodně vážného.
Pospíchal jsem k němu, ale on už běžel chodbou přede mnou a občas se ohlížel, jestli jsem za ním.
„Frigo, počkej na mě!“ zavolal jsem.
„Honem, Šéfe!“ zněla odpověď a ani nezvolnil.
Začínal jsem už mít pomalu dost, abych ho dostihl, ale on ještě zrychlil. Už sbíhal po schodech, když jsem dostal nápad.
Když jsem ke schodům doběhl, neseběhl jsem po nich jako normálně, ale přehoupl se přes zábradlí a pomocí magie sletěl dolů (je to vlastně obrácená levitace). Bylo to rychlejší než běžet a pro plíce určitě Šetrnější. Takže jsem v tom pokračoval. Podařilo se mi chytit dech a svého strážce zrovna ve chvíli, když jsme vycházeli na nádvoří.
„Frigo, co se děje?“ řekl jsem a zpomalil, aby mi stačil.
Nic neřekl, jen ukázal dopředu.
Na nádvoří byl hlouček lidí. Byly tam stráže i pár lidí, které jsem vídával po paláci, ale i několik vyšňořených postav.
Pak jsem v hloučku uviděl Kvida a Pašku... a Aahze!
„Hej, Aahzi! Co se děje?“ zavolal jsem.
Když mě uslyšeli, celý hlouček se na mě podíval a trochu se rozestoupil a...
A pak jsem spatřil okolo čeho stojí.
„GLÍP!“
Na boku tam ležel můj drobeček drak. Po jeho obvyklé energii a živosti ani stopy.
Nepamatuji si, jak jsem přistál... ani vůbec, jak jsem tam dorazil. Pamatuji si jenom, jak jsem u něj klečel a držel mu hlavu v náručí.
„Co je, kámo?“ řekl jsem, ale odpovědi jsem se nedočkal. „Aahzi, co je s ním?“
„Skeeve, já...“ začal můj parťák, ale pak jsem to uviděl.
Z Glípova boku hned za nohou trčel šíp!
V tu chvíli jsem ucítil, jak se zachvěl a chabě se pokusil zvednout hlavu.
„To nic není, kámo,“ chtěl jsem ho ukonejšit.
Naše pohledy se střetly.
„Skeeve?“ řekl slabě, pak ochabl a jeho hlava mi spadla zpátky do náručí.
On řekl moje jméno! První, co vůbec řekl, kromě zvuku, podle kterého dostal jméno.
Opatrně jsem mu položil hlavu na zem a vstal. Chvíli jsem stál a hleděl na něj. Pak jsem se podíval na shromažďující se dav. Nevím, co jsem měl za výraz, ale když jsem se na ně podíval, ustoupili několik kroků.
Snažil jsem se mluvit tiše a vyrovnaně, ale asi se mi to příliš nepodařilo.
„Dobrá,“ pravil jsem. „Chci vědět, co se tu stalo... a chci to vědět hned teď!!“

Opravdu, co se vlastně dělo, zatímco byl Skeeve zaneprázdněn? Tady je malé nahlédnutí do dalšího Mytického dobrodružství!

M.Y.T.H. Inc. opět na scéně (a cosi za scénou) Robert Asprin Prolog

Krajinou se to šířilo jako stepní požár... od města k vesnici, od kupce k sedlákovi... že jejich kdysi idylické království je nyní pod nadvládou mocného čaroděje, který si zotročil královnu.
I když pro prostý lid nebylo zvykem věnovat příliš pozornosti těm, kteří jim vládli, tím méně kašpařinám a machinacím v palácové politice, tentokrát to bylo jinak.
Dokonce i náhodnému pozorovateli bylo jasné, že si čaroděj zahrává s Černou magií. Nezakrytě se spolčil a radil s demony, kterých teď byly chodby paláce plné. Jako další důkaz jeho cizodimenzácké povahy a zálib si čaroděj choval jako domácí zvíře zlého draka. Takovou raritu, kterou dokonce i místní ekologové milující zvířata shledali znepokojující.
Pro ty, kteří si z existence magie a jiných nadpřirozených sil dělali posměch, tu byly děsivé zvěsti jiného druhu. Povídá se, že ten takzvaný čaroděj má spojení se zločineckým podsvětím a politický vliv vyměňuje za jejich pomoc při udržování nadvlády nad obyvatelstvem.
Dokonce i když se tohle všechno uváží, byli by možná lidé ochotni přesun moci ignorovat, kdyby nebylo jedné věci... zvedli jim daně. Je sice pravda, že i po novém zvýšení byly daně sotva poloviční než kdysi, ale obyvatelstvo v tom spatřovalo neblahou předzvěst věcí příštích. Jakmile se čarodějovi podařilo obrátit vývoj ze snižování na zvyšování, naskýtá se otázka, kde až se to zastaví?
Je to jasné, něco se s tím musí udělat.

Lidé, kteří se nikdy nepovažovali za hrdiny, začali hloubat a brumlat, o samotě i ve skupinkách, o způsobech, jak svrhnout tyrana. I když schopnosti a rozum byly u nich za-
stoupeny v nejrůznější míře, prakticky už jen pouhé množství spiklenců zajišťovalo pád zloducha, který nyní tyl Z království... muže zvaného Skeeve Veliký.

O autorovi
Robert Lynn Asprin, narozený v roce 1946, patří k první generaci Američanů filipínsko-irského původu. Vyrůstal v univerzitním městě Ann Arbor, kde ho od časného dětství ovlivňovala spousta knihkupectví, muzeí a kultur. Studium na University of Michigan a narukování do armády za bouřlivé a kontroverzní vietnamské éry v šedesátých letech jen posílilo jeho uvědomění různorodosti a vstřícnost k ní. Předtím, než se stal spisovatelem na plný úvazek, pracoval dvanáct let v účetním oddělení malé pobočky společnosti Xerox, což završilo jeho unikátní pohled na lidi okolo sebe. Bob má dvě děti, Annettu a Daniela. Má mnoho různorodých zájmů, od šermu a hudby po tropické ryby a vyšívání. Jeho nová humorná série science fiction, romány o Phulovi, získala také spoustu fanoušků a dostala se na seznam bestsellerů New York Times.
Robert Asprin žije nyní ve French Quarter v New Orleans.

Robert Asprin Sladké (místy) o životě mýty
Z anglického originálu
SWEET MYTH - TERY OF LIFE
přeložil Dr. Pavel Vohlídka
Obálka Peter Andrew Jones
Litografie obálky LITERA Plzeň, s.r.o.
Sazba Filip Cubr, Plzeň Jazykový redaktor Jana Faloutová Odpovědní redaktoři Eva Hallerová a Luboš Falout Vydalo nakladatelství PERSEUS publishing, s.r.o. jako svou 100. publikaci
Plzeň 1998, 1. vydání Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.
Cena včetně DPH 99,- Kč ISBN 80-86030-64-4